

DESTIN ÎMPLINIT
HELEM MITTERMEYER

CAPITOLUL 1

El văzu mai întâi părul ondulat, și clipi.

De un roșu-auriu și mătășos, nu se potrivea deloc cu agrafa care îl fixa în spatele capului. Nu-i putea vedea fața. Nu încă.

Cullen Hughson Dempsey era epuizat și deosebea cu greu noaptea de zi. N-ar fi fost deloc imposibil să aibă vedenii. Cum putea fi atât de sigur că a văzut o buclă de păr roșu-auriu? Clipi din nou. Era tot acolo și se apropia de el.

Își mișcă de câteva ori umerii și își frecă ceafa pentru a îndepărta oboseala.

Căscând, privi din nou părul ondulat ce se legăna înainte și înapoi în timp ce,

ținându-și capul în jos,ștergea cu o cârpă udă podeaua.Trebuie să fie o femeie,se gândi el.Soarta,oricât ar fi fost de crudă,n-ar fi putut dăruia unui bărbat asemenea șuvițe minunate de păr.Și era chiar o femeie tânără,judecând după pielea netedă și catifelată a obrazului.De ce ar spăla o femeie tânără podeaua,în timpul nopții? Vremurile erau aspre,dar...

Singura dată când mișcările ei hipnotice se modificară fu atunci când înmuie cârpa,cufundând-o și scoțând-o dintr-o apă cu detergent,după care își continuă ritualul înainte și înapoi.Spălând cu mișcări regulate podeaua din fața lui.

Cullen respiră adânc,înăbușindu-și încă un căscat.Fără să-și dea seama,se întrebă în gând de ce femeia nu folosea o perie specială pentru spălat pe jos.I-ar fi fost mult mai ușor,dar poate că era prea scumpă?

Lunga călătorie din Peninsula Kamceatka-URSS,la San Jose-California,apoi la noua lui bază de lucru din Seattle-Washington,îl epuizase.Trecuse doar o săptămână de când se stabilise în noile birouri,când fusese nevoit să facă acea călătorie de trei săptămâni în Uniunea Sovietică,apoi se întorsese pentru a-și închide birourile din San Jose.*Dempsey Fisheries Inc* era acum situată într-o clădire,având forma unui cub de gheață,ce dădea spre Pike's Market și spre insula Puget Sound.Îi plăcea priveliștea,orașul,oamenii...și îi plăceau buclele roșii-aurii.Cullen nu obișnuia să lucreze după miezul nopții.Filozofia lui era să muncească din greu,dar rațional.Iar distracția ocupa în viața lui un loc la fel de important.O astfel de filozofie îi adusese succes pe plan financiar,iar acum putea încheia contracte internaționale...cum ar fi cel cu rușii,care îi vor comercializa peștele.Lucrurile aveau un mers ascendent,în acest mers fiind inclusă și decizia de a se muta la Seattle.Numai că această mutare crease unele probleme,câteva dosare pierdute,câteva scrisori formale,la care fusese nevoit să răspundă,câteva angajați supărați,care trebuiseră să fie calmați...Așa că,în această seară rămăsese să lucreze până mai târziu.

Zgomotul de pe coridor îl scosese afară din birou și atunci zărise șuvițele lucioase și ondulate.Acum nu dorea să plece înainte de a zări și chipul.Își înăbuși încă un căscat și se propti cu umărul de tocul ușii.

Mișcările ei lente și ritmice o apropiară de el.

Cullen nu-și putea lua ochii de la buclele de păr roșu.Un păr atât de frumos nu întâlneai de obicei la cei care spălau dușumelele.Majoritatea celor ce făceau această treabă erau bărbați,iar puținele femei erau trecute de vârsta mijlocie.Când femeia își ridică un braț pentru a-și șterge transpirația de pe față cu mâneca,îl văzu.Speriată,se dădu înapoi,strângând cârpa cu amândouă mâinile.

Surpriză,amestecată cu emoție,se citea pe trăsăturile ei.

-Bună,spuse Cullen repede.N-am vrut să te sperii.Sunt Cullen Dempsey.Tocmai m-am mutat în această clădire.În mod normal nu lucrez până la ore atât de târzii.Dar a trebuit să fac ordine prin niște dosare.

De ce îi explica aceste lucruri,se întrebă el,femeii frumoase din fața lui,cu piele catifelată și pete de funingine pe nas și pe frunte? Poate pentru că văzuse că ea se speriasse și se întreba care era motivul.

-Oh.Cu inima bătându-i nebunește,Krystal Wynter privea bărbatul din fața ei.Îl mai întâlnise vreodată? Nu.Nu-i era câtuși de puțin familiar.Cu toate astea,îl examina din nou cu atenție.Trebuia să fie sigură de acest lucru.Unul din avantajele muncii pe timp de noapte era solitudinea.Tânjea după ea.Acesta era motivul pentru care se apucase,fără să stea pe gânduri,de curățenia birourilor.

Noaptea întâlnea foarte puțini oameni,iar cei pe care-i întâlnea îi erau complet necunoscuți.Și asta îi convenea de minune.Nu.Acest bărbat era o persoană nouă.

Și era un tip care arăta extraordinar de bine.Așa l-ar fi descris unele fete din echipa ei.Acești umeri lați,picioare lungi și coapse puternice erau specifice unui călăreț,nu unui om de afaceri.Iar mâinile aspre,cu piele aproape bătătorită,nu se potriveau deloc cu acel costum albastru,de om de afaceri.Cine era acest bărbat?

-Continuați-vă treaba,domnule,spuse ea.Făcu un semn cu mâna spre biroul lui, sperând că el va pricepe aluzia și se va întoarce înapoi.Voi termina aici în curând și nu vă voi deranja.

La naiba,își spuse ea.El rămăsese nemișcat.Era înalt și părea foarte hotărât.Avea ochii de un albastru-închis și păr negru ca noaptea,ce era tuns scurt în creștet și atingea puțin gulerul cămășii la spate.Dacă l-ar fi văzut pe stradă pe acest bărbat atât de chipeș,ar fi jurat că-i hamal sau tăietor de lemne.Mușchii păreau să-i pocnească dedesubtul costumului.Era un adevărat Paul Bunyan.Poate,se gândi ea amuzată,își legase calul în garajul subteran,ținând locul la doi dintre lucrători. Cine și-ar fi închipuit că epidemia de gripă va izbucni chiar în preajma Crăciunului? Și că va începe să ningă? La Seattle întotdeauna ploua,nu era zăpada de două picioare! Niciodată.Cu toate acestea,acum așa era.Cauciucurile tocite ale furgonetei ei alunecau aproape peste tot.În acea seară,preferând să nu riște,își încărcase echipamentul de muncă într-un cărucior pe două roți,pe care-l putea trage după ea și pe care îl urcase în autobuz.

-Nu mă grăbesc,răspunse Cullen.Văzuse expresia de dezamăgire apărută pe fața ei când el nu se întorsese numaidecât în birou.Poate că s-ar fi retras,dacă n-ar fi văzut-o atât de nerăbdătoare să scape de el.Și dacă persoana ei nu l-ar fi intrigat atât de mult.Aveai la ce te uita.Fața ei avea formă de inimă,iar ochii,de un verde strălucitor ca smaraldul,ușor alungiți la colțuri erau parcă prea mari pentru acea

față.Ar fi putut poza ca model cu o astfel de față și culoare a tenului.

Iar el putea pune pariu că și corpul ei arăta la fel de bine.Deși era îmbrăcată într-o salopetă lipsită de formă și se sprijinea de mânerul măturii,era sigur că avea un corp subțire și într-o formă excelentă.Ar fi putut crede foarte bine că era un manechin.Sau o actriță.Sau un director de firmă.Chiar o antreprenoare...dacă avea suficientă minte pentru așa ceva...dar,în schimb,ea nu făcea altceva decât să măture și să spele birourile.Ciudată alegere pentru o femeie tânără și atrăgătoare,își spuse el.Simțea o dorință irezistibilă de a o vedea cum arată fără acea salopetă lipsită de orice formă.Numele tău? întrebă el.

-Al meu? Krystal nu-și divulga numele sau adresa,sau numărul carnetului de asigurări sociale nimănui altcuiva,în afara potențialilor clienți,dacă putea evita acest lucru.Anonimatul era mult mai bun.

-Al tău,spuse el neperturbat.

-Sunt KT Wynter de la KT Office Cleaning.Țin locul unuia dintre lucrătorii mei care are gripă.Ciudată vreme pentru Seattle,nu-i așa? Nimeni nu se aștepta la zăpadă în acest Crăciun.De obicei plouă,nu avem zăpada înaltă de două picioare. Vorbea bâlbâindu-se,împiedicându-se parcă de cuvinte ca de niște bolovani aflați în calea ei.Asta i se întâmplase de când plecase din San Francisco,cu doi ani în urmă.Încerca să evite cât putea de mult contactul cu oamenii,dar când nu i reușea se bâlbâia și vorbea nesigur.Nimic nu o făcea să se simtă mai stânjenită decât întrebările.Cullen se îndreptă spre ea,observându-i pașii imperceptibili de retragere.

-Ai mult de lucru? Văzu cu câtă prudență îl privește ea,cum pare să cântărească fiecare cuvânt rostit de el,înainte de a-i răspunde.

-Oh,da,spuse ea.Voi mai avea de lucru câteva ore bune.

-Și eu la fel.Anunță-mă când termini și te voi conduce până jos la garaj.Ea păru atât de șocată de propunerea lui,încât se întrebă ce fel de bărbați cunoscuse până atunci.Ceva,cineva,o făcuse neobișnuit de sperioasă.

-Nu-i nevoie,spuse ea.Mai am de făcut etajul cinci și...

-Bine,o întrerupse el,hotărât să n-o lase să-i scape.Îți dau numărul meu și mă poți suna când ești gata.Am destul de lucru.Nu încerca să-și explice rațional de ce era atât de insistent față de tânără femeie de serviciu.Întorcându-se la el în birou,copie numărul de telefon,pe care nu-l memorase încă și pe care nu-l avea trecut pe cărțile de vizită,rupse hârtia și se întoarse pe hol.Punându-i hârtia în mână,zâmbi.Înainte ca ea să poată protesta,el se întoarse în birou,închise ușa și se sprijini cu spatele de ea,chicotind.Krystal privi fix bucata de hârtie,apoi ușa,după care își îndreptă din nou privirea spre hârtie.Ce se întâmplase? își

văzuse de treaba ei,gândindu-se,în timp ce făcea curățenie,dacă va reuși să strângă banii de la câțiva clienți în ziua următoare,când...bum! Acel bărbat apăruse în fața ei,o făcuse să-și piardă capul pentru ca apoi să dispară la fel de repede cum a apărut.Mototoli bucata de hârtie și o îndesă într-unul din buzunarele salopetei.Îl va uita.Odată ce va termina treaba la etajul cinci,va pleca de una singură.A încerca să-l îndepărteze pe Cullen Dempsey din minte era mult mai ușor de spus decât de făcut.În timp ce spăla ultimul coridor nu reușea să-și gonească din minte imaginea lui.Indiferent cât de mult încerca ea să și-l alunge din cap el continua să-i apară în gânduri,sâcâind-o fără încetare.

Când,în sfârșit,termină,însetată și înfometată,își spală și-și limpezi echipamentul de muncă,pe care îl puse deoparte.Știa că era ultima din echipa ei care se mai afla în clădire,din cauza etajului suplimentar pe care-l avusese de curățat. Căscând,merse la toaleta femeilor de la etajul cinci și se spală cât putu de bine.

Va face duș acasă.

După ce-și încarcă lucrurile în căruțul pe roțile,se urcă în lift și coborî la subsol. Acolo se afla vestiarul ei.Era convinsă că înaltul,Brunetul și insistentul va uita de ea și de ceea ce spusese.În caz că nu uitase,îl va putea evita acolo,pentru că cea mai mare parte a subsolului era destinată lucrătorilor care se ocupau cu întreținerea clădirii.De la subsol era puțin de mers până la parcare și de acolo se ajungea imediat în stația de autobuz.

În vestiar își dezbracă salopeta murdară,o răsuci și o puse într-un sac de plastic, împreună cu bucata de material care îi ținuse părul legat cât timp făcuse curățenie.Înainte de a se culca,în acea seară,își va spăla salopeta,astfel că până mâine seară va fi uscată.Incapabilă să-și controleze căscaturile,își scoase din dulap bluza și pantalonii,le scutură pentru a îndepărta cutele și se îmbracă.Deși ușor șifonate,erau destul de bune pentru drumul spre casă cu autobuzul,prin orașul adormit,de după miezul nopții.

După ce-și puse haina,pălăria și mănușile,își luă geanta și căruțul pe roțile.

Deschise ușa,ce dădea spre holul întunecat,prin care se ajungea în garajul subteran.Verifică cu prudență dacă era singură...un obicei pe care-l căpătase de când începuse să muncească în toiul nopții...apoi străbătu cu pași mari coridorul. Cizmele ei cu talpa de cauciuc făceau un zgomot puternic pe podeaua de ciment. Luminile galbene dădeau holului un aspect ireal și ea privi de câteva ori peste umăr în spate.Oftă când ajunse la ușa de la capătul holului,tânjind să ajungă mai repede acasă,sub duș.Deschise ușa și văzu scările ce duceau în jos spre garaj.

Aerul rece și umed o izbi.Se cutremură,întotdeauna îi era neplăcut să traverseze garajul întunecat,dar era cea mai scurtă cale de ieșire în stradă.

Se afla pe cea de-a treia treaptă când auzi un zgomot. Oprindu-se, respiră adânc și începu să caute prin bagaje, scoțând din geantă un flacon cu atomiseur. Conținea soluție de amoniac cu apă. Îi scoase capacul și își puse geanta și mănușile în cărucior, lăsându-și liberă mâna dreaptă. Apoi, mișcându-se încet, coborî căruciorul pe ultimele trepte până în dreptul ușii.

Căută mânerul ușii de oțel, o deschise, scoase afară mai întâi căruciorul și privi repede în dreapta și-n stânga, înainte de a ieși și ea.

-Bună. Ai de gând să ataci pe cineva?

-Aaah! Krystal sări înapoi, lipindu-se cu spatele de ușă. M-ai speriat, spuse ea pe un ton acuzator către Cullen Dempsey. Nu-mi plac oameni care se furișează în urma mea.

-Nu m-am furișat, spuse el prietenos. Ai avut o experiență urâtă cu un necunoscut?

-Nu toată lumea a avut?

-Eu n-am avut.

-Ești foarte norocos. De unde ai știut că am terminat? Nu erau decât vreo treizeci de pași până la ieșirea din garaj, își spuse ea. Iar ea făcuse parte din echipa celor mai buni alergători în liceu.

-Am presupus că trebuie să fii aici, jos, din moment ce nu erai la etajul cinci.

Zâmbi când o văzu încruntându-se. Mi-ai spus că etajul cinci este ultimul pe care-l ai de spălat.

-Am spus eu asta? Răsucind căruciorul într-o parte, pentru a-l putea apuca în clipa când o va lua la goană, îl ocoli pe Cullen.

-Pot să te duc undeva cu mașina? întrebă el. Pari destul de încărcată.

-Nu, mulțumesc. Sărind un pas înapoi, ea îl ocoli și alergă până la cele câteva trepte care dădeau în stradă. Ajunse la ele cu respirația întretăiată, din cauza panicii și a greutateii pe care-o trăgea după ea, dar nu se opri. Pe ultima treaptă însă, fie din neatenție, fie din cauza unui calcul greșit alunecă. Călcuse cu cizma pe marginea treptei și alunecase din cauza gheții. Când încercă să se redreseze, celălalt picior îi alunecă pe gheața de pe trotuar. În cădere dădu drumul căruciorului, care o luă într-o parte, în timp ce ea căzu în partea opusă, aterizând cu fața în jos, într-o grămadă de zăpadă murdară, ce fusese curățată de pe perete, ținând încă strâns în mână flaconul cu soluția de amoniac.

Simți niște brațe puternice ridicând-o de la spate.

-Mai întâi, domnișoară KT Wynter, zise Cullen, nu sunt un violator sau un hoț. Nu agăț femeile și îmi cer scuze dacă te-am speriat. O ridică în picioare, îi aduse căruciorul și lucrurile care se răsturnaseră din el, apoi o privi în față.

Ea încercă să se curețe și să-și îndepărteze zăpada de pe față și din gură.

-Bine,spuse ea,dând încet din cap.Sunt prudentă.Este un obicei de-al meu.

-E un obicei bun dacă nu te face să devii paranoică.

-Dacă așa ți se pare,zise ea înțepată,punându-și mănușile,înainte de a-și lua lucrurile.Își simțea palmele ude,amorțite și foarte reci.

-Nu mai fii așa de sensibilă.Nu fac nici un apropo și nu încerc să te agăț.

Simțindu-se ca o proastă și gata să izbucnească în lacrimi,cu un cot durând-o din cauza impactului cu cimentul,ea ridică privirea spre el,luptându-se să-și recapete controlul.

-Mulțumesc că mi-ai adunat lucrurile.

-Uite,ești supărată și eu mă simt vinovat din această cauză.N-ai fi alergat și nici n-ai fi alunecat dacă n-ai fi încercat să scapi de mine.Dă-mi voie să te duc acasă. Te duc până în fața ușii și plec.Nu-mi place să te las în halul ăsta.Îi zâmbi și-i dădu zăpada jos de pe haină.Am impresia că mi-am asumat un oarecare risc.Dacă începeai să țipi după un polițist puteam să dau de necaz.

-Eu...n-aș fi făcut așa ceva.Dar pot merge și singură acasă.Stația autobuzului e chiar aici.Arătă spre colț.Și mă duce exact pe strada mea.

-Lasă-mă să-mi răscumpăr vina,ducându-te acasă.E mai mult decât prudentă,își spuse el în gând,întrebându-se din nou ce anume i se întâmplase în trecut.Când ea dădu scurt din cap,el îi luă căruciorul și o apucă de braț.Ține tu măciuca și geanta,îi spuse el.Hai să mergem.

-Măciuca e o armă ilegală.Asta e o soluție de amoniac cu apă.

Krystal îl urmă pe scări,simțindu-și picioarele tremurând.Încercă să calmeze acea voce interioară care-i spunea că el ar putea fi totuși un violator.Ce știa despre el? Era prea obosită pentru a putea răspunde propriilor ei întrebări.

Se consola gândindli-se că drumul până la ea acasă nu era lung.Locuia la etajul al treilea într-o casă situată nu departe de centru.Nu era o casă nouă,în nici un caz.De fapt era chiar destul de dărăpănată,dar proprietărea era o femeie cumsecade și avea întregul etaj doar pentru ea,ceea ce însemna o cameră mare și o baie.Priveliștea de la ferestrele ei înguste nu era grozavă...dădea spre centru și spre clădirile ce adăposteau diversele birouri...dar dacă se apleca puțin pe fereastra de la baie,putea vedea o porțiune din muntele Rainier.Iar ea iubea această priveliște.Era permanent acolo,o frumusețe care era doar a ei.

În curând însă urma să se mute,iar gândul acesta o umplea de bucurie.Va fi mai săracă decât era acum,dar clădirea era măcar în stare bună.Parterul,care fusese odată un magazin,îl va transforma în birou și depozit.La etaj se afla un apartament,murdar,prăfuit,dar pe care îl va face să arate mai bine.Se simțea

imens de bogată. Cullen deschise portiera unui *Jaguar* de un verde-închis. În timp ce ea se așeză pe locul de lângă șofer...ținând flaconul în mână, în caz de nevoie...el puse căruciorul în portbagaj. Era atât de obosită și de fericită că stătea jos, încât de-abia realizează că el se urcase în mașină și pornise motorul. Cullen îi aruncă o privire în timp ce scotea mașina în stradă. Avea ochii aproape închiși. Ei simțise de prea multe ori epuizarea pentru a n-o recunoaște acum la ea.

-Va trebui să-mi spui unde să te duc, spuse el încet. Clipind, ea se îndreptă în scaun și dădu din cap.

-La colț o iei la stânga, apoi mergi drept înainte, treci de patru străduțe și pe a cincea faci la dreapta. Nu putea moțai, își spuse ea în gând. Nu când mergea în mașina unui necunoscut. Drumul până la ea acasă dură câteva minute. În perioada cuprinsă între miezul nopții și ivirea zorilor circulau foarte puține mașini.

Majoritatea localurilor erau închise. Homosexualii erau foarte rari. În câteva ore strada se va umple de oameni și mașini. Însă acum, strada avea un aspect înghețat și liniștit, degajând o oarecare singurătate. Când mașina se opri la un semafor de lângă locuința ei, Krystal își desfăcu centura de siguranță.

-Nu te deranja să mai dai colțul. Pot coborî aici. Era deja cu mâna pe ușă, când el îi atinse brațul.

-Nu-i nici o problemă. Porni de la stop și o luă la stânga, apoi opri, când ea îi spuse, în fața unei case mari, cu trei etaje. Acoperișul înalt avea două coșuri. Două balcoane mici atârnavu șubrede la etajul al doilea și pe una din laturi se afla o scară de incendiu. Zugrăveala era scorjită și atârna din loc în loc, iar un burlan rupt se lovea ritmic de perete.

-Du-te sus și descuie ușa, spuse Cullen. Îți aduc eu lucrurile. Du-te înainte, repetă el când îi văzu ezitarea. Krystal privi peste umăr în timp ce descuie ușa mare, de sticlă, de la intrare, având grijă să nu facă zgomot. În afară de proprietărea ei care era văduvă și locuia în partea stânga, de la intrare, mai era o pereche în vârstă care locuia în apartamentul din partea dreaptă. Cele două apartamente mici de la etajul doi erau ocupate de un inginer și de un profesor. Cum amândoi lucrau în timpul zilei, nu se trezeau mai devreme de ora șapte. Krystal încercă să fie politicoasă și liniștită, din respect pentru vecinii ei pe care nu-i cunoștea.

Duse un deget la buze când Cullen veni lângă ea.

-Am vecini care dorm la ora asta, șopti ea. Mulțumesc. Luă căruciorul, îl așeză lângă ea și-i întinse mâna. Ai fost foarte drăguț. El îi strânse mâna, zâmbind dezamăgit.

-N-ai pentru ce.

Păru că mai vrea să mai spună ceva, dar renunță și se întoarse, coborând scările

spre mașină. Krystal îl urmări cu privirea în timp ce pleca, fără să se miște, până ce mașina dispăru după colț. Respiră ușurată, își luă salopeta murdară din cărucior și începu să coboare scările spre subsolul întunecat.

Puse salopeta în mașina de spălat, apoi așteptă câteva minute pentru a fi sigură că mașina nu va începe să facă zgomot, după care urcă la ea în apartament pentru a-și termina restul treburilor, își curăță ustensilele și le puse la loc în cărucior, făcu duș și se spală pe cap, apoi mănâcă repede un sandwich cu carne de ton și bău un pahar cu lapte, înainte de a coborî din nou la subsol pentru a-și lua salopeta spălată. O agăță pe un umerăș în baie. Până mâine seară va fi uscată.

Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a se culca fu să arunce o privire asupra conturilor ei. Deși afacerile îi mergeau mai bine și găsisse doi noi clienți în ultima lună, mai avea unele clipe în care tremura pentru situația ei financiară.

În timp ce-și rezolvase treburile dinainte de culcare, fața străinului îi revenise mereu în minte. Fusesse cu ea când făcuse duș, când își mănâcase sandwichul și-și băuse paharul cu lapte. Era tot acolo când ea se întinse în pat, cu ochii închiși, zâmbindu-i.

Cullen Dempsey putea deveni periculos pentru liniștea ei sufletească, se gândi ea somnoroasă, pentru că era imprezvizibil. Sub înfățișarea atât de chipeșă se putea ascunde un adevărat Satan. Dacă era așa, însemna că era un actor desăvârșit.

Nu cunoscuse pe nimeni în San Francisco, sau în timpul călătoriilor făcute împreună cu tatăl ei. Iar acasă, în est, fusesse prea ocupată să-și facă o educație și să ajute la treburile fermei pentru a-și permite flirturile trecătoare.

Școala părea undeva, departe, cu mulți ani în urmă. Tatăl ei părea o creatură a imaginației ei. Cutremurându-se, închise ochii și încercă să zăvorască amintirile într-un colț îndepărtat al minții. Durerea ocupa un loc important în trecutul ei și se obișnuise s-o închidă undeva, în sertarele din spate ale memoriei. Presentul era singurul căruia îi putea face față. Și voia să adoarmă cu gândul la el. Murmură în gând rugăciunile, cu pătura trasă peste cap. Nu se va gândi la ziua de ieri. Sau la acel Paul Bunyan din acea seară. Nu-i va permite să ocupe un loc important în viața ei. Oboseala îi șterse din minte orice gând și adormi în câteva minute.

CAPITOLUL 2

Era ciudat cum ea îi persista în minte, se gândi Cullen câteva zile mai târziu.

Avusese prietene, destul de multe chiar, și cu unele relația fusesse chiar de lungă durată. Totuși, nu făcuse niciodată angajamente unei femei. Prefera genul de femeie care accepta acest lucru. Dar femeia de serviciu, cu bucle roșii-aurii, îi revenea mereu în gânduri, de parcă intra și ieșea din mintea lui pe o ușă secretă.

N-o mai văzuse din ziua în care o condusesese acasă cu mașina,dar făcuse cercetări cu privire la ea.*KT Wynter Cleaning Service* era considerată o firmă serioasă,dar nu se știau prea multe în legătură cu proprietarul ei.Totuși,el continuă să se intereseze.

-Della,se adresa el noii secretare,în acea dimineață,spune-mi despre personalul care se ocupă cu curățenia clădirii.Della Maken îl privi peste ochelari.

-Păi,lucrez în această clădire de un an,dar n-am întâlnit niciodată pe vreunul dintre ei.Cred că ăsta-i un lucru bun.Ei trebuie să-și facă treaba în timpul nopții, să nu ne stea în drum în timpul orelor de serviciu,din câte am înțeles.Birourile noastre sunt curate dimineața,așa că n-am avut nici un motiv de care să mă plâng.Îl privi întrebătoare.

-Mulțumesc.Zâmbi dezamăgit.Nu-i putea spune că,de fapt,îl interesează o femeie de serviciu cu păr roșu-auriu.Gadsden Worth,partenerul lui Cullen,auzi schimbul de replici când intră în biroul lui Cullen.Gadsden se ocupa încă de biroul din Sausalito,dar venise în acea zi la Seattle pentru a putea ajuta,dacă apăreau probleme la mutare.

-Ceva nu-i în regulă? întrebă el.Cullen clătină din cap.

-Am întrebat doar dacă Della cunoaște pe vreunul dintre cei care lucrează la *KT Wynter*.

-Ce-i atât de interesant în legătură cu personaiul care se ocupă de curățenie? întrebă Gadsden.Era un bărbat mai în vârstă,care pusese cu ani în urmă bazele lui *Dempsey Fisheries*,împreună cu tatăl lui Cullen.Cullen îi era ca un fiu și Gadsden era foarte mândru de tânărul bărbat,care preluase conducerea firmei în urmă cu câțiva ani,o mărise și o îmbunătățise.

-Mă întrebam doar,spuse Cullen.Telefonul sună,iar subiectul fu dat uitării când începură să discute despre afaceri.La prânz,Cullen se hotărî să meargă până la Pike's Market pentru a cumpăra niște fructe,iar apoi să-și continue cercetările în legătură cu femeia de serviciu care-i invadase gândurile.Zăpada neașteptată îi încetini plimbarea și-l făcu să alunece de câteva ori,dar aerul rece și proaspăt îl încânta atât de tare,încât nu luă în seamă acest mic inconvenient.La piață găsi un stand de unde își cumpără un măr și o banană.După ce le mănă,mai cumpără o ceașcă cu cafea neagră și fierbinte,din care inhala apreciativ aroma cicorii de Louisiana.Ieșind din nou afară,respiră satisfăcut,simțind vântul rece ce bătea dinspre golful Elliot.Apoi porni să se plimbe pe cheiul larg,din lemn,de pe care muncitorii și turiștii se îmbarcau pentru a ajunge pe insula Puget Sound.Câteva scânduri din chei fuseseră rupte.Cullen presupuse că din cauza gheții,dar se îndreptă în acea direcție.

Mai erau câteva persoane pe chei, dintre care unele erau mame împreună cu copii. Atenția îi fu atrasă de un băiețel foarte neastâmpărat, îmbrăcat într-un costum de iarnă ce-i lăsa liber doar nasul. Se gândi că băiatul ar trebui supravegheat mai îndeaproape pe cheiul alunecos.

În clipa aceea o văzu. Era atât de prezentă în gândurile sale, încât pentru o clipă, crezu că are halucinații. Însă era reală. De îndată ce privirea lui o identifică, se îndreaptă spre ea. Ea nu-l observase, pentru că atenția îi era atrasă de același băiețel la care se uitase și ei mai devreme. Apoi o văzu făcând un salt înainte, de parcă fusese trasă de un resort. O văzu deschizând gura, apoi închizând-o, dar n-o putu auzi. Observă însă spaima apărută, pe neașteptate, pe fața ei și se grăbi în acea direcție, căutând cu privirea în dreapta și-n stânga motivul care ar fi putut-o speria. Deodată, ea țipă și se aruncă în față. Băiatul! Când realizează care era cauza, Cullen o luă la goană pe cheiul alunecos.

Băiețelul se îndepărtase de mama lui, alergând să prindă fulgii de zăpadă și lovindu-i cu mâna înmănușată, chicotind bucuros de joaca lui. Ajunsesese deja la marginea cheiului când mama sa se întorsese spre el, prea departe ca să-l mai poată prinde în clipa când începuse să alunece.

KT ajunsesese lângă el la timp, prinzându-l. Dar în fuga ei se dezechilibrase pe gheață, iar, atunci când copilul alunecase spre marginea cheiului, ea căzuse.

-Nu! KT! strigă Cullen, înaintând spre ea. Simțind de parcă mergea cu încetinitorul, Cullen realizează că nu va ajunge la timp. Ea se dezechilibrase suficient de mult pentru a scăpa copilul din mână pe suprafața alunecoasă. Picioarele ei căutau un punct de sprijin pe pământ, iar cu mâna liberă încerca să se echilibreze. Amândoi, copil și femeie, scoteau strigăte disperate. Strigătele se întetiră când Cullen alunecă și el în partea din față a cheiului, cu mâinile întinse spre KT și spre un obiect ce semăna cu o ancoră. Mâna lui o prinse de umăr și o strânse cu putere, în timp ce picioarele se proptiră într-un stâlp montat, alunecând nesigure. El își mări strânsoarea, scrâșnind din dinți.

-Ține bine băiatul, reuși să spună. Simțea că brațul îi va fi smuls din umăr din cauza greutateii duble, a femeii și a copilului. Cealaltă mână căută cu disperare un punct de sprijin, dar unghiile alunecau, scrijelind gheața. Mănușile și le pierduse înainte, în încercarea de a-i salva.

-Îl voi... ține, se bâlbâi Krystal. Ridică privirea speriată spre el, dar încercă să rămână cât putea de calmă. De unde apăruse Cullen? se întrebă ea. Băiatul se zbatu și începu să plângă. Ea încercă să-l răsucescă astfel încât să nu fie sufocat în costumul de care ea îl ținea agățat.

-Ssst, dragul meu, murmură Krystal, totul va fi bine. Te vom duce înapoi la

mămica ta.Fii curajos.Încercă să zâmbească,dar nu se putea concentra decât asupra încercării de a-l ține strâns,fără să-l sufocă.Deasupra ei apărură câteva chipuri,dintre care unul al unei femei ce plângea.Probabil că era mama băiatului, se gândi Krystal,în timp ce câțiva oameni o luară pe femeie,îndepărtând-o de pe marginea cheiului.Oamenii vorbeau tare.Cineva țipa.

-Cum s-a întâmplat?

-Probabil că a trecut pe sub barieră și a alunecat.

-Ajutați-i.Întrebările erau întrerupte din când în când de indicații.Bărbații îl apucară pe Cullen,încercând să-l tragă înapoi.

-Nu!strigă Cullen.Ancorați-mă.Dacă mă trageți prea tare s-ar putea s-o scap.

Veniți deasupra mea.Cineva să aducă o funie.Băiatul nu mai poate rezista mult timp în golf.Efortul făcut de a țipa către cei de pe chei îi făcu o venă să pulseze cu putere la tâmples.Privi în jos spre KT,înghițind cu greu.

-Ține-te bine,KT.Vom reuși.Vocea lui liniștită o pătrunse și ea aprobă din cap.

Încercă să ignore faptul că începuse să nu-și mai simtă degetele înghețate care-l țineau strâns pe băiat.Vor aluneca oare? Dumnezeu să-i ajute.Nu-l putea scăpa pe băiat.Minutele treceau greu.Strigătele se accentuau.Krystal nu putea distinge cuvintele.Toată concentrarea ei era îndreptată asupra băiatului,în timp ce amândoi atârnavu,suspendați de brațul lui Cullen Dempsey.Apoi,o voce ceru oamenilor să se îndepărteze.Auzi fluierile polițiștilor și simți trepidația produsă de mașina ce venea pe chei.Era un sunet înăbușit,apoi cineva apărură lângă ea.

-Încet,doamnă,spuse tânărul bărbat.Nu vă mișcați.Voi face eu totul.Sunt de la echipa de salvare.Ea dădu din cap.

-Îl mai țin încă.Mi-e frică să mă uit și nu mai simt nimic în degete.Înghiți greoi.Copilul nu mai plânge.

-N-a pățit nimic.Are ochii deschiși și mă privește.Cred că e obosit.Bărbatul zâmbi.Vă descurcați foarte bine.Vom lua întâi băiatul,apoi pe dumneavoastră.

Vorbea liniștitor,de parcă făcea asta în fiecare zi.Își rearanjă poziția pentru a ajunge direct în fața băiatului,apoi,cu o mișcare rapidă,se întinse și-l apucă pe copil,prinzându-l pe sub brațe și peste piept.Îi trebuiă însă câteva minute lungi să descleșteze degetele crispate,cu care Krystal îl ținea pe copil.

-Gata,spuse el în cele din urmă.Mă întorc imediat,doamnă.

Ea ar fi vrut că dea din cap în semn că a înțeles;dar îi era teamă să se miște sau să privească în sus.Cum reușise Cullen s-o țină pe ea și pe copil atât de mult? Nu mai simțea nimic în membre iar corpul îi tremura de frig și încordare.Simți o smucitură și se încordă.

-Încet,KT,spuse Cullen.Se întorc după tine.Realiză tensiunea din vocea lui și se

întrebă ce simțea. Probabil că brațul îi fusese aproape smuls din încheietură. Simți niște mâini apucând-o și ridicând-o pe lângă Cullen Dempsey, care-i zâmbi. Văzu că mai mult de jumătate din corpul lui era aplecat peste margine și că trei bărbați îl țineau să nu cadă.

-Cum a reușit să ne țină? întrebă ea pe bărbatul care-o ținea strâns în brațe.

-Mă depășește, doamnă. Cred că e Superman. Va avea însă nevoie de îngrijire pentru brațul acela. La naiba! e un adevărat erou. La fel și dumneavoastră.

-Nu! Krystal scutură din cap când bărbatul o puse jos, pe propriile-i picioare.

Viața ei din trecut o învățase să nu acorde prea multă atenție propriei persoane.

În ultimii ani nu făcuse decât să se ascundă.

-Liniștiți-vă, liniștiți-vă, spuse bărbatul. Nu trebuie să vă ambalați.

Uite, tremurați. Nu vă faceți griji. Sunteți puțin șocată, dar vă trece. Lăsați-mă să vă urc în ambulanță.

-Nu. Nu vreau...

-Trebuie să vă luăm, doamnă. Asta-i legea. Nu se știe niciodată ce s-ar putea întâmpla dacă vă lăsăm singură acum. Bărbatul vorbea amabil, dar fața lui exprima hotărâre.

-Dar, sincer, mă simt bine. Voi semna o declarație...

-KT. Ridică privirea și-l văzu pe Cullen stând lângă ea, ținându-și brațul. Va fi mult mai simplu să mergem cu ei, după care ne vor da drumul. Ne vor duce înapoi la serviciu.

-În clipa de față nu sunt în timpul serviciului, spuse ea, dar am de făcut cumpărături. Știa că vocea începuse să-i devină stridentă și făcu un efort să și-o controleze, înainte de a putea spune mai mult, se trezi întinsă pe o targa.

Cullen clătină din cap când asistenții medicali îl întrebară dacă dorește și el să fie întins pe o targa. Susținându-și încă brațul drept, merse alături de KT spre ambulanță.

-E-n regulă, KT, spuse el. Plecăm imediat.

Mușcându-și buza, Krystal aprobă din cap. Nu dorea publicitate. Ar semăna prea mult cu ce se întâmplase la San Francisco când tatăl ei fusese arestat. Murise înainte de a fi dus la proces, dar oamenii își aminteau. Descoperise asta prima oară, când cineva o scuiase în față. Sirenele urlau, în timp ce ei continuau să se deplaseze de-a lungul cheiului. Cullen observă cum KT încearcă să-și ascundă fața, dar apoi o văzu zâmbind slab când oamenii se înghesuiau pentru a-i strânge mâna. Un pompier solid, care mergea lângă Cullen, privindu-l cu atenție și gata să-l susțină dacă ar fi avut nevoie, zâmbi spre KT.

-Ați făcut o treabă bună, doamnă. Am fi putut pierde băiatul dacă nu erați

dumneavoastră.Îi zâmbi apoi,lui Cullen.Nu cred că mi-ar plăcea să fiu prins în strânsoarea brațelor dumneavoastră,domnule Dempsey.Aveți mâini puternice.

-În clipa de față,n-aș putea ține nici măcar o furculiță,spuse Cullen,apoi zâmbi când bărbatul izbucni în râs.Oamenii se înghesuiau în față,strigând în timp ce KT era urcată în ambulanță.

-Doamnă,una dintre aceste femei e mama băiatului.Cred că vrea să vă mulțumească.O femeie tânără își făcu loc în față,trecând pe lângă pompier, plângând și mulțumindu-i lui KT,spunându-i că o va vizita la spital.Krystal privi din nou spre pompier.

-Oricine altcineva,în locul meu,ar fi făcut același lucru,spuse KT,apoi își întoarse repede capul atunci când blitz-ul unui aparat de fotografiat străluci.

Ușile duble ale ambulanței fură închise în spatele lui Cullen,KT și asistentul medical.Cullen îi văzu gura tremurând ușor și observă ușurarea din ochii ei.De ce anume se temea KT Winter? se întrebă el.Se încruntă,apoi gemu,în timp ce asistentul îi examina brațul.

-Îmi pare rău,domnule.Cred că aveți niște ligamente întinse,dar vom ști mai sigur când ajungem la spital.Acest bandaj vă va ajuta să vă simțiți mai bine.

-Mulțumesc.Zâmbi scurt,apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui KT.De ce era atât de speriată? Cu siguranță că nu-i fusese teamă atunci când își riscase viața pentru a-l salva pe băiat.Nu era treaba lui,dar voia foarte mult să afle.

Când asistentul o întrebă care este numele,adresa și ocupația ei,Krystal îi răspunse ezitând.

-Sincer,adăugă ea,nu are nici un rost să mă duceți la spital.Ați spus că băiatul se simte bine.

-Țipă ca un disperat după mama lui,spuse asistentul,zâmbind.Dar cred că mama lui e mai speriată chiar decât el.Sunt amândoi în mașina din fața noastră.

Krystal văzu că asistentul nu are de gând să-i ia în seamă rugămintea de a fi dată jos din ambulanță,așa că închise ochii,înăbușindu-și un geamăt când degetele începură s-o doară.Strânse din dinți pentru a-și calma durerea.

Dar asta nu reuși să-i micșoreze fericirea că reușise să salveze viața băiatului.Ea și Cullen scăpaseră amândoi cu bine,iar câteva degete amorțite nu aveau prea mare importanță.Nu trebuia să se îngrijoreze că cineva ar putea-o recunoaște în Seattle.Nu acesta fusese doar motivul pentru care alesese acest oraș?

-Te simți bine? îl auzi pe Cullen întrebând.Deschise ochii și dădu din cap.

-Mă gândeam că nu aveam nevoie să fim duși la spital.El dădu din umeri.

-Probabil că nu.Însă ei trebuie să se asigure că suntem în afara oricărui pericol.

Îl privi,simțindu-se cuprinsă de vinovăție.

-Nu ți-am mulțumit.Ne-ai salvat viața.Nu sunt sigură că aș fi fost în stare să-l țin mult timp în apă...Se întrerupse,nedorind să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.I se făcea frică numai dacă încerca să-și imagineze.Cullen zâmbi.

-Nu trebuie să-mi mulțumești mie.Tu ai făcut ce era mai greu.Fuse convins că nu va reuși să ajungă lângă ea la timp și asta îl speria foarte tare.Alungă acest gând.Rânji și adăugă: Un puști al naibii de neastâmpărat.Chiar de la capătul celalalt al cheiului puteam jura că va face o prostie.Unii băieți sunt ca niște mori de vânt...merg înainte fără să se oprească.Clătină din cap.Ai reflexe bune,KT Wynter.Krystal simți că roșește de plăcere,uitând durerea din degete,brațe și umeri.

-Mulțumesc.

-Vorbesc serios.Dacă n-ai fi fost suficient de iute să anticipezi ce urma să se întâmple,copilul ar fi căzut.Și ar fi fost al naibii de greu să-l scoți din apă.

-Mulțumesc.Clătină din cap.De ce nu putea spune și altceva în afară de asta? Când se afla în preajma lui Cullen Dempsey se simțea de parcă n-avea limbă.

Mi-am amintit de perioada când aveam grijă de copii...începu ea sa spună.Vocea i se pierdu și își feri privirea.

-Ai condus un centru de îngrijire a copiilor? întrebă el,nerăbdător să obțină câteva informații personale despre viața ei.Se întrerupsese de parcă fusese pe cale să dezvăluie un secret de stat.Reacția ei,întregul mister care o înconjura,îl intrigau al naibii de mult.

-Într-un fel,da,răspunse vag Krystal.Lancaster,Pennsylvania,iar copiii aceia erau foarte departe de Seattle.Altă lume.Altă viață.Fuse fericită îngrijind de copiii de la fermă,crezând că va sta acolo întotdeauna.Acum știa că nu se va mai putea întoarce niciodată.

-Arăți de parcă ai regreta că mi-ai spus acest lucru,spuse Cullen.De ce?

-Eu...nu-mi place să vorbesc despre viața mea,domnule Dempsey.

-Cullen.Spune-mi așa.Mă simt mai bine.

-O.K.Observă că ea nu-i spusese ca el să i se adreseze cu KT.Însă el oricum îi spunea așa.

-Deci,nu-ți place să vorbești despre viața ta? Bine.Mie îmi place să vorbesc despre a mea.Vom face un pact.Eu vorbesc,tu ascultă.

-Bine.Zâmbi și simți tensiunea risipindu-se.El n-avea de gând să insiste.

Când ambulanța dădu colțul,îi simți mâna puternică pe brațul ei,iar căldura degajată îi pătrunse prin haine până la pielea înghețată,reușind parțial,să-i alunge spaima pe care o trăsesese.Se terminase.El îi salvase.Totuși,nu se putea opri din tremurat.Asistentul veni imediat lângă ea și răsuci un buton.

-V-am așezat pe o saltea electrică,doamnă.În curând vă va fi foarte cald.Îi răsuci din nou manșeta tensiometrului în jurul brațului,verificându-i tensiunea arterială.

-Probabil că abia acum reacționezi,gândindu-te ce s-ar fi putut întâmpla,spuse Cullen.Chiar și cele mai curajoase eroine pășesc așa.E atât de vulnerabilă,își spuse el în gând,atât de palidă,atât de încordată.Trebuia să-și stăpânească dorința puternică de a o lua în brațe și a o lipi de el,încălzind-o.

-Iar ea este o eroină,spuse asistentul.

-Da,este,șopti Cullen,ridicând involuntar mâna și mângâindu-i ușor fața.

-Mulțumesc,spuse din nou Krystal,simțind fiori la atingerea lui.De ce nu putea găsi altceva să spună? De ce avea un astfel de efect asupra ei? Dăduse năvală în viața ei și,în loc să dispară la fel de repede cum apăruse,rămăsese agățat cu putere de ea.Era enervant...dar extrem de plăcut.Și tocmai pentru că îl găsea atât de plăcut,știa că era mai periculos pentru liniștea ei sufletească,decât fusese orice altceva,de la sosirea ei în Seattle.

Tonul lui blând o făcea să nu se poată controla.Simțea nevoia să plângă...și nu mai plânsese de atâția ani de zile.Ar fi vrut să se relaxeze,să-și deschidă sufletul, dar fusese mult prea mult timp închisă în sine.Nu avea curajul să fie altfel,de teamă că învelișul protector care-l ridicase în jurul ei,s-ar putea prăbuși.Poate dacă ar fi rămas la San Francisco și i-ar fi înfruntat pe toți,n-ar mai fi simțit acum nevoia să se ascundă de oameni.Dar atunci,totul fusese mai mult decât putea ea îndura.Clătină din cap.Nu își va aminti acum acele momente.Indiferent ce se întâmplase în trecut,acum se afla în spatele ei și va trăi cu această hotărâre.A pleca și a se ascunde,fusese singura soluție la momentul respectiv.

După ce ambulanța mai luă o curbă ajunseră la spital,unde se pomeni înconjurată de tot felul de oameni.Spitalul era plin cu oameni foarte grav răniți.

Doctorii,care îi preluară pe Cullen și Krystal,erau grăbiți,dar fericiți să vadă oameni ce nu se aflau într-o stare atât de gravă.Curând li se dădu drumul să plece.Krystal se îmbracă în haine uscate,de împrumut.Mâinile îi tremurau, încetinindu-i mișcările.Își luă hainele ude,le înveli într-un sac de plastic și ieși din vestiar.Fu surprinsă să-l găsească pe Cullen așteptând-o în anticameră.

-Mergem? întrebă el.Am chemat un taxi.

-Mulțumesc.Nu avu de făcut decât câțiva pași de la ieșire până la taxiul care aștepta,dar și aceștia o făcură să tremure,așa că se grăbi să urce în mașina încălzită.

-Ar fi mai bine să faci o baie fierbinte,apoi să te bagi în pat,spuse Cullen.Cred că ar fi o idee bună să-ți iei liberă noaptea asta.Veni mai aproape de ea,punându-i brațul în jurul umerilor și trăgând-o spre el.Ai avut un șoc,adăugă el.

-Nu pot.Mai e încă o persoană din echipă bolnavă de gripă.Trebuie să-i țin locul. O uimea cât de bine îi făcea să stea lângă el.După ce de doi ani nu mai avusese nici un contact mai apropiat cu un bărbat,senzația corpului lui Cullen Dempsey lipit de al ei,era mai șocantă chiar decât faptul că fusese cât pe ce să se înece în Golful Elliot.

-Bine,spuse el.Și eu voi lucra până târziu în seara asta,așa că te voi conduce acasă.

-Nu-i nevoie.Vei fi epuizat după o zi atât de plină,ca să mă mai aștepti și pe mine.Ideea de a fi condusă acasă de Cullen Dempsey era mai mult decât liniștitoare.Era extrem de plăcută.

-Prostii.Când trebuia să plec și să lucrez pe mare,se întâmpla ca în douăzeci și patru de ore,să nu stau nici o clipă.Sunt obișnuit cu programul lung.Dorm pe apucate.Îi zâmbi.Cinează cu mine mâine seară.

-Ce? îl privi fix,în timp ce pământul părea că se învârte cu ea.

-Nu fi așa de uimită.A fost o invitație foarte politicoasă.La cină.Oricum,trebuie să mănânci. Iar la serviciu nu trebuie să te duci decât mult mai târziu.

-Eu...de obicei nu lucrez atât de târziu ca seara trecută.Terminăm cel mai târziu la ora unu noaptea.De ce îi explica acest lucru? se întrebă ea.El nu însemna nimic pentru ea.

-Bine,spuse Cullen.Vom mânca devreme,apoi te voi duce acasă.Te poți schimba, îți poți lua lucrurile și apoi te voi duce la serviciu.

Razele soarelui de iarnă pătruseră în mașină,luminându-i trăsăturile,scoțându-i în evidență fragilitatea,accentuându-i pomeții frumoși și aprinzând scânteii în adâncul ochilor ei verzi.Deși era extrem de subțire,el realiza că în interior era puternică și curajoasă.Avea putere,degaja o energie tăcută și o senzualitate ascunsă.Era o adevărată frumusețe,dar care trebuia descoperită încetul cu încetul.Părea înconjurată de o aură nevăzută.Părul ei ondulat era legat la spate într-o coadă.Dar unele șuvițe rebele refuzau să stea legate,încadrându-i fața și tentându-l să-și împletească degetele printre ele.Voia să afle mai multe despre KT Wynter.Voia să afle totul.Ea respiră adânc,apoi dădu aerul afară încet.

-Bine,spuse ea.Vom cina împreună.Se simțea în culmea fericirii.

Cullen nu realiză că-și ținuse răsuflarea până ce ea îi dăduse răspunsul.Abia atunci expiră cu putere,ușurat că acceptase.

-Bine.O ținut strâns lângă el,în timp ce taxiul se îndrepta spre locuința ei.De vreme ce pactul nostru este că tu ascuți,iar eu vorbesc,mă aștept să fii atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostesc,spuse el,luând o atitudine solemnă.Când o auzi chicotind,simți că inima îi sare din piept.Reacția lui față de râsul ei,îl surprinse

la fel de mult ca râsul în sine. Adora sunetele scoase de ea. Această femeie avea un efect ciudat asupra lui. De ce era oare atât de încântat că o făcuse să râdă?

-Voi aștepta cu răsuflarea la gură fiecare perlă pe care o vei scoate, zise Krystal, cuprinsă de o veselie cu care nu era obișnuită, de o bună dispoziție care lipsea de mai multă vreme din viața ei.

-Bun, spuse el. Păi, hai să vedem, Să începem, în primul rând, am propria mea firmă, împreună cu un asociat, așa că voi fi în stare să-mi permit hamburger-ul și cafeaua pe care ți le voi oferi la cină.

-E o mare ușurare. Cât timp trecuse de când nu mai glumise cu cineva? se întrebă ea. Era ușor de răspuns. Mai mult de doi ani, când totul se terminase.

-Dar s-ar putea să-ți cer să plătești tu bacșișul, adăugă el.

-Ha! Ar fi trebuit să mă aștept. O cursă. Cullen era amuzant, se gândi ea, și arăta extraordinar de bine. Fața lui, cu trăsături frumoase era bronzată, cu ochi mari, situați la distanță unul de altul. De fapt, părea în întregime sculptat în piatră, dar degaja totuși o anume blândețe. Ea simțea acest lucru.

-Nu-i o cursă, doar un mic apropo. Revine la viață, se gândi el. Ochii îi sclipeau de bună dispoziție, iar pielea căpătase o lumină specială. Frumusețea, care el știa că exista în adâncul sufletului ei, începea să iasă treptat la suprafață.

Ea râse, dar apoi acel sunet fericit se pierdu. El văzu umbre apărându-i pe față, de parcă cineva trăsese o cortină. Cine o făcuse să sufere și transformase râsul ei într-un păcat? se întrebă el. Era evident că amintiri triste îi alungaseră buna dispoziție. Și ea era prea tânără pentru așa ceva. Cullen ar fi dorit să vadă acea față frumoasă luminată mereu de bună dispoziție. O conduse până la intrare, în timp ce taxiul rămăsese să-l aștepte. Întârziase trei ore la o întâlnire.

-Poate te văd prin clădire, spuse el. Dacă nu, vin să te iau mâine de aici, la ora șase fix. Ce zici? Krystal aprobă din cap, apoi îl privi coborând treptele și îndreptându-se spre taxi. Cullen îi făcu semn cu mâna, în timp ce taxiul se puse în mișcare.

Tot restul zilei se mișcă ca prin ceață. Își încărcă toate lucrurile în căruciorul cu roțile, calcă salopeta și își repetă neîncetat că este o proastă. De ce acceptase invitația la cină? Din nebulie. Citi puțin, se uită la televizor, dar mai târziu n-ar fi putut spune nici ce anume a citit, nici la ce s-a uitat.

În cele din urmă sosi timpul să plece la lucru. Nu-l văzu deloc în timpul schimbului, deși se uită în jurul ei de mai multe ori, convinsă că i-a auzit pașii în spatele ei.

În ziua următoare, Krystal era convinsă că o va căuta încă de dimineață. Ieși din casă doar o singură dată, când merse să-și aranjeze părul și să cumpere ceva de la

băcănie. Dar nu prea avea poftă de mâncare. Își promisese însă să fie cuminte, așa că mănca multe fructe și legume proaspete. La întoarcere, verifică robotul telefonic. Nu era nici un mesaj. Nu era sigură ce i-ar fi putut spune dacă ar fi telefonat, dar era convinsă că va suna. Cu toate acestea, el nu sună.

La ora cinci făcu un duș, încercând să-și liniștească bătaile nervoase ale inimii.

-Încetează, bombăni ea pentru sine. Nu te duci decât la o cină.

Oh, da? spuse o voce din interior. Îl cunoști pe acest bărbat? Ar putea fi un ucigaș notoriu.

-Prostii. Și-a riscat viața pentru un copil. Ce altă recomandare mai vrei?

Proasto! Cu un minut înainte de ora șase era sigură că el se va răzgândi. Nu știa dacă să se simtă enervată sau ușurată. Era îmbrăcată în hainele ei cele mai scumpe, unele dintre puținele pe care și le adusese de la San Francisco și de care nu se putuse despărți. Era un costum *Chanel*, care nu se demoda niciodată, din lână, de culoarea piersicii, cu nasturi de sticlă, pe jachetă. Își pusese cercei asortați, fără nici o altă bijuterie. Părul îl avea strâns la spate într-un coc sobru și neatrăgător. Arăta ca o femeie de afaceri. Aceasta era imaginea pe care dorea să o sugereze. Când auzi soneria, la un minut după ora șase, tresări. Înghițind în sec, apăsă butonul interfonului.

-Cobor imediat.

-Bine. Încuie apartamentul și băgă cheia în geanta neagră. Era din piele și o cumpărase de la magazinul Armatei Salvării, asortându-se aproape perfect cu pantofii negri, din piele, cu tocuri joase. Erau vechi dar confortabili, iar ea îi făcuse să lucească puternic. Aruncându-și peste umăr unica ei haină lungă, de iarnă, din păr de cămilă, veche de șase ani, respiră adânc și coborî.

La primul etaj, Cullen stătea sprijinit de stâlpul balustradei.

-M-am gândit să te aștept la jumătatea drumului și să te conduc până la ușa de la ieșire, spuse el solemn. Ea râse și cea mai mare parte a tensiunii se risipi. Era un bărbat foarte drăguț.

-Mulțumesc.

-Ți-a spus vreodată cineva că ești foarte politicoasă?

-Da, tu, spuse ea. Când el își dădu capul pe spate, izbucnind în râs, ea nu-și putu abține zâmbetul. Când îi văzu însă mașina, zâmbetul ei deveni nesigur. Nu era o mașină nouă, dar era totuși un *Porsche*. Data trecută avusese un *Jaguar*. Frumoasă mașină, murmură ea. *Pescuitul și furtul de mașini*, se gândi ea. Frumoasă combinație. El aprobă din cap, zâmbind.

-Asta e a mea. *Jaguar-ul* era al partenerului meu. Nu este o mașină ușor de întreținut, dar mie îmi place. Când am fost înrolat în aviație, am stat un timp în

Germania. Am cumpărat mașina asta la mâna a doua și de atunci nu-mi vine să mă despart de ea.

-Ah, știu. A aparținut unei doamne din Stuttgart, care mergea cu ea numai duminicile, spuse Krystal chicotind. Râsul ei, ușor răgușit, îi produse lui Cullen fiori pe spate. Când o ajută să se urce în mașină, el încă mai râdea, simțind furnicături de-a lungul coloanei vertebrale. Inima lui Crystal începu să bată nebunește când simți felul în care mâna lui zăbovi o clipă în plus pe mijlocul ei. E o prostie, își spuse ea. Se purta de parcă era la prima întâlnire.

Mașina era mică, dar confortabilă, iar ea se simți izolată de restul lumii. Când Cullen se așeză în dreptul volanului și închise portiera, fu ca și cum rezerva de oxigen se înjumătăți. Krystal se pomeni respirând cu dificultate. Inspiră adânc, dar păru să nu reușească să-și umple plămânii cu aer. Întinse mâna spre locul unde se deschidea portiera și cu mare dificultate se abținu în cele din urmă să n-o deschidă. Se lăsă pe spate, își încheie centura de siguranță și privi degetele lui lungi ce învârteau volanul. Mașina țâșni ca o rachetă.

Cullen se întoarse spre ea și-i zâmbi, înainte de a lua o curbă.

-Frumoasă seară. Ea aprobă din cap și privi afară pe geam. El îi admiră părul bogat, răsucit într-un coc la spate. Era o crimă să nu lași acel păr minunat să cadă liber, se gândi el. Cum ar fi să-și plimbe degetele prin el? La naiba. Începea să aibă o imaginație bogată. Apăsă un buton și casetofonul începu să cânte, umplând mașina de ritmuri de dans. El o privi din nou, în timp ce răsucea fără pic de efort volanul, mergând pe străzile acoperite cu zăpadă. Krystal stătea încordată, de parcă el i-ar fi făcut o propunere indecentă.

-Cred că-ți va plăcea la *Angelique*. Mâncarea e bună. Voia ca ea să se relaxeze, să se bucure de această seară la fel de mult ca și el.

-Am auzit de local. Hamburger-ii sunt serviți cu ceapă, spuse ea, abținându-se să nu izbucnească în râs. El începu să vorbească, apoi chicoti.

-De ce îți ții ascuns acest minunat simț al umorului, KT Wynter? E ascuțit, subtil, și-mi place la nebunie. Iar el mai descoperise încă ceva. A sta atât de aproape de ea, în mașină, era foarte excitant. Simți cum dorința începe să prindă viață, iar asta îl sâcâia... puțin... faptul că ea avea o astfel de influență asupra lui.

Nu fusese atât de intrigat de o femeie de foarte mulți ani.

Personalitatea lui era suficient de echilibrată, iar el știa că femeile-l plăceau și-i căutau adesea compania. Avea un comportament sexual normal și respecta femeile...plăcându-le în același timp. Femeile intelectuale, ce ocupau poziții importante în meseria lor și care aveau o impresie bună despre ele, îl atrăseseră întotdeauna. Atunci, ce îl atrăgea la KT Wynter, care nu părea să aibă decât puține

dintre trăsăturile pe care el crezuse că le admiră întotdeauna la o femeie?

Krystal nu observa privirile intense,pline de curiozitate,pe care Cullen i le arunca din când în când,pentru că se gândea la comentariul lui privitor la umorul ei.

-Nu-mi ascund simțul umorului,spuse ea în cele din urmă.De fapt,nu încercase niciodată s-o facă.Întotdeauna se amuzase văzând latura bizară a lucrurilor, căutând înțelesurile ascunse,decât luând totul ca atare.Dar,realiză ea acum, izolarea pe care și-o autoimpusese îi știrbise din spontaneitate.Ce anume o făcuse să revină la viață? Uneori spun lucruri nebunești,adăugă ea slab.

-Nu vrei să-mi spui de ce? întrebă el.

-Nu.El ridică din umeri la răspunsul ei direct.

-O.K.La urma urmei,înțelegerea a fost ca eu să vorbesc,iar tu să ascuți.

-Așa e.Se simți cuprinsă de ușurare.Din nou el o surprinsese prin faptul că nu insistase,nu făcuse presiuni asupra ei.Rămaseră tăcuți restul drumului,până la restaurant.Localul era situat la etajul întâi al unei clădiri din cărămidă galbenă, care părea să dateze de când fuseseră puse primele fundații ale orașului Seattle.

-Îți place? o întrebă Cullen când opri mașina.Se întoarse spre ea,privind cu un ochi spre băiatul care se apropia să parcheze mașina.

Cullen îl ignoră.Krystal devenise din nou încordată,își putea da seama din felul în care-și strângea palmele una de alta.El îi luă mâna stânga și i-o strânse cu putere,sperând să reușească astfel s-o relaxeze.

-Băiatul de la parcare pare destul de dur,minți el fără rușine despre persoana inofensivă care aștepta răbdătoare.Sper că va fi o seară plăcută,dar dacă cineva ne face probleme,tu lovești jos,iar eu sus.Facem o echipă bună la tăvăleală.

Ea își întoarse capul spre el.

-Ești nebun,spuse ea încet.El aprobă din cap.

-Dar formăm un cuplu nemaipomenit împreună.Am crezut că ți-ai dat seama.

-Da?

-Da.Intrăm?Apăsă butonul care debloca portierele,coborî și înconjură mașina, ajutând-o să se dea jos,înaintea băiatului.Gata? întrebă el.Era extrem de palidă. Ce credea oare că o așteaptă înăuntru? se întrebă el.Cine naiba o speriasse în halul acesta?

-Tichetul dumneavoastră,domnule.Cullen se încruntă spre băiat pentru întreruperea clipei de intimitate creată în mașină.Oftând plin de regret,băgă biletul în buzunar și o luă de braț pe KT.

-Crede că și-a făcut un dușman,spuse ea sec.Privirile astea ucigătoare sunt specialitatea ta?

-Nu,dar mă gândesc să devină.A fost un compliment,KT,nu o insultă.Te rog să-l iei ca atare.Ea dădu ușor din cap,iar el răsuflă ușurat.Cel puțin,ea nu-și ridicase din nou toate barierele.Am mai fost aici de două ori până acum,continuă el,în timp ce șeful de restaurant îi conduse la masa lor.Mâncarea e atât de bună încât nu-i pot rezista.După ce se așeză,Krystal privi în jur,încântată de masa aleasă de el.Era destul de intimă,totuși putea vedea oamenii așezați la celelalte mese,fără ca aceștia să se holbeze la ea.

-Întotdeauna ceri să ți se rezerve masa cea mai bună?

Cullen dădu din umeri,mulțumit că ei îi plăcea.

-Numai când cinez cu cea mai frumoasă femeie din oraș,spuse el.Observă cum zâmbetul ei dispăru,cum umerii îi deveniră rigizi.Privirea pe care i-o aruncă fu rece și rezervată.

-Am vorbit serios,spuse el simplu.Ea îl privi neîncrezătoare,dar apoi,treptat,pe fața ei apăru o expresie de încredere,amestecată cu nesiguranță și timiditate.La naiba,se gândi el.Ar trebui să se aștepte la asemenea complimente,nu să se îndoiască de ele.Trecură câteva clipe de tăcere,în care el avu impresia că în interiorul ei se dădea o bătălie.Apoi,păru că binele învinsese,pentru că ea se îndreptă în scaun și-l privi direct în ochi,zâmbindu-i ușor.Frumusețea ei interioară începu să iasă la suprafață odată cu acel zâmbet,oglundindu-se în ochi și radiind căldură,ca un foc ce ardea pe dinăuntru.

-Nu știi ce anume a produs această metamorfoză,dar îmi place,murmură el,aplecându-se spre ea.Ești frumoasă.

-Ești extraordinar de direct,spuse ea încet.Ai fi un diplomat minunat.Ai putea declanșa câte un război în fiecare a doua zi.El râse.

-Doamnă,mă jignești.Ea scutură din cap.Apoi își concentrară atenția asupra listei de meniu.După ce chelnerul luă comanda,Cullen o surprinse ridicându-se și întinzându-i mâna.Ea îi privi uimită.

-Nu cred că trebuie să pierdem această muzică,spuse el.Dansăm?

Ea se sculă și-l urmă pe ringul de dans înainte de a realiza că ar fi fost mai bine să găsească o scuză.Ritmul lent al melodiei o pătrunse când ajunse în brațele lui Cullen.Începură să se miște ușor,iar după o clipă,ea începu să se relaxeze.Uitase cât de mult îi plăcea să danseze.Cullen dansa ușor,frumos,de neuitat.Nimeni n-o făcuse să se simtă așa pe un ring de dans sau în afara lui.Voia atât de mult să danseze,încât deveni surdă la vocea interioară care o avertizara fie prudentă.

Simțea de parcă filmul muzicii curgea prin sângele ei și al lui Cullen Dempsey.

Era minunat,ca o vrajă,iar ea nu mai cunoscuse niciodată o astfel de senzație.

Cântecele se succedau unul după altul.

Corpurile lor păreau că formează unul singur în ritmul muzicii. Cullen mai dorise și alte femei până acum și întotdeauna le avusese. Dar niciodată dorința nu fusese însoțită și de nevoia de a ocroti. O dorea pe KT, dar dorea să aibă grijă de ea. Iar astă îl șoca. Când văzură chelnerul îndreptându-se spre masa lor, se despărțiră cu părere de rău. În timp ce mergea, inima lui Krystal încă mai bătea cu putere. Totul în jurul ei era frumos, nimic nu părea s-o mai amenințe. Era fericită cu Cullen Dempsey! Ar fi vrut ca seara să dureze la nesfârșit.

Cullen era atât de excitat, încât se enervă, întotdeauna fusese capabil să-și controleze sentimentele față de femei. Asta îl făcuse să fie independent și să rămână totuși prieten cu femeile pe care le cunoscuse. Acum era nesigur. A fi în compania lui KT era ca și cum ai ține în mână un cărbune încins. Nu-l putea ține prea mult timp, totuși nu-i putea da drumul. Când o ajută să se așeze în scaun, se aplecă și-o sărută pe creștetul capului.

-Ești o dansatoare minunată, KT.

Ea îi zâmbi fericită și murmură un „Mulțumesc”. Mâncarea fu excelentă... *somon de Pacific* cu un sos foarte ușor, salată *Caesar* și pâine caldă ce răspândea o aromă îmbietoare. Mâncară încet, zâmbindu-și unul altuia, savurând această clipă și conversația lejeră. Nici unul din avertismentele interioare ale lui Krystal nu reuși să alunge căldura ce-o învăluia treptat.

-Odată, te voi duce pe unul din vase, spuse Cullen dintr-o dată.

Ea dădu din cap, zâmbind, nevrând ca gândurile rele să spulbere această clipă.

S-ar putea să nu mai existe alte dați cu Cullen. Prudența îi spunea că ar trebui să evite alte întâlniri. Dar de ce să întunece o seară frumoasă cu gânduri rele? Mâine va avea grijă de restul. Serviciul fu impecabil, mâncarea delicioasă. Dar ea nu era pe deplin conștientă de nimic, cu excepția lui Cullen. Mânca automat, vorbea automat, dar numai ochii rosteau adevărul despre focul ce ardea în adâncul lor.

Krystal era încântată, copleșită, veselă... dar temătoare. Cullen era surprins, intrigat, încântat... și hotărât s-o revadă. Dansară din nou. Clipa când trebuiră să plece li se păru prea devreme. Krystal fu surprinsă de regretul sfâșietor pe care-l simți, când plecară din acea lume pe care o creaseră doar pentru ei doi.

Cullen era dezamăgit. Trebuia s-o ducă acasă și nu dorea acest lucru. Simțea deja ca și cum ar fi pierdut-o. Împletindu-și degetele cu ale ei o ooduse din restaurant, în noaptea rece și cețoasă de afară.

-Minunat, șopti el, privind-o.

-Încântător, răspunse ea, amintindu-și cum formau o singură ființă pe ringul de dans. Oamenii treceau grăbiți pe lângă ei, înfofoliți în hainele lor, protejându-și fețele de vântul rece. Krystal și Cullen respirară adânc și priviră în sus.

-Cel mai bun moment pentru o plimbare,murmură Krystal.Când alunecă puțin pe gheață el își mări strânsoarea,ea își răsuci degetele în jurul degetelor lui,simțind căldura atingerii lui invadându-i corpul.M-am simțit foarte bine,spuse ea dintr-o dată,veselă și șocată că recunoscuse cu voce tare acest lucru.Ar fi vrut să-i spună că nu se mai simțise atât de bine de când plecase din Pennsylvania,dar nu mai adăugă altceva.Un val cald de plăcere îl străbătu pe Cullen și rămase surprins. Era ca un școlar în prezența ei.Cuvintele rostite de ea îl făcuseră să vibreze de bucurie.

-Și eu m-am simțit bine,spuse el.O trase ușor de mână,aducând-o lângă el și începură să meargă lipiți unul de celălalt.Mi-ar plăcea să mai repetăm o seară ca asta,adăugă el.Când îi văzu ezitarea,înjură în gând pentru gata făcură.O grăbea. Știa că era timidă și extrem de reticentă..Abține-te,își spuse el.Nu forța lucrurile. Ea respiră adânc și ridică privirea spre el.Își mușcă limba,apoi spuse:

-Și mie.El o opri și o răsuci cu fața spre el,privind-o intens.Lumina străzii îi făcea fața să pară argintie,dar el știa că ea roșise din cauza privirii lui insistente, își dădu capul pe spate și râse cu putere,apoi o ridică în brațe și o învârti până ce și ea începu să râdă,în timp ce trecătorii îi priveau amuzați sau încruntați.În cele din urmă o lăsă jos și o îmbrățișă.

-Mâine?

Ea aprobă cu capul pe umărul lui.El se lăsă pe spate pentru a-i putea vedea fața.

-Nu te voi lăsa să te răzgândești.

-Nu mă voi răzgândi,spuse ea răgușit.Când îi văzu gura apropiindu-se,primul instinct fu acela de a se feri.În schimb,se întinse și-l trase spre ea.

Sărutul fu blând,cald,plin de dorință.Inimile le băteau din ce în ce mai tare.

Sângele clocotea fierbinte.Orice prudență fu dată uitării.Nu era un moment obișnuit.Se despărțiră amândoi în aceeași clipă,privindu-se îngrijorați.

Krystal se cutremură.Voia să fie cu el,să-i spună cine era,de ce se afla în Seattle.

Voia ca el să rămână în Seattle,împreună cu ea.El îi simți tremurul.

-Ți-e frig.O sărută pe frunte,apoi o cuprinse cu un braț.Hai să mergem în mașină.Lui nu-i era frig,nu-i putea fi frig cu vulcanul de pasiune ce simțea că erupe în interiorul său.KT îl făcea câteodată să se simtă de parcă ar fi mers pe o frânghie deasupra prăpastiei,dar o făcea pentru că voia,era dispus să riște totul pentru a sta lângă ea.Băiatul aduse mașina într-un timp record,iar de această dată Cullen își dori să aibă o pană de cauciuc.Pretextul că ar fi rămas fără benzină ar fi părut destul de suspect.Krystal își avea și ea propriile-i dorințe.Ar fi vrut să-i spună lui Cullen despre San Francisco și despre cum e să crești într-o comunitate menonită ca aceea din Lancaster,care o protejaseră ca într-un cuib.

Totul se terminase când mama ei, care fusese crescută în acea comunitate, murise și tatăl ei, care fusese întotdeauna un intrus, se întorsese după câțiva ani de absență și o luase de acolo. Duseseră o existență nomadă până când ea împlinise douăzeci de ani. În cele din urmă se stabiliseră la San Francisco. Tatăl ei începuse o afacere și se căsătorise din nou. Ea căpătase o mamă vitregă, pe care o iubise, o respectase. Nu putu merge mai departe cu gândurile. O înjunghiau ca niște pumnale. Dacă ar putea măcar vorbi despre asta cu Cullen..,

-Am ajuns, spuse el trist, oprind în fața casei în care locuia ea. Se dădu jos din mașină și, deschizând portiera, o privi încruntat. N-aș fi vrut ca această seară să se termine. Ea râse.

-Mi-ai citit gândurile. Apoi, rămase cu răsuflarea întretăiată, când el se aplecă și o luă în brațe, așezând-o apoi pe trotuar. Cullen rămase cu un braț în jurul ei, în timp ce merseră spre ușă. Apoi se aplecă și-o sărută pe obraz.

-Lasă-mă să te conduc până sus. Mă voi simți mai bine. Apoi, voi pleca.

Ea nu voia ca el să plece. Gândul acesta o duru foarte tare, mâinile începură să-i tremure și de-abia reuși să deschidă ușa. Apoi o luă înaintea pe scări, perfect conștientă că el o urma îndeaproape.

-În curând mă voi muta, spuse ea, dintr-o dată, pe un ton nervos. Acolo voi avea un singur etaj de urcat.

-Te voi ajuta să te muți. Era o ocazie să fie împreună cu ea o zi întreagă!

Când ajunse în dreptul ușii, ea se întoarse cu fața spre el.

-Mulțumesc. Îi întinse mâna, apoi o trase înapoi, după care i-o întinse din nou.

Când el își petrecu brațele în jurul ei și o sărută ușor, ea simți că se topește.

-Noapte bună, murmură el. Am să te sun mâine. Îi zâmbi, apoi se răsuci și începu să coboare scările. Krystal intră în apartamentul ei, apăsându-și buzele cu degetele, de parca ar fi putut păstra astfel sărutul pentru totdeauna. Cullen Dempsey! Pătrunsese în viața ei ca un buldozer. Iar ea simțea acum că plutește!

CAPITOLUL 3

Peste trei săptămâni sosi ziua mutării. Krystal stătea în ceea ce mai rămăsese din vechiul ei apartament, gândindu-se la Cullen, în loc să împacheteze. El fusese împreună cu ea încă de dimineață. Acum era la noua ei locuință, supraveghind instalarea noului ei birou. Curând se va întoarce. Chicoti, în timp ce înveli în ziar câteva farfurii.

-Ați spus ceva, doamnă?

-Ah, nu. Zâmbi slab către omul ce-o ajuta la mutat și care o privea întrebător.

Acum urmează cutia asta, spuse ea. Cele din colțul acela le voi pune în

camionetă.Nu-i putea spune bărbatului că visa cu ochii deschiși la cina pe care o luase cu Cullen în seara precedentă,despre cum merseseră la piață și aleseseră singuri somonul,pe care-l făcuseră la grătar pe scara de incendiu din dreptul ferestrei de la bucătăria ei.Pentru că nu putuseră să stea amândoi pe scara îngustă,în același timp,lăsaseră fereastra bucătăriei deschisă ca să poată conversa.Noaptea fusese magică.Krystal nu știuse că între un bărbat și o femeie pot exista asemenea clipe minunate.Râse cu voce tare,apoi deveni serioasă când bărbatul intră din nou în cameră.

-Gata,doamnă,spuse el,privind-o ciudat.Ne întâlnim la casa cea nouă.Am luat cheia.Ea dădu din cap,mușcându-și buza pentru a se abține să nu izbucnească în râs.Probabil că bărbatul o credea nebună.Așa și era,se gândi ea după ce acesta plecă.Era nebună pentru că-l lăsase pe Cullen Dempsey să pătrundă atât de adânc în viața ei.Acum el făcea parte din ea,iar Krystal era încântată și înspăimântată.Primele lor întâlniri fuseseră urmate de contacte zilnice.Toate planurile ei de a-și duce viața într-o izolare cât mai mare dispăruseră.Începuse să asculte acea voce interioară,care îi pune la îndoială înțelepciunea din ultimii doi ani când stătuse ascunsă,care-i spunea că făcuse o prostie să facă acest lucru.

Poate că ar fi trebuit să rămână la San Francisco și să înfrunte situațiile neplăcute.Oricum,nu se putea ascunde la infinit.Iar de când îl cunoscuse pe Cullen nu dorea deloc să se mai ascundă.Voia să-și trăiască viața în văzul tuturor.De mai multe ori,în ultimele săptămâni,în timp ,ce spăla podeaua,mătura sau ștergea praful de pe mobilă,se întrebese dacă n-ar fi fost mai ușor să fi înfruntat criticile de la început,iar apoi să se fi ridicat și să fi încercat să-și vadă mai departe de drumul ei.Acum,ca un factor suplimentar la neliniștea ei tot mai mare,apăruse Cullen Dempsey.Iar el era mult mai insistent decât cealaltă voce a ei din interior,aceea care o sfătuia să fie prudentă.Krystal îi dorea compania,suflul de viață pe care l-l adusese,exuberanța,râsul.Își privi ceasul.Trebuia să se întorcă.Vor încărca restul lucrurilor ei în camionetă și vor merge împreună la noua locuință.Inima îi bătea cu putere.Îi simțea lipsa,voia ca el să fie lângă ea.Și el era.

-Bună,spuse Cullen,intrând în cameră.Merse direct spre ea și o sărută cu putere.

-Bună,spuse ea cu respirația întretăiată.Prezența lui făcea să facă vocea interioară ce-o avertiza să ia lucrurile mai încet.Cullen o privi,gândindu-se cât era de frumoasă,cu nasul murdar de praf și funingine.

-Arăți nemaipomenit.

-Ești nebun.

-Da.Ți-am spus că formăm o echipă.

-Așa e.Închise ochii când el o sărută din nou și nu auzi vocea în adâncul ei care-o sfătuia să fie prudentă.Nu auzea decât muzică,veselie...dragoste.Cullen făcuse asta pentru ea.

O săptămână mai târziu,într-o după-amiază,Krystal se afla în noul ei birou,când telefonul sună.Știa cine este înainte de a răspunde.După ce-o întrebă cum se instalase în noua ei locuință,Cullen se interesă dacă lucra în acea seară.Ea îi spuse că nu.

-Bun,zise el,apoi râse.Mi s-a întâmplat să mă grăbesc să duc o fată devreme acasă,ca să nu am probleme cu tatăl ei,dar e ceva nou să mă grăbesc s-o duc la timp la serviciu.

-O vreme nu va mai fi nevoie să faci așa ceva.Am,în sfârșit,echipa completă,spuse ea fericită.Acum,tot ce avea de făcut era să scrie registrele,să plătească salariile și să supravegheze cum lucrează oamenii.Iar asta nu-i mai lua atât de mult timp,ca atunci,când fusese nevoită să țină locul unuia dintre lucrători.Totul revenise la normal,până la următoarea perioadă de criză.Fusese chiar și la cumpărături în acea după-amiază.Își cumpăraseră o pereche de pantaloni și se simțea de parcă își luase o întreagă garderobă nouă.

-Vreau să te duc într-un loc deosebit în seara asta,KT Wynter.

-O faci în fiecare seară.

-Păi,ești o doamnă deosebită.Făcu o pauză.Mâine seară va fi ceva cu totul diferit.Sper că ești liberă și mâine.

-Sunt.De ce va fi ceva diferit?

-Pentru că e ceva mai complicat.*Și nu vom fi singuri*,adăugă el cu regret în gând, așa cum erau de obicei.Regreta acest lucru.Cinele luate împreună cu KT erau minunate.Vorbeau la nesfârșit.Ea încă nu se destăinuise complet în fața lui,deși el îi spusese absolut totul.Puteau discuta despre subiecte variate,de la politică la istoria artei.Ea îl intriga din ce-în ce mai mult de fiecare dată când se întâlneau.De aceea,seara de mâine urma să fie o mică surpriză.Trebuia să păstreze asta secret.Zâmbi,când se gândi.Se purta ca un copil când era vorba de ea.

Vocea ei îi întrerupse gândurile.

-M-ai dus în locuri deosebite în fiecare seară,Cullen.Sper că niciodată n-ai trecut în contul cheltuielilor firmei,pentru că partenerul tău te va lua la întrebări când va vedea atâtea extravagante.

-Nu.Tu,categoric,nu faci parte din afacerile mele,KT.Întâlnirile cu tine sunt numai de plăcere.O auzi cum își ține răsufarea și știu că făcuse o nouă gafă.Nu era pentru prima dată când ar fi vrut ca ea să-i spună tot ce avea pe suflet.

Discuțiile cu ea erau ca patinatul pe o gheață foarte subțire. Dacă tot veni vorba despre el, spuse Cullen, despre partenerul meu, ne vom întâlni cu el mâine seară la cină. Hotărâse că era mai bine s-o avertizeze, decât s-o ia prin surprindere. KT putea fi foarte tăioasă câteodată. Prudența lui KT fu însoțită de această dată de dezamăgire. Ea și Cullen fuseseră întotdeauna singuri când se întâlniseră. Și fusese minunat. Începuse să aștepte cu nerăbdare sărutările lungi de despărțire care o făceau să-i tremure genunchii și să dorească mai mult. Nimic n-o pregătise pentru apariția în viața ei a lui Cullen Dempsey. El o făcuse să cunoască emoții sălbatice, sentimente nemaiîntâlnite. Acele sărutări minunate care-o făceau să-și piardă controlul, să renunțe la prudență și să dorească mai mult de la acest bărbat. De mai multe ori fusese aproape gata să-i spună, să vină la ea în apartament, dar reușise să se stăpânească. Nu era pregătită încă să înfrunte durerea.

-Va fi o seară deosebită? întrebă ea prudentă.

-Unele persoane vor fi elegante, altele vor fi îmbrăcate obișnuit. Tu arăți întotdeauna bine. Ea simți cum genunchii i se înmoaie la auzul vocii lui răgușite și pline de speranță. Dar asta n-o liniștea. O seară protocolară. Dumnezeu! Voia să arate bine de dragul lui Cullen. Și nu voia să-i fie teamă.

Cullen știa din tăcerea ei că se gândește la cuvintele lui, că se întreabă dacă e bine sau nu să meargă.

-Eu trebuie să merg, adăugă el, apoi hotărî să-și deschidă sufletul în fața ei. Și vreau să fii alături de mine.

-Elegantă, zise ea slab, trecându-și în revistă garderoba în gând.

-Elegantă, dar nu rochii lungi. Nu spusesese nu! Cullen ar fi vrut să alerge la ea, s-o ia în brațe și să-i liniștească temerile. O văzuse în fiecare seară timp de trei săptămâni, uneori mai mult de o oră, dar fuseseră totuși împreună. Prima dată, când o sărutase la despărțire, fusese un sărut scurt și ușor. Totuși, și acesta îl înnebunise. Nu fusese în stare să lucreze o oră, fără să se gândească la ea. Pe măsură ce serile treceau, sărutările lor deveneau din ce în ce mai pasionate, de un erotism pe care el nu-l cunoscuse până atunci și care-l făcea să dorească mai mult. Simțea că și ea îl dorea, dar mereu amâna acest lucru.

-Deci, spune-mi mai mult despre seara de mâine, spuse ea. El simți nota de tensiune din vocea ei, diferită de cea cu care se obișnuise.

-Ce s-a întâmplat, KT? întrebă el încet. Când văzu că nu vorbește imediat, Cullen se gândi că ea nu-i va răspunde. Apoi, pe neașteptate, ea îi spuse:

-Ești foarte bun cu mine. De ce? El se încruntă. Găsea că ceea ce făcea el pentru ea era atât de incredibil?

-Sunt bun și cu mine.Îmi face plăcere să fiu cu tine.Ești frumoasă,plăcută și inteligentă.Care bărbat n-ar dori să fie în compania unei femei ca tine?

Tăcu din nou pentru o clipă,apoi îl întrebă:

-Ce te atrage la mine? Cuvintele păreau că fuseseră scoase cu cleștele din gura ei,de parcă era ceva ce trebuia neapărat să știe,chiar dacă răspunsul ar fi fost neplăcut.El își apropie receptorul de gură.

-De unde să știu? Poate că sunt atras de femeile de serviciu.Ea izbucni în râs.

-Asta trebuie să fie.

-Nu uita.

-Nu voi uita,spuse Krystal încet,simțind în inima ei niște bătaii precum aripile unor fluturi.După ce închise telefonul,își ținu capul în mâini câteva minute,în timp ce gândurile îi erau confuze și întreaga ei ființă era răscolită.Unde îl va însoți mâine seară? De ce fusese de acord,fără să pună alte întrebări? Era nebună,dar...nu conta.Se ducea cu el! Orice argument împotriva acestui lucru cădea în fața dorinței de a-l însoți pe Cullen la acea cină.Săptămânile petrecute împreună cu el,îi sfărâmaseră toate barierele,o făcuse să pună la îndoială înțelepciunea...sau nebunia...comportamentului ei de după sosirea la Seattle.La urma urmei,nu făcuse nimic rău la San Francisco.Ce importanță avea ce gândeau ceilalți oameni? Nu era acum momentul să-și pună această întrebare.Ar fi trebuit s-o pună în urmă cu doi ani.Nu,plecase prea departe pentru a se mai întoarce și făcuse să sufere oamenii pe care îi iubise.Așa că,pornise pe un drum...dar se abătuse puțin de la el,pe pentru a fi împreună cu Cullen Dempsey.

Refuzând să se mai gândească la asta,se ridica și se îndreptă spre dulap, trecându-și degetele peste puținele haine mai bune pe care le avea.

Seara următoare,Cullen sosi devreme și urcă în goană până la etajul al doilea.

Ea deschise ușa la prima bătaie,zâmbindu-i.

-Te-am văzut venind de la fereastră.Nu știu cum poți urca alergând scările astea...Ce s-a întâmplat? El devenise dintr-o dată foarte palid.Te doare ceva? Nu trebuia să alergi în halul ăsta.Întinse mâna și-l apucă de braț,trăgându-l în apartament.Vino să te așezi,Cullen.

-Mi-am pierdut suflul din cauza ta,nu din cauză că am alergat pe scări,spuse el dintr-o dată,întorcând-o cu fața spre el.Mă uimești,doamnă.Arăți ca un trandafir...catifelată,caldă și atrăgătoare.Atinse mâneca costumului din satin.

Cum se numește această culoare.Strălucirea soarelui?

-Eu o numesc galben-lămâie,zise ea răgușit.

-Arăți atât de bine,încât ai putea fi mâncată.Nu ca o lămâie.Mai degrabă ca o caisă coaptă.Ador să mănânc fructe.Ea roși,iar el zâmbi.Nu intenționase să vorbească cu două sensuri.Nu era genul lui,dar acum nu voia să retragă ceea ce spusese.Fiecare cuvânt era adevărat.N-am mai văzut o piele așa de frumoasă ca a ta,KT,spuse el.Se aplecă și o sărută pe obraz,lăsându-și gura să zăbovească mai mult acolo.Ar fi vrut să-i pună diamante în urechi și pe degete,în locul cerceilor simpli de aur pe care-i avea.Ar fi vrut să-i dea tot ce-și dorea.Ar fi vrut să-i dăruiască lumea întregă.

-Vrei să bei ceva? întrebă Krystal,sperând să-i abată atenția.Privirea lui aprinsă și pătrunzătoare îi străpungea corpul,făcând-o să ardă pe dinăuntru.Trebuia să găsească ceva de făcut cu mâinile ce-i tremurau nervoase,iar pregătirea unei băuturi părea lucrul cel mai potrivit.Nu că ar fi avut un bar extrem de variat.Nu avea.Nu băuse nici măcar un pahar cu vin de când venise la Seattle.Nu că ar fi fost o mare băutoare,dar,după eșecul de la San Francisco,jurase să nu mai pună o picătură de alcool în gură.Era ciudat,se gândi ea,cum tatăl ei și întâmplările din San Francisco îi reveneau în minte acum,când nu voia să se gândească decât la Cullen.*Din nou e preocupată de ceva*,se gândi Cullen,din nou revedea imaginile care i-au întunecat odată existența.De multe ori ea era departe de el,așa ca acum. Poate că într-o zi îi va spune ce-a făcut-o atâta să sufere în trecut.

-Nu,răspunse el.Ar trebui să plecăm.Mai este doar puțin până la cină.O privi plin de regret.Aș prefera să rămân aici,adăugă el.

Privirea din clui îi făcu pulsul să bată nebunește și să fie cuprinsă de excitare.Nu se va gândi la trecut,își spuse ea,sau la altceva ce-ar putea-o îndepărta de Cullen.

-Și eu aș prefera,spuse ea,dar...trebuie să mergem.În nerăbdarea ei de a pleca, uită să-l întrebe unde mergeau.Când ajunseră în mașină,Cullen se întoarse spre ea.

-Apropo,cina din seara asta este în onoarea partenerului meu.E un bărbat nemaipomenit.O sărută pe nas,apoi se lăsă pe spate și o privi.Când privirile li se întâlneau,ea văzu dorința,devenită de acum familiară,întunecându-i ochii.El se aplecă din nou și-și lipi buzele de ale ei,fără să exercite presiune sau să-și deschidă gura.Ea avu senzația clară că el îi cere permisiunea.Se simți sufocată de valul de căldură și se apropie de el,mișcându-și gura dedesubtul gurii lui și depărtându-și ușor buzele.Când îi simți prima atingere a limbii,inima lui Cullen păru gata să-i spargă pieptul,iar mușchii i se contractară în mod reflex.

Dumnezeule,cât o dorea!Ridică gura pentru o clipă și-i șopti numele,mângâindu-i obrazul cu un deget.Ea văzu întrebarea din ochii lui.

-Trebuie să plecăm,spuse ea răgușit,plină de respect.Ai spus că e ceva important.

-Este,spuse el cu vocea plină de dorință.Dar și asta este la fel de important.
Ea dădu din cap,peu că trebuia să fie sinceră cu el și să recunoască că dorea la fel de mult ca și el acest lucru.Își puse mâna pe pieptul lui,șimțindu-i inima bătând cu putere,în același ritm cu al ei.

-Avem timp.

-Trebuie să avem,bombăni el,sărutând-o din nou,cu putere,lăsând-o să-i potolească dorința.Apoi îi dădu drumul și se lăsă pe spate în scaunul lui, privind-o,simțind că au parcurs o distanță uriașă în aceste câteva prețioase clipe. Am traversat o prăpastie,KT,spuse el.Să nu mai privim înapoi.

-Să nu mai privim,repeta ea.În timp ce mergeau cu mașina,Cullen îi luă mâna, ținându-i-o strâns.O simți încordându-se când el intră pe aleea ce ducea spre aeroportul particular.

-Zburăm? întrebă ea.

-Ți-e teamă să zbori?

-Nu.De fapt, chiar îmi place.Privi un mic avion particular aflat pe pistă,în timp ce el parcă mașina.Nu-i de mirare că ai spus că n-avem timp,deși mai era peste o oră.

-Iar acum va trebui să ne grăbim.Îi prinse mâna și alergară împreună spre avion. Respirând întretăiat și râzând,ea întoarse capul spre el în timp ce alergau.

-Ești pilot?

-Da.Se opriră în fața scărilor,iar el o luă în brațe și o urcă în avion.

Ținându-se de ușă,se întoarse spre el când se urcă lângă ea.

-Pentru un pescar,ești destul de priceput,spuse ea.

-Mă bucur c-ai observat.Râzând,el o conduse în cabina pilotului,se așeză pe scaunul din stânga,făcându-i semn să se așeze pe celălalt.

Se aplecă și o sărută apoi pe vârful nasului,în timp ce ea îl privea cu ochii mari.

-Pune-ți centura,iubita mea,spuse el.Suntem gata să decolăm.Se simțea fericit, plin de viață.Nu voia să se întrebe de ce prezența lui KT însemna atât de mult pentru el.Tot ce știa era că ea îl făcea fericit.Contactă tumul de control,ascultă instrucțiunile și-i zâmbi.

Înainte ca ea să aibă timp să se întrebe dacă era pregătită,se aflau în aer.

-Nu pot să cred că facem așa ceva,dar îmi place.După doi ani de muncă continuă,simțea că plutește,atât de fizic,cât și psihic.Înconjurată Seattle și se îndreptară spre sud,dar nu înainte ca ea să privească încă o dată spre muntele Rainier.Era minunat,arăta chiar mai frumos privit din aer.Când ea râse,Cullen își simți inima plină de încântare.A-i face ei plăcere era cel mai minunat lucru.

Dădu drumul la muzică,apoi luă legătura prin radio pentru a se asigura că vor fi

așteptați de o mașină.

-Zburăm bine,dar trebuie să ajungem acolo în mai puțin timp decât am crezut, KT.Ea dădu din cap,gândindu-se la frânturile auzite din conversația avută de el cu turnul de control,înțelesese oare bine că zburau spre Los Angeles? Ar fi frumos,dar era destul de departe.Puteau ajunge acolo la timp? Nu avea nici o importanță,se gândi ea,atâta vreme cât era împreună cu Cullen.

Se lăsă pe spate și privi în jur,dar mai ales spre mâinile lui puternice și sigure, care conduceau cu pricepere avionul.Acesta părea să plutească printre nori,iar ea savura această senzație.Chiar dacă n-ar mai fi făcut nimic altceva după ce aterizau,seara ar fi rămas la fel de minunată,un vis devenit realitate.A zbura însemna libertate!

-Îți place,nu-i așa,KT?

Ea aprobă din cap,nevrând să vorbească și să întrerupă vraja de a se afla împreună cu el în cabină,ascultând muzica ce se auzea în surdină și simțindu-se mai în siguranță decât fusese vreodată.

Aterizarea în mai puțin timp decât și-ar fi închipuit.Recunoscuse acel ținut atât de familiar.Simți cum începe să transpire;mâinile începură să-i tremure.San Francisco!Dumnezeule!De ce nu-l întrebase de la bun început care era destinația,în loc să se comporte ca o adolescentă la prima întâlnire? îi aruncă câteva priviri fugitive lui Cullen și văzu că nu i-a observat agitația.El era total absorbit de urmarea instrucțiunilor de aterizare primite de la turnul de control și nu se mai uitase la ea de când începuse coborârea.Întoarce-te! întoarce-te!

Atunci,avionul atinse pământul și se încadra pe o pistă,oprindu-se în fața unui hangar mare.Câțiva oameni se îndreptară spre avion,privind în sus și făcându-i cu mâna lui Cullen.El le răspunse,zâmbind.

Când se întoarse spre KT,zâmbetul îi dispăru imediat,văzându-i fața albă.

-Te-a speriat cumva aterizarea? îi apucă ușor mâna.Era udă și rece.

Ea privi în jos spre mâinile lor înlănțuite.

-Aterizările mă sperie,murmură eaEl se aplecă și-i desfăcu centura,sărutând-o pe obraz.

-Iartă-mă.Nu m-am gândit.Îmi place atât de mult să zbor,încât uit că poate celorlalți nu le place.Haide,după ce vom mânca și vom bea ceva rece,te vei simți mai bine.

-Bineînțeles.Dar cum s-ar putea simți ea mai bine în orașul în care murise tatăl ei și în care mama ei vitregă încă mai trăia? Dar San Francisco era un oraș mare,își spuse în gând.N-o va vedea pe mama ei vitregă.Se vor întoarce la Seattle în această seară.Se simți din nou cuprinsă de acel sentiment de vinovăție

când se gândi la femeia de care fusese atât de apropiată și despre care credea că o trădase, dar care era la fel de singură pe lume ca și ea. Clătină din cap pentru a-și limpezi mintea. Poate că într-o zi îi va putea telefona mamei ei vitrege. Poate o va putea chiar vedea. Ceea ce se întâmplase în urmă cu doi ani nu părea să mai aibă aceleași proporții în mintea ei acum, dacă stătea să se gândească, iar asta mulțumită lui Cullen. Știa că și ea exagerase atunci și că învinuise poate pe cineva care n-avea nici o vină. Îl urmă pe Cullen în afara cabinei. El coborî înaintea ei scările avionului, apoi se întoarse și o luă în brațe.

-Relaxează-te, KT, spuse el, ținând-o aproape. Vom petrece o seară minunată. O conduse spre o mașină închiriată, ținându-și brațul în jurul umerilor ei.

Ea dădu din cap, fiindu-i aproape frică să vor-bească. Unde urmau să ia cina? se întrebă ea.

-Îți va plăcea *The Ballroom*, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. E aproape de *Embarcadero*. Iar bucătarul-șef e specializat în mâncarea italienească. Nu mai auzise până acum de *The Ballroom*, se gândi ea ușurată. Nu era unul dintre locurile pe care le frecventase împreună cu tatăl ei sau cu mama ei vitregă.

-Mâncarea italienească e deosebită în San Francisco, spuse ea, încercând să zâmbească, deși știa că efortul era aproape zadarnic. Stând pe locul de lângă șofer din *Cadillac-ul* Seville care-i ducea spre *Embarcadero*, privi fermecată spre orașul pe care, odată, îl crezuse cel mai frumos loc din lume. Și, pentru câțiva ani, așa și fusese.

-Ești foarte tăcută, spuse Cullen, întrebându-se de ce nu-i revenise culoarea în obraji. Putea fi din cauza zborului? N-ar fi trebuit să-i facă această surpriză.

-Privesc doar orașul. E foarte atrăgător, nu-i așa?

-Așa e. Nu reușise să-l păcălească. Ceva o frământa.

Oh, cred că ai greșit drumul dacă vrei să ajungi în piațetă zise ea. Acum va trebui să mergi drept înainte mai mult și abia după aceea vei putea să te întorci. Rămase uimită de propriile-i cuvinte și nu mai spuse nimic altceva.

-Așa este. Îi aruncă o privire rapidă. Pari să cunoști orașul destul de bine.

-Îl... îl cunosc. Nu ca unul care s-a născut aici, dar am locuit în el vreme de trei ani. Care au fost cât două vieți, adăugă ea în gând. O comedie tragică din care nimeni n-a ieșit câștigător. Mai ales tatăl ei, care a preferat să se sinucidă decât să fie judecat pentru fraudă.

-Acum cât timp? întrebă Cullen, încercând să-și înăbușe curiozitatea și nerăbdarea de a primi multe informații despre viața ei personală, acum când ea începuse să i le dea.

-Am plecat acum doi ani, spuse ea. Nu m-am mai întors de atunci, dar... Vocea i se

pierdu și rămase tăcută pentru o clipă. S-ar putea să mă întorc curând pentru o vizită, spuse ea dintr-o dată. El o privi din nou, mai insistent. Când își îndreptă privirea din nou asupra drumului, trebui să corecteze repede direcția mașinii, când văzu camionul care se îndrepta spre ei cu viteză, claxonând disperat. Cel puțin, îi revenise iarăși culoarea în obraji, se gândi el. Indiferent de decizia pe care o luase, părea să fie una bună. Întinse mâna și i-o acoperi pe a ei. Ea își răsuci degetele în jurul degetelor lui.

-Ți-a spus cineva vreodată că ești un șofer îngrozitor?

-Cu siguranță că nu sunt. Acest mic incident a fost doar o întâmplare. Era ușurat că tensiunea se risipise și că expresia feței ei se schimbase.

-Un polițist nu l-ar trece cu vederea. Îi zâmbi, vizibil încântată, făcându-i plăcere să-l tachineze. Avea tot dreptul să vină la San Francisco, încercă ea să se convingă. Nu comisesse nici o crimă. Fusesse păcălită, înșelată. Lucruri destul de rele, dar nu ilegale.

-Și ai de gând să chemi un polițist? întrebă el.

-Poate.

-KT, ești o trădătoare. Ea râse și își lăsă capul pe spate, închizând ochii. S-ar putea să fie o seară foarte plăcută. Dacă nu-și putea stăpâni zbuciumul din interior, poate putea măcar să încerce să se stăpânească. N-o costa nimic să încerce să se comporte rațional, și asta și avea de gând. Va încerca să facă față oricărui eveniment în seara asta sau oricând de acum încolo.

Cullen îi arunca din când în când câte o privire. Părea extrem de fragilă, ca și cum s-ar fi sfârșit la cea mai mică presiune exercitată asupra ei. Dar în interior se ascundea forță și hotărâre. Pusese pe roate o afacere complicată. El recunoștea asta. Dar mai era ceva, o anume inocență aproape invizibilă. Iar el voia să afle totul, iar ea, în sfârșit, părea să-i fi deschis o poartă. Când Cullen intră într-o parcare subterană, Krystal deschise ochii. Garajul părea familiar, dar, se gândi ea, toate garajele semănau între ele. El parcă mașina și se întoarse spre ea.

-De vreme ce-ți place să dansezi, ce-ai zice să facem numai asta până vom zbura înapoi acasă? Ea își aminti nopțile petrecute la San Francisco când dansase până în zori. Dădu ușor din cap.

-Mi-ar plăcea foarte mult.

-Grozav. Zâmbi, apoi se dădu jos din mașină și veni în dreptul ei. Hai să mergem. Mă mănâncă tălpile. El o trase din mașină și o cuprinse în brațe, râzând.

-Copilă obraznică spuse, cu gura lipită de părul ei. Se dădu înapoi și privi în ochii ei. Ești frumoasă, ai un minunat simț al umorului și cei mai fantastici ochi verzi pe care i-am văzut vreodată. O sărută ușor pe buze, apoi o trase mai aproape, cu

gura lipită de a ei,prelungind sărutul.Claxoane,fluierături și urale începură să răsună în jurul lor.Ea abia le auzi.Se trase înapoi,împingându-l în piept cu mâinile,respirând întretăiat și tremurând.

-Oameni,șopti ea.Cullen o privi derutat.

-Unde?

Aici,în garaj.Peste tot în jurul nostru.Își ridică privirea spre el.În lumina garajului,el părea sculptat în bronz.În acea clipă îl dorea mai mult decât dorise vreodată ceva.Îi dorea inima și sufletul.O uimea că dăduse atât de mult frâu liber emoțiilor,că se legase de el atât de tare.

-Ești frumoasă,spuse el răgușit.Ar trebui să mergem.Însă nu se mișcă.

-Credeam că mergem să dansăm,spuse ea cu respirația întretăiată.

-O-ho.El ar fi vrut să stea acolo unde erau,fără să se miște.Când o ținea în brațe simțea o încântare pe care n-o mai cunoscuse până atunci.Te doresc,doamnă.E prea devreme ca să-ți spun acest lucru? o întrebă el:

Ea rămase o clipă uimită și nu răspunse.

-Bine.Vom vorbi despre asta mai târziu.O sărută pe obraz,știind că tonul lui lejer nu reușise să mascheze bătăile puternice ale inimii,sângele care-i pulsa fierbinte în vene și amețea pe care o simțea în cap.Îi trase mâna sub brațul lui și-și împleti degetele cu ale ei.O dorea cu disperare,în mai multe feluri decât dorise vreodată o femeie.Voia să-i dea totul lui KT...și voia să primească totul în schimb.Nu se priviră în timp ce merseră spre lift,dar erau conștienți unul de prezența celuilalt.Părea că sunt legați unul de altul printr-un cablu electric,că sunt înconjurați de o aură pe care numai ei doi o puteau vedea.

-Se pare că va fi foarte multă lume,constată Krystal,privind aglomerarea de mașini parcate în garaj.Genunchii îi tremurau și amenințau să cedeze în fiecare clipă.Mulți dintre ei au venit probabil pentru același eveniment la care mergem și noi,adăugă ea.Dar,de fapt,acest lucru o interesa prea puțin.Mintea ei nu se putea concentra asupra unui anumit lucru.Toată ființa ei era un amestec de senzații și nimic mai mult.Iar Cullen se afla în centrul lor.

Când se urcară în lift,Cullen o cuprinse în brațe.

-Aici nu-i nimeni,șopti el,fără să-și poată explica această nevoie fierbinte de ea.

-Așa e.Rujul meu va fi șters când vom sosi.Însă puțin îi păsa de asta.

-Îți voi da timp să repari stricăciunile,spuse el pe un ton glumeț.

-Mi se pare destul de corect,spuse ea.Își băgă degetele în părul lui.Și tu s-ar putea să fii puțin ciufulit,adăugă ea.

-Îmi asum acest risc,murmură el,cu gura aproape lipită de a ei.

Apoi o sărută,depărtându-i buzele,simțindu-și inima bătând de parcă ar fi vrut

să-i spargă pieptul.Se agăţară unul de altul de parcă,atunci când uşile liftului s-ar fi deschis,cineva i-ar fi despărţit pentru totdeauna.

Cullen nu-şi putea controla sentimentele,nu le putea stăpâni.Erau haotice,turbulente,erau sentimente pe care nu le cunoscuse până atunci.

Odată,când se scufundase în apele înţesate de rechini ale Australiei,împreună cu mai mulţi prieteni,dăduseră nas în nas cu un rechin mare,alb.Furios că îi invadase teritoriul,rechinul îi atacase cu precizia unui ucigaş profesionist.Ei erau destul de mulţi,aşă că se luptaseră cu fiara şi reuşiseră în cele din urmă s-o omoare,nu înainte însă de a fi răniţi câţiva dintre ei.Cullen nu uitase niciodată zbuciumul mării în timp ce se luptau în adâncuri cu rechinul.Nu crezuse că va mai trăi vreodată o astfel de senzaţie.KT însă îi producea acelaşi zbucium,îl făcea să se scufunde în adâncimea mărilor,apoi îl înălţa cu o viteză uimitoare la suprafaţă,sus,tot mai sus.În acel moment,forma împreună cu ea o singură fiinţă,se contopeau într-un fel ce nu putea fi exprimat în cuvinte.

O strânse mai tare în braţe şi-şi intensifică sărutul,făcând-o s-o cuprindă dorinţa.Krystal îl sărută cu toată pasiunea pe care o negase în ultimii doi ani.Scoica,în care se retrăsese de atâta timp,crăpă,sfărâmându-se şi căzând la picioarele ei.Se sprijini de corpul lui,transmiţându-i pasiunea ei,în timp ce el îi producea un uragan de senzaţii,diferite de tot ce cunoscuse ea până atunci.

Uşile liftului se deschiseră.Krystal simţi liniştea care se lăsă dintr-o dată,apoi râsetele.Ameţită,încercă să revină din vârtejul pasiunii şi,cu coada ochiului,zări câţiva oameni care îi priveau.Ea şi Cullen era motivul râsului lor! Încercă să se tragă înapoi din braţele lui,deşi sufletul ei părea lipit de al lui.

-Am...am ajuns,se bâlbâi ea.

-Unde? Cullen o privi ameţit.O lumină puternică îi înconjură.De ce naiba se trăsese ea din braţele lui? La naiba,doar făcea dragoste cu ea.Şi cine naiba râdea?

-La petrecerea mea,îl auzi el pe Gadsden spunând.Chicotind,bărbatul mai în vârstă întinse mâna,blocând uşile liftului care se închideau şi îi trase pe amândoi afară.Unde altundeva ai crezut? îl întrebă el.

-În Rai,bombăni Cullen,numai pentru urechile lui KT.

-Ce mai faci? i se adresă Gadsden lui Krystal.Eu sunt Gadsden Worth,partenerul lui Cullen.Iar tu trebuie să fii KT.

-Da.Încă tremurând,Krystal nu se putu uita la el sau la ceilalţi invitaţi.Faţa îi ardea de ruşine,simţind toate acele priviri aţintite asupra ei.În cele din urmă îl privi pe Gadsden şi acesta îi zâmbi.Aş putea merge undeva să mă aranjez? întrebă ea.

-Sigur,draga mea,zise el amabil.Urci scările și apoi,imediat la stânga.Un servitor îți va arăta.

-Mulțumesc.O ultimă rămășiță de demnitate o împiedică să nu apese butonul liftului și să fugă.Se depărta de Cullen,și el o lăsă să plece,dezamăgit.

-E foarte drăguță,îi spuse Gadsden lui Cullen,în timp ce KT urca scările.Îmi place noua ta prietenă.

-Și mie,răspunse Cullen,urmărind-o cu privirea.Gadsden chicoti.

-Văd asta.Care-i numele ei întreg?

-KT Wynter,răspunse Cullen absent,neluându-și ochii de la ea până ce nu dispăru din vedere.Nu văzu surpriza de pe fața prietenului lui la auzul numelui ei.

-Wynter,repeta Gadsden surprins.Mă întreb dacă e rudă cu Violet Wynter.Ți-o amintești pe Violet,nu-i așa? Am adus-o în seara asta cu mine.Cullen îi zâmbi. Gândurile lui erau îndreptate tot către KT și nu auzise decât jumătate din ceea ce spusese Gadsden.

-Probabil e doar o coincidență,spuse el.Îi trase o palmă pe spate partenerului său.Nu te-am felicitat încă,continuă el.Nimeni nu merita mai mult decât tine acest premiu.Îi zâmbi fericit bărbatului care-i fusese ca un al doilea tată.

-Mulțumesc.Gadsden zâmbi,însă atunci când Cullen se întoarse pentru a saluta o cunoștință,zâmbetul îi dispăru.Pe fața lui apăru o expresie îngrijorată și privi din nou în sus,pe scări.Coincidența? Se îndoia de acest lucru.

Krystal găsi toaleta.Era mai mare decât întregul ei apartament,cu o anticameră la fel de spațioasă,ce avea pereții acoperiți cu un tapet bej,stropit cu auriu.Krystal se spală,apoi se apucă să-și refacă machiajul stricat de Cullen.Își privi imaginea în oglindă,certându-se în sinea ei pentru că își pierduse atât de tare controlul cu Cullen Dempsey.

-Înfrâneză-te puțin,pentru numele lui Dumnezeu,bombăni ea către imaginea din oglindă.

-Întotdeauna ți-ai vorbit cu voce tare.Când imaginea celeilalte femei apăru în oglindă alături de ea,Krystal rămase cu gura deschisă.Ar fi fost posibil să se întâlnească,dar,cumva,ea fusese sigură că acest lucru nu se va întâmpla.

-Violet spuse ea cu respirația întretăiată.

CAPITOLUL 4

Femeia,ce era doar cu cincisprezece ani mai mare și care fusese mama vitregă a lui Krystal,și mentorul ei timp de trei ani,dădu din cap.

-Da.Și pentru mine e un șoc,Krystal.Când ai trecut pe lângă mine,am crezut că am halucinații.Nu m-am așteptat să te văd aici.Am crezut că ai plecat din California.

-Am plecat...într-adevăr.Acum sunt doar în vizită.Krystal nu fusese niciodată atât de uimită.Era convinsă că dacă încerca să facă un pas,va cădea.Toate rănilor vechi începuseră să sângereze din nou și amintirile legate de viața ei din trecut o luau cu asalt.Fusese chiar atât de proastă să creadă că se poate ascunde? Am fugit,spuse ea dintr-o dată.Tu ai rămas să înfrunți totul.Violet Wynter ridică din umeri.

-De fapt,n-am avut prea multe de înfruntat.A urmat o audiere unde a fost ridicată acuzația de fraudă.Tatăl tău ar fi trebuit să se confrunte și cu asta,dacă ar fi trăit.Zâmbi slab.Nu te-am găsit,adăugă ea.Krystal clătină încet din cap.

-După ce tata s-a sinucis,am fugit...și am fugit...și am fugit.Am făcut autostopul, apoi am luat un autobuz și în cele din urmă am ajuns la Seattle.

Ochii lui Violet se măriră.

-Ai luat-o spre nord.Nu știu de ce,dar eu am crezut că ai plecat spre est și am făcut cercetări în acea direcție.Krystal dădu din cap,simțindu-se cuprinsă de regret.

-Îmi pare rău.Violet întinse o mână,apoi o retrase.

-Nu noi eram persoanele acuzate,Krystal.Îi zâmbi din nou.Nu te-ai schimbat. Poate ești puțin mai slabă,iar ochii sunt mai mari.Apoi adăugă repede: Mi se pare că a trecut o viață.

-A trecut.Krystal simți lacrimile năvălindu-i în ochi.Pentru o clipă,cele două femei se luptară cu emoțiile care le copleșiseră.Apoi,reușiră să-și controleze sentimentele.

-Nu putem sta aici la infinit,spuse Violet.Krystal aprobă din cap.Mai avea totuși ceva de spus.Respiră adânc și-și privi mâinile.

-Am fost atât de speriată.Dar n-am vrut niciodată să te las să înfrunți totul singură.Violet întinse din nou mâna și de această dată atinse brațul lui Krystal.

-N-am vrut niciodată să te compromit în halul acela.La început,am închis ochii la ceea ce făcea tatăl tău.Apoi...n-am mai putut ieși din joc.Dar,odată răul făcut, știam că nu există altă cale decât aceea de a-i înfrunța pe cei ce ne acuzau.

Ezită,apoi continuă:Mai există unii care fac comentarii,care spun că am încurajat fraudă și prostituția,dar mă pot descurca cu ei.Zâmbi.Acum,am o firmă ce oferă servicii temporare.Se numește *Wynterbreak* și merge destul de bine.Și nimeni nu se poate lega de ea.Se opri.Nu știu cum să-ți spun cât de rău îmi pare.Dar îmi pare.Sper că într-o zi mă vei înțelege.Krystal scutură cu putere din cap.

-Nu trebuie,Vi.Eu sunt cea căreia ar trebui să-i pară rău.Eu am fugit.Tu ai rămas.Apucă mâna femeii cu amândouă mâinile.Ar fi trebuit să înfrunt totul împreună cu tine,spuse ea.Violet îi strânse mâna.

-Ți-ai iubit tatăl.Nu m-ai crezut când ți-am spus că s-ar putea găsi într-un mare bucluc.Oftă.Da,ar fi trebuit să stai,dar erai zdrobită,mai întâi de vinovăția lui,apoi de moartea lui.Te aflai într-o situație disperată și eu n-am știut cum să te ajut.Ai suferit atât de mult când totul în jurul tău s-a prăbușit.N-am vrut niciodată să se întâmple așa.Krystal aprobă din cap.

-Știu.Încercă să zâmbească.Acum știi că tata te-a făcut să-l urmezi în genul de viață pe care-l ducea.Întotdeauna voia mai mult...voia să reușească,să câștige foarte mulți bani.Clătină din nou din cap,în timp ce durerea și tristețea o copleșeau.Se învârtea printre oameni ce vorbeau despre bani câștigați „ușor” și despre căi „ușoare” de a-i dobândi.Bani spălați.Cum de nu și-a dat seama că asemenea legături îl vor băga în aceeași găleată cu criminalii? Aranja petreceri la care veneau oaspeți discutabili.Permitea ca la aceste petreceri să se joace jocuri de noroc interzise.A fost cumplit.Credea că va ajunge o persoană importantă,bogată,respectată.

-Și nu i-a fost dat să aibă parte de nimic din toate astea,spuse Violet încet.Mult timp am suferit pentru că s-a sinucis,dar mi-am dat seama că așa a fost să fie.Trăia într-o lume a fanteziilor.Contactul cu realitatea l-a făcut să se prăbușească.Krystal scoase un sunet între suspin și hohot de râs.

-Întotdeauna a crezut că va găsi Găina cu Ouă de Aur...

-Imediat după colț,adăugă Violet.Era un visător care detesta realitatea.Dar încă îl mai iubesc.

-Și din cauza asta l-ai lăsat să te tragă în afacerile lui,i-ai organizat petreceri pentru diferiții lui clienți,oftă Krystal.Mi-am dat seama de asta recent.A fost mult mai ușor să te învinovățesc pe tine,decât pe tatăl meu.Cred sincer că nu s-a așteptat ca lucrurile să meargă atât de departe,sau...sau că acel grup îl va implica și pe el.

-Len ar fi trebuit să știe că nu poți face afaceri cu acei oameni,fără să te implici și pe tine.Dar el era un visător,un nebun visător.N-ar fi trebuit niciodată să te ia din Pennsylvania.Krystal încercă să zâmbească.

-M-am bucurat că a făcut-o.Nu aveam alte rude acolo.Și deși vecinii erau drăguți,n-aș fi vrut să mă mărit cu fiul nici unuia dintre ei,ceea ce m-ar fi așteptat dacă rămâneam acolo.Violet zâmbi slab.

-Erai o fetiță singuratică și speriată.

-Stângace și rușinoasă.

-Dulce și plină de speranțe,adăugă Violet.Ai avut o perioadă grea după moartea mamei tale.

-Și tu după ce l-ai pierdut pe tata.Violet aprobă din cap.

-Ar fi putut fi și mai rău.Se strâmbă.Dacă n-ar fi fost câțiva prieteni care au crezut în mine,aș fi ajuns la închisoare.Dădu aerul afară cu putere.Dar,hai să nu mai vorbim despre asta.Spune-mi ce vânt te aduce la San Francisco și la petrecerea prietenului meu?

-Prietenul tău,Gadsden? Violet îi observă reacția și-și mușcă buza.

-Da.E unul dintre cei care a crezut în mine.Mi-a angajat un avocat și am câștigat.

-Am venit împreună cu partenerul lui.Krystal se sprijini de spatele canapelei.

-Cullen Dempsey? Violet rămase cu gura deschisă de uimire.Cum?

-L-am cunoscut în timp ce spălam podelele.Asta-i munca mea,curățatul birourilor în timpul nopții.Am o mică firmă...zâmbi...și mă descurc.

Violet încercă să-și stăpânească hohotul fericit de râs,dar nu reuși.

-Cât mă bucur!E absolut minunat.Și tatăl tău care era îngrijorat că nu te vei putea descurca niciodată singură în viață.O apucă de mână.Oh,draga mea fată, sunt atât de mândră de tine.

-Mulțumesc,spuse Krystal absentă,gândindu-se din nou la Gadsden.Îl cunoști și pe Cullen?

-Da.Krystal,draga mea,e un om minunat.Și el mi-a fost de foarte mare ajutor.

Violet o privi gânditoare.Cred că tu plecaseși înainte de a-l cunoaște pe Cullen.

Îmi place.E un bărbat deosebit.Strânse ușor mâna lui Krystal,iar privirea îi alunecă peste ceasul aflat la încheietura mâinii.Dumnezeule! exclamă ea.De cât timp stăm aici! Dacă nu plecăm,în curând bărbații vor trimite pe cineva să ne caute.

-Oh,nu.Ai dreptate.Krystal se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

-Nu uita,mergi încet,spuse Violet,așa cum o învățase de atâtea ori pe tânără Krystal.Krystal privi peste umăr.

-Așa voi face.Întinse mâna și atinse brațul mamei ei vitrege.Vii cu mine?

Violet se ridică în picioare.

-Aveam senzația că te-ai simți mai bine dacă te-ai duce de una singură.

Krystal se întoarse complet cu fața spre Violet.

-Nu,spuse ea ferm.Va fi perfect să te am la brațul meu.Sper că mă vei ierta odată,peu ce am fugit.Eram atât de speriată,de înspăimântată de ce s-ar putea întâmpla.Închisoare,dezonoare,umilința din ziare.Zâmbi tristă.Acum,când privesc înapoi,mi se pare că le-aș fi putut înfrunta.Violet dădu din cap.

-Sunt de acord.Și n-am pentru ce să te iert,Krystal.Mă învinuiesc pe mine că

I-am lăsat pe Len să mă influențeze să fac toate acele prostii.Eu vedeam lucrurile mai clar decât el,îmi dădeam seama că cercul se strânge în jurul nostru.Ar fi trebuit să-l opresc.Clătină din cap gânditoare,apoi privi din nou spre Krystal.Dar asta aparține acum trecutului.Prezentul e cel care contează.Hai să mergem,fetițo. Krystal respiră adânc,amintindu-și de câte ori Violet îi spusese așa.Regretă profund cei doi ani de tăcere,dar nu-i părea rău că se dusese la Seattle.Reușise să pună pe picioare o afacere,care îi dădea o oarecare independență din punct de vedere financiar și care o angaja într-o permanentă competiție.Era în competiție cu celelalte companii care se ocupau cu același lucru și făcea față destul de bine.Își dorea din tot sufletul ei să nu fi fugit din San Francisco,așa cum o făcuse,dar nu regreta faptul că se stabilise la Seattle...sau întâlnirea cu Cullen.Cullen!

-Cred că am face bine să ne grăbim.

Ieșiră de la toaletă ținându-se de mână,iar lui Krystal i se păru ciudat,dar foarte bine în același timp să meargă alături de Violet.De-a lungul coridorului lung, mochetat,se aflau grupuri de oameni care stăteau de vorbă.Unii o salutară pe Violet.Ea dădu din cap către ei,dar nu se opri să stea de vorbă.

-Cunoști pe toată lumea,la fel ca întotdeauna,murmură Krystal.Violet zâmbi. Ajunseră în capătul scărilor și nici una din ele nu-i văzură pe cei doi bărbați până ce nu se ciocniră de ei.

-Ei bine,ia te uită! spuse Gadsden vesel,plimbându-și privirea de la Violet la Krystal,ușor îngrijorat.

-Credeai că m-am pierdut,Gad? Violet îi văzu uimirea și-l bătu ușor pe mână, apoi se întoarse spre bărbatul mai tânăr.Ce mai faci,Cullen? Nu te-am mai văzut în ultimul timp.

-Așa e,Vi.E adevărat.Ce mai faci? spuse Cullen,privind-o pe Krystal și zărind apoi mâinile împreunate ale celor două femei.

-Bine,spuse Violet.La fel și *Wynterbreak*.Presupun că Gad ți-a povestit despre asta.

-Hm? Da,poate mi-a povestit.Privirea mirată a lui Cullen se fixă asupra feței lui Krystal.N-am știut că o cunoști pe Violet.Avu același sentiment de teamă pe care-l avusese în fața rechinului alb și simți aceeași tensiune,examinând fața femeii care într-un timp atât de scurt,ajunsesese să însemne atât de mult pentru el. Krystal respiră adânc.

-Ți-am spus că am locuit la San Francisco.Violet e mama mea vitregă.

-Ce e?

-Krystal e fiica mea vitregă,spuse Violet privind spre femeia tânără ce stătea lângă ea.Și una dintre cele mai dragi prietene.

-Înțeleg,spuse Cullen cu gura uscată.Nu înțelegea,nu înțelegea absolut deloc,dar cumva se simțea amenințat.

Când fură salutați de un alt invitat,Gadsden și Violet se îndepărtară de ei.Krystal și Cullen continuară să se privească unul pe altul.Când o altă persoană se ciocni de Cullen,el o apucă pe Krystal de braț și o trase la o parte,într-un loc ferit de mulțimea care urca și cobora scara interioară.

-Cred că sunt foarte multe lucruri despre care n-am vorbit,spuse Krystal nervoasă,convinsă că în această seară Cullen va afla foarte multe despre ea.

Și,majoritatea lucrurilor erau de condamnat,își înălță bărbia.Fugise o dată.N-o va face din nou.Nu-și luă privirea de la Cullen,dar auzi vocea puternică a unui bărbat care vorbea cu Violet și Gadsden.

-Violet,arăți nemaipomenit.Compania noastră s-a folosit de serviciile temporare ale firmei tale și suntem foarte mulțumiți.La naiba,dacă văd eu bine,nu cumva aceea de acolo e Krystal? Krystal! Krystal,bună!

Bărbatul se îndepărtă de Violet și veni lângă Krystal.Ea îl privi șocată,fără să-l recunoască.

-Ce mai faci? întrebă el.Aș dori să dansez cu tine când va începe muzica.De dragul vremurilor de altădată.De ce nu vii să mă îmbrățișezi,iubito? Hei,Steve,ia uite pe cine am găsit!Fața lui Cullen părea împietrită.Privi pieziș spre bărbat, apoi din nou spre Krystal.

-Krystal! Am mai auzit numele ăsta.Ai fost solicitată,spuse el cu voce slabă,cu privirea tulbure,însă dându-i-se clar de înțeles la ce anume se referea.

-Am fost.Simți că-i vine să plângă,să strige ia el s-o asculte și să nu tragă concluzii în pripă.Totuși,nu spuse nimic.Câțiva bărbați li se alăturaseră,căscând o prăpastie între ea și Cullen,la propriu și la figurat.Șocată încă de tot ce se întâmpla,Krystal încerca să zâmbească fețelor ce se îngrămădeau în jurul ei și să le răspundă.

-Bună.Da,îmi amintesc de tine.Sunt bine.Și tu? Cuvintele i se rostogoleau din gură unul după altul.Bărbatul care o recunoscuse primul încercă s-o îmbrățișeze. Ea se dădu înapoi.

-La naiba! înjură Cullen.Dă-te la o parte.N-o împinge pe scări!

Comportamentul arțăgos și amenințător al lui Cullen era ceva nou pentru Krystal și reuși în cele din urmă s-o enerveze.Se dădu înapoi involuntar și simți cum călcâiul rămâne în aer.

-Ohh!

-La naiba! Cullen o prinse repede pe la spate,trăgând-o spre pieptul lui și ținând-o strâns cu brațul în jurul umerilor.

-Mulțumesc,spuse ea cu fața în haina lui.Acum sunt bine.Prea zguduită ca să-l poată privi,ea încercă,fără succes însă,să se elibereze din brațele lui.Întotdeauna în prezența ei Cullen fusese vesel și tandru,blând,atent și curtenitor.Acum părea gata să explodeze și de-abia reușea să se controleze.

Ea încercă din nou să se elibereze.Nu reuși.Părea că el o legase de corpul lui.

-Cred că e timpul să ne ocupăm locurile,îl auzi ea pe Gadsden.Mergem,Violet? Cullen,ai fost foarte rapid.Krystal ar fi putut cădea pe scări din cauza celor care se îngămădeau s-o salute.Oh...voi doi stați la masa noastră,adăugă el slab.La masa din capăt.

-Grozav,spuse Cullen printre dinți.Asta e tot ce ne mai lipsea.Era extrem de derutat.Întreaga lui lume se prăbușise.Cine naiba era KT? Acei bărbați o numiseră Krystal.Auzise de o femeie cu acest nume,binecunoscută în anumite cercuri,dar ea fusese...La dracu'!

-Ei bine,dacă ai impresia că mie îmi convine,n-ai decât să-ți alegi un alt loc și o altă companie.Eu voi găsi o altă masă...

-Hai să mergem,Krystal,spuse el,întrerupând-o.Stăm la masa din capăt.O apucă de braț,imediat sub cot,și o forță să coboare scările.Tentația de a se zbate și a face ca amândoi să se rostogolească pe scări era o reacție stupidă,dar aproape irezistibilă.Ea se fixă cu mâna de balustradă și îl forță să se oprească.

-Nu mă târî după tine,spuse ea furioasa,ca pe un câine.

-Ei bine,draga mea,spuse el pe un ton din cale afară de mios,văd că ai colți și gheare.

-Și mușc și sfâșii,Dempsey.Continuă să coboare scările,apoi îl privi în față.Și mai renunță la expresia aia de martir de pe față.Nu am de gând să mai rămân în compania ta,nici o secundă în plus decât este necesar.

-Martir? Auzindu-i tonul ridicat al vocii,oamenii din jur începură să întoarcă privirea spre ei.El nu-i luă în seamă,privind doar spre femeia din fața lui care era gata să sară la bătaie.Unde dispăruse sfioasa KT Wynter de la Seattle? Cred că îmi datorezi o explicație,continuă el.Se pare că ești extrem de cunoscută în San Francisco,că nu ai fost dată uitării,deși ai plecat și te-ai dat drept...

-Nu m-am dat niciodată drept altceva decât ceea ce sunt și nici nu-ți datorez vreo explicație privitoare la trecutul,prezentul sau viitorul meu.Iar dacă te simți stânjenit în compania mea,domnule Dempsey,te asigur că pot găsi și o altă cale de a mă întoarce acasă.Krystal își păstră vocea scăzută,dar era atât de furioasă,încât de-abia se abținea să nu-l pocnească.Observă câteva persoane care încă îl mai priveau,dar era prea furioasă ca să mai dea înapoi.Cullen scrâșni din dinți.

-Tot timpul ai făcut pe mironosița,de-abia scoteai câteva cuvinte,zâmbeai

sfioasă, imaginea perfectă a unei doamne...

-Sunt o doamnă și sunt timidă cu unele persoane, îi strigă ea.

-Și, se pare, prietenoasă cu altele...

-Asta e prea mult. Îl împinse la o parte din calea ei și se răsuci, pornind repede spre ieșire. El o ajunse în dreptul liftului și o cuprinse cu brațul când ea îl împinse la o parte. Cullen îi văzu ochii plini de lacrimi, deși ea continua să-l privească.

-Așteaptă, KT... Krystal. Mi-am pierdut controlul, îmi cer scuze pentru ultima remarcă. A fost total nepotrivită...

-Al naibii de nepotrivită, spuse ea nervoasă.

-Întoarce-te cu mine la masă. Trebuie să stăm de vorbă despre tot ce s-a întâmplat. Ea clătină din cap.

-Nu, n-avem ce discuta. Și nu mă voi întoarce. Am vorbit serios. Nu-ți datorez nici o explicație și nu vei primi nici una. Așa că, dă-mi drumul să plec. Mă întorc la Seattle. El clătină din cap.

-Fă cum vrei. Însă eu te-am adus aici, eu te voi duce înapoi. Privi peste umăr înapoi. Și, cred că, din respect pentru Gadsden și Violet, ar trebui să rămâi la cină. El n-avea de unde să știe că-i atinsese coarda sensibilă. Fugise în urmă cu doi ani, și cu ce se alesese, în afară de izolare și de faptul că devenise nesociabilă? Nu se va mai repeta! își spuse ea. Această seară îi întărise decizia de a începe să ducă o existență normală. Nu făcuse nimic rău. Fusesse acuzată de unii că fusese altceva decât era în realitate. Ar fi trebuit să se lupte cu acei oameni.

Fugise, făcând-o să sufere pe Violet și pe ea însăși.

-Bine, spuse ea. Voi rămâne la cină, apoi voi...

-Te voi duce acasă, termină el neînduplecat, întorcându-i spatele, cu buzele încordate de furie, ea se întoarse în camera unde se servea cina.

Când văzu expresia de ușurare de pe fața lui Violet, fu bucuroasă că luase această hotărâre. Și, cum locul ei era lângă femeia mai în vârstă, putea conversa cu ea, și ignora pe Cullen. Când fu servită supa, îl rugă pe Cullen să-i dea piperul negru.

Când se servi salata, el o rugă să-i dea brânza rasă. În timpul antreurilor se serviră unul pe altul și-și mulțumiră. Când veni rândul spumei de ciocolată, își întinseră unul altuia frișca. Când se serviră băuturile, atenția lor era concentrată asupra diferiților vorbitori, care-l elogiau pe Gadsden, deși nici unul nu auzea nici un cuvânt din ceea ce se spunea. În cele din urmă, Gadsden se ridică pentru a mulțumi și totul luă sfârșit. Krystal țâșni în picioare. Gadsden îi întinse brațul.

-Sper că-mi vei permite să te conduc spre ringul de dans, draga mea. N-am prea avut ocazia să stăm de vorbă.

Ea ezită,dar privirea rugătoare din ochii lui o făcu să zâmbească și să dea din cap în semn de acceptare.

-Mulțumesc,mi-ar face plăcere.El o privi încântat.

-Mă simt flatat.Amândoi se îndreptară spre ringul de dans,oprindu-se din când în când pentru a vorbi cu diverși invitați.Când cvintetul începu să cânte,Gadsden o luă de braț și o conduse pe ring.Cullen îi ignoră pe cei din jurul lui,privind fix perechea care dansa.

-Ești încruntat,spuse Violet.El o privi.

-Îmi pare rău.Spune-mi cum o mai duci,Violet.

-Zâmbetul ăsta forțat și interesul pe care te strădui să mi-l arăți nu mă păcălesc,Cullen Dempsey.Vrei de fapt să mă întrebi despre Krystal.Îl privi fix în ochi.

-E o fată ca toate celelalte.

-Nu face pe deșteptul,Cullen.Nu sunt eu cea care trebuie să-ți explice purtarea lui Krystal.Dacă va vrea ca tu să știi,îți va spune de una singură.Dar îți pot spune un singur lucru:Ceea ce i s-a întâmplat aici,la San Francisco,a fost foarte dureros.Și n-a fost ceva ce-a vrut să facă.Cullen văzu durerea și furia de pe fața lui Violet,felul în care își mișca mâinile din cauza agitației,dar era prea prins în propriul lui zbucium,pentru a-i putea acorda întreaga lui atenție.

-Îmi pare rău.N-am de ce să-ți cer socoteală ție pentru toate astea.

-Dar nu-i cere nici ei,spuse Violet.A avut destul de suferit din cauza trădării bărbaților.El îngheță și o privi tăios pe Violet,simțind cum i se pune un nod în gât.Nu voia să știe,dar trebuia totuși să afle.

-Ce vrei să spui? Buzele lui Violet se crispară.

-Nimic.Se întoarse pentru a vorbi cu cineva care trecea pe lângă ei.

-Violet,spuse Cullen încet.Ea se întoarse spre el și scutură din cap.

-Am spus deja prea multe.Vorbește cu Krystal.

Cullen simți un junghi de durere în timp ce imaginația lui zugrăvea scene cu Krystal și ceilalți bărbați.Asta fusese viața ei înainte? Nu cunoștea amănunțele,dar...Câți alți bărbați existaseră în viața ei? Mai simțea oare ceva pentru vreunul dintre ei? O vizitase vreunul la Seattle? Avusese cu vreunul o relație mai specială? Simțea cum sângele îi clocotește în vene.Avea oare vreo importanță? se întrebă el.Da,la naiba,avea.Voia ca el să fie bărbatul cel mai important din viața ei,singurul.Voia s-o întrebe ce gândea despre o relație permanentă cu el.Nu,nu putea să-i ignore trecutul dacă voia să nu înnebunească.

Privirea lui se îndreptă din nou spre ringul de dans și o văzu imediat.Gadsden nu mai era partenerul ei.Bărbatul cu care vorbise la început râdea,ținând-o în brațe.În timp ce Cullen privea și-și simțea pumnii încleștându-se,un alt bărbat se

apropie și întrerupându-i, o cuprinse în brațele lui pe Krystal care era numai zâmbet.

-Pot să vă aduc ceva de băut, domnule? Cullen îl privi absent pe chelnerul care stătea lângă el

-Da. Adu-mi un pahar dublu. Chelnerul dădu din cap și se îndepărtă.

Violet, care stătuse de vorbă cu alți invitați, îl auzi comandând băutura și veni din nou lângă el.

-N-o voi lăsa să zboare cu tine dacă ai de gând să te îmbeți, spuse ea. Am regăsit-o. Nu vreau să o pierd din cauza crizei tale de mascul rănit în propriile-i sentimente. Zâmbind slab, Cullen privi femeia micuță ce stătea în fața lui.

-Nu umbli cu menajamente, nu-i așa, Violet? Nu-ți face griji. Voi fi treaz când vom pleca de aici. A fost o noapte care ne-a ținut pe toți al naibii de treji.

-Nici pentru ea n-a fost ușor.

-A fost o seară dură pentru toți, spuse el cu amărăciune, luând paharul cu băutura de la chelner.

-Da, a fost. Și nu uita asta. Violet zâmbi când îl văzu pe Gadsden apropiindu-se.

-Te simți bine, draga mea? întrebă el, petrecându-și brațul în jurul mijlocului ei. Îl privi întrebător pe Cullen.

-Eu nu mi-aș face griji în legătură cu ea, spuse Cullen. Gadsden privi spre paharul din mâna lui Cullen, apoi se încruntă când tânărul bărbat dădu pe gât jumătate din conținut.

-Ai de gând să zbori înapoi în seara asta?

-Da. Puse paharul jos, pe o măsuță din apropiere, cu atâta putere, încât fu aproape gata să-l facă bucăți. Cred că aș face mai bine să-mi găsesc altceva de făcut decât să beau, de vreme ce voi doi aveți de gând să stați cu ochii pe mine ca niște vulturi. Se îndepărtă de ei fără să mai spună ceva, îndreptându-se spre ringul de dans.

-Ce părere ai, draga mea? o întrebă Gadsden pe Violet.

-Cred că patru persoane au suferit un șoc în seara asta, murmură ea, clătinând din cap. Eu sunt încă zdruncinată, dar Cullen a fost cel mai puternic lovit.

Gadsden dădu din cap.

-Asemenea coincidențe se întâmplă rar. Mi-aș fi dorit ca totul să se fi întâmplat în circumstanțe mai intime.

-Coincidență? Așa vezi tu lucrurile? Nu cred că e vorba de asta. Cred că îngerii, care au avut întotdeauna grijă de Krystal, au ajutat-o și de data aceasta. Violet zâmbi. Recunosc, au dat dovadă de un ascuțit simț al umorului, continuă ea, dar cred că ea se află pe un drum bun... și mai cred că Cullen face parte din

el.Nu râde de mine.Știu cum ți se pare acum,dar eu cred cu adevărat în ceea ce spun.

-Nu râd,spuse Gadsden.Poate că aceeași îngerî îl vor salva și pe Cullen.

Violet îi zâmbi cu dragoste.

-Ții foarte mult la el,nu-i așa?

-E exact cum și-ar dori cineva să aibă un fiu.Iar viața lui n-a fost tocmai presărată cu roze.

-Mi-ai spus că mama l-a părăsit pe tatăl lui și că acesta s-a apucat de băutură.

-Tatăl lui Cullen a băut până s-a omorât,spuse Gadsden.Își strânseseră unul altuia mâinile,transmițându-și putere,iar privirile li se îndreptară spre ringul de dans.

Krystal nu-l observă apropiindu-se.Cullen își dădu seama de asta.Era relaxată,râdea de ceva ce-i spunea partenerul ei,în timp ce se legăna în ritmul muzicii.

Cullen îl bătu pe umăr pe celălalt bărbat,iar încruntătura lui fu suficientă pentru a-l face pe acesta să-i dea drumul lui Krystal și să se îndepărteze.

Krystal privi peste umărul lui.

-E timpul să plecăm? întrebă ea.

-Curând.O luă în brațe și imediat uită de restul persoanelor din încăpere.Era ca un trandafir...fragilă,colorată,frumoasă...iar corpul ei se unduia lângă al lui atât de natural,chiar dacă ea încerca să păstreze distanța.Dar avea și spini.El îi simțise în această seară.

-Ești o bună dansatoare,îi spusese el.

-Mulțumesc.Vocea ei era înăbușită,iar ea privea departe,peste umărul lui.

El nu găsi altceva să-i spună.La naiba,voia doar să danseze cu ea,s-o țină în brațe.Dar între ei se ridicase un zid înalt și extrem de gros.

-Când ne-ai întrerupt,am presupus că vrei să plecăm,spuse Krystal.Ce alt motiv ar fi putut avea pentru a veni să danseze cu ea? Foarte bine,își spusese ea.Dorea să se despartă cât mai repede de el.Se gândise la toate lucrurile pe care el le auzise probabil,despre ea în această seară.Auzise destul,iar totul se va termina în acest punct.Ea n-avea cum să îmblânzească bârfa,dar i se făcea rău gândindu-se că el e în stare să creadă absolut orice.Dar,își spusese ea,să fie a naibii dacă îi va da vreo explicație.Sufletul îi era plin de lacrimi,gândindu-se la ce ar fi putut fi între ei.Amândoi dansând în ritmurile lente ale muzicii.Cullen făcând-o să râdă, spunându-i lucruri frumoase,pe care ea tânjea să le audă.Acum nu i le va mai spune niciodată.Prăpastia dintre ei era prea mare.Dar ea supraviețuise și înainte.Va supraviețui și de această dată.

-Oricând ești gata,putem pleca,spuse Cullen tăios.Era evident că era nerăbdătoare să scape de el.Acum,când își reîntâlnise prietenii din San

Francisco,nu mai avea nevoie de el în viața ei.La naiba cu ea!

-Sunt gata acum.*Nu mai avea răbdare.Voia să scape de ea*,se gândi ea.De fapt, dacă vrei,pot lua un...

-Nu face nimic.Te duc eu acasă.De îndată ce muzica se termină,amândoi părăsiră ringul de dans ca la un semnal nevăzut și străbătură încăperea,cu niște zâmbete forțate întipărite pe buze.

-Te sun,îi promise Krystal lui Violet,sărutând-o pe obraz.În ciuda indispoziției îngrozitoare din cauza discuției avute cu Cullen,ea reînnoia relația cu mama ei vitregă.Era fericită pentru asta.

-Dacă nu suni,voi veni eu la tine,spuse Violet,fluturând cartea de vizită pe care i-o dăduse Krystal.Mi-a fost atât de dor de tine,adăugă ea repede.

-Și mie.Krystal îi văzu ochii lucind din cauza lacrimilor și o îmbrățișa încă o dată înainte de a pleca împreună cu Cullen.Gadsden și Violet îi urmăriră cu privirea.

-Arată bine împreună,spuse Violet cu tristețe.Gadsden o strânse de braț.

-Nu ai de ce să fii tristă,nu-i așa? Ea ridică din umeri.

-Nu știu.Am senzația că această relație nu va merge mai departe.

-Cu puțin timp în urmă mi-ai spus că îngerii au aranjat această seară pentru Krystal.

-Poate că au fost îngeri răi.

-Pentru că atât de multe persoane de aici au cunoscut-o pe Krystal?

-Pentru asta și din cauza poziției stânenitoare în care se află Cullen acum.

Mi-am dat seama din felul în care o privea,când am ieșit amândouă de la toaletă,că o considera o femeie cu totul deosebită,își mușcă buza,apoi continuă: Iar apoi,când a aflat cine este și când Waterston a năvălit cu prietenii lui,s-a schimbat de parcă primise un pumn în stomac.

-Sper să te înșeli,Violet,spuse Gadsden.I-ar prinde bine puțină dragoste în viața lui.

-Și ei la fel.

Cerul nopții californiene era ca o catifea neagră,presărat cu stele ce sclipeau precum cristalele,în timp ce zburau,cerul se înnora,de parcă lumea întregă începuse să plângă.Lui Krystal,de asemenea,îi venea să plângă.Prima dată când îl cunoscutese pe Cullen nu se așteptase la o legătură de durată între ei doi.După un timp,începuse să creadă că poate îl va putea păstra.În această seară însă, fusese puternic jignită,iar urmele vor dăinui multă vreme.Cullen ar fi vrut să vorbească,dar nu știa ce să-i spună.S-o întrebe de ce nu-i spusese? De ce îl

dezamăgise? Ar fi vrut să-i spună că înțelege,dar nu înțelegea.Era atât de furios,încât nu-i veneau în minte decât înjurături.Când văzu că el nu vorbește, Krystal se gândi că ar trebui să încerce ea să spună ceva.Dar limba îi părea înțepenită.De ce nu vorbea cu ea? Poate că era încă amețit din cauza șocului.Sau poate era furios și încerca cu disperare să se controleze.

Era fericită că o revăzuse pe Violet,că vorbise cu ea,că lămuriseră toate neînțelegerile din trecut.Numai dacă n-ar trebui să-l piardă pe Cullen.Inima și sufletul ei erau pustii acum.Cu doi ani în urmă,în San Francisco,fuse o proastă,iar acum trebuia să plătească pentru asta,pierzându-l.La naiba! Ochii i se umplură de lacrimi.Suspinele i se adunară în gât sub forma unui nod,iar capul îl pulsa de durere.Cullen făcu un cerc în aer,apoi ateriza ușor,în ciuda durerii care îl sfâșia în interior.O pierdea! La naiba! O pierduse.O conduse acasă cu mașina. Zgomotul motorului era singurul sunet ce se auzea.Opri în fața clădirii în care locuia ea.

-Noapte bună,Krystal.

-Noapte bună,Cullen.Despărțirea nu era o tristețe dulce-amară.Era o suferință chinuitoare,sfâșietoare.

CAPITOLUL 5

Zilele ce trecură de la cina dată în onoarea lui Gadsden se scurseră triste și pustii.În luna februarie ninse aproape în fiecare zi.Mersul prin zăpadă se desfășura anevoios,împroșcând mocirla pe cizme și pantaloni.Devenise periculos să stai să aștepți la marginea trotuarului pentru a traversa strada,așa că oamenii se dădeau înapoi prudenți până ce lumina semaforului i se schimba.

Cerul era atât de plin de nori,încât aveai senzația că se vor prăbuși peste tine. Pentru Krystal viata decurgea de parcă s-ar fi aflat în interiorul unei tobe.Capul îi bubuia,corpul îi tremura neîncetat,cuvintele le auzea ca pe un ecou,înțelegând sensul doar a unei părți reduse din ele.Munca era salvarea ei și se arunca cu toată energia în ea,din clipa când se trezea până ce sosea momentul să se culce din nou.Nimic altceva nu-i atrăgea atenția.Uita să-și cumpere lapte,brânza se mucegăia,iar pâinea se usca,devenind imposibil de mâncat.În cele din urmă își cumpără lapte,conserve de supă,trei cutii cu sărățele și o pungă cu portocale și le îndesă pe toate,inclusiv sărățelele,în frigider.

Cu cât lucra mai mult,cu atât dormea mai bine și fără vise.Așa că în fiecare zi muncea cu și mai multă îndârjire,bând mereu lapte și mestecând săratele.De câte ori trecea pe lângă un restaurant de pe stradă,își ținea respirația.Mirosurile de mâncare îi făceau greață și îi era frică să nu vomite pe trotuar.Nu observa că

începuse să slăbească.Salopetele atârnav pe ea,iar fustele îi deveniseră largi în jurul taliei.Munca era singura ei consolare.Își petrecea zilele răsfoind cartea de telefoane,căutând să găsească noi afaceri.Astfel,ceea ce începuse să facă ca metodă de a uita,se concretiza în tot mai multe contracte.

Primea comenzi noi,iar surplusul de muncă nu făcea decât s-o bucure tot mai mult.Iar atâta vreme cât ea ținea locul directorului,pe cel al funcționarului și al secretarei,avea foarte mult de lucru.În plus,ținea locul oricărui lucrător care avea câte o problemă și nu putea veni la serviciu...însă nu în clădirea în care se aflau birourile lui Cullen.Pe lângă acea clădire nici măcar nu trecea.

Numele lui era suficient s-o facă să tremure din tot corpul.Cu toate eforturile depuse,nu reuși să și-l alunge din minte.Pentru a adăuga sare pe rană,la două săptămâni după excursia de la San Francisco,în ziarul local,apăru un articol despre el și compania lui,însoțit de o fotografie a lui.Deși se condamnă pentru acest lucru,Krystal decupă cu grijă articolul și fotografia,și le puse în sertarul noptierei de lângă pat.De fiecare dată când auzea telefonul sunând,tresărea.De fiecare dată când clopoțelul,aflat deasupra ușii noului ei magazin,suna,anunțând intrarea sau ieșirea unei persoane,ea lăsa orice ar fi făcut în acea clipă și se uita.Era recunoscătoare că apartamentul ei se afla la etaj.Urca adesea pentru a-și lua câte o aspirină.Într-o după-amiază avu mai mult timp liber și se hotărî să vopsească cornișa ce masca luminile de pe peretele magazinului.Se urcă pe o scară mobilă,pe ultima treaptă și începu să vopsească atent.Când auzi clopoțelul de deasupra ușii sunând,se întoarse,ținând pensula în mână,și rămase cu gura căscată.Cullen! Pentru o clipă crezu că are halucinații.Dar nu avea! Era acolo,în mărime naturală,îmbrăcat într-un costum de afaceri de cea mai bună calitate și o cravată de mătase.Krystal luptă împotriva frisoanelor pe care le simți prin tot corpul și se răsuci cu atenție pe scară.Cu mâna tremurându-i,încercă să pună pensula pe tava cu vopsea.Tremuraturul ei începu să clatine scara.Ea încercă să se prindă cu mâna de cornișă pentru a se echilibra,dar mâna îi alunecă pe vopseaua proaspătă.Tava cu vopsea se clătină.Ea încercă s-o prindă,dar aceasta alunecă.

-La naiba! exclamă Cullen.Vrei să te sinucizi? Se aplecă și prinse scara care se clătina.Krystal reuși în cele din urmă să se echilibreze de cornișă și prinse tava care aluneca.Dar mâna îi alunecă pe vopseaua neuscată încă,și se dezechilibră din nou.Încercă să-și redreseze poziția,scara alunecă și mai tare,deși Cullen încerca s-o țină cu mâinile.

-Ohhhh! strigă ea,când tava pierdu bătălia cu gravitația.

-La naiba! înjură Cullen în timp vopseaua i se prelingea pe costumul lui.La naiba! Krystal!Ridică orbește o mână pentru a o prinde,înfigându-și degetele în

șoldurile ei,ținând ochii închiși pentru a se proteja de vopseaua care-i curgea pe față.Ea îl privi de pe scară,regăsindu-și echilibrul.

-Oh! Ai vopsea pe costum,spuse ea cu tristețe.

-Mulțumesc pentru această remarcă,spuse el,încercând cu mâna liberă să-și șteargă vopseaua.

-Oh,spuse ea,oftând din nou.

-Dacă mai spui o singură dată „Oh”...O ajută să coboare de pe scară și o privi,mâinile fixate pe șolduri.

-Îți voi plăti,bineînțeleș,curățatul costumului,bombăni ea,incapabilă să-i întâlnească privirea.

-Mi se pare corect.Dar nu credea asta va ajuta la ceva.

-Nu mă privi așa,N-a fost vina mea că ai făcut scara să se clatine.

-Eu? Eu am făcut scara să se clatine?

-Și nu țipa.Ridică privirea încruntată spre el și-și simți inima bătând de parcă voia să-i spargă pieptul.Îi apăruse de atâtea ori în visele ei,încât acum îi venea greu să creadă că-l vede în realitate.Privi din nou spre costumul lui și tresări.

-Du-te în camera din spate.Am acolo câteva salopete curate,atârinate în cuier. Scoate-ți costumul și dă-mi-l să-l duc la curățătoria de vizavi.Domnul Dangeli e foarte priceput și lucrează cu mare atenție.Dacă există cineva care poate....Dar vorbea deja aerului din cameră.Cullen dăduse la o parte draperia și începuse să se îmbrace în camera din spate.Temperament exploziv,își spuse ea cu voce scăzută.Din toate punctele de vedere! La fel și arată,se gândi în sinea ei.Dar nu cumva căpătase,în săptămânile în care nu-l văzuse,o tentă căruntă a părului? Parcă arăta și puțin mai slab.Însă la fel de minunat de frumos! Păcat totuși pentru costumul lui.O mână se ivi de după draperie,ținând haina și pantalonii.

-Uite.Du-i la curățătorie.Întreabă-l dacă poate fi gata într-o oră.Am o întâlnire la prânz.

-Nu-ți face griji.Domnul Dangeli face adevărate minuni.E vopsea pe bază de apă,așa că putem fi recunoscători pentru asta.

-Ce liniștitor! Ea privi spre draperie.

-Nu-i nevoie să fii atât de caustic.N-am făcut-o intenționat.M-ai speriat.

-Faci asta fiecărui client?

-Tu nu ești un client.

-Aș putea fi.

-Ha!

-Nu-ți bate joc de mine.Gadsden și cu mine am hotărât să ne mutăm în alte birouri mai aproape de țarm.Am cumpărat o clădire veche din acea zonă și am

renovat-o. Venise deci numai pentru a apela la serviciile firmei ei, se gândi ea. Ticălosul!

-Înțeleg. Îți voi da o listă de prețuri când mă întorc de la curățătorie.

-Mulțumesc.

-N-ai pentru ce. Așteptă o clipă, sperând că el va spune mai mult. Apoi se certă în sinea ei pentru că era atât de proastă. Între ei doi nu mai era absolut nimic.

Îi puse costumul într-un sac, își aruncă haina pe ea și plecă, simțindu-se îngrozitor. La curățătorie stătu mai mult decât se așteptase.

Când se întoarse, Cullen se afla în spatele tejghelei, vorbind cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Ea deschise ușa. Clopoțelul sună.

-...iar astfel, spuse Cullen, veți avea la dispoziție cea mai bună echipă de curățenie pe timpul nopții. Și la un preț mai scăzut decât practică celelalte companii.

Bărbatul spuse ceva, dar ea nu putu să-l audă. Krystal privi, dar nu se mișcă. Știa când un client ezita asupra luării unei decizii. În cele din urmă, cei doi bărbați își strânseseră mâinile, clientul semnă o chitanță, iar Cullen trecu cartea de credit a bărbatului prin casă. Krystal se dădu la o parte când bărbatul ieși, zâmbindu-i. Clopoțelul sună, iar ușa se închise în urma lui. Liniște.

-Costumul meu va fi gata într-o oră? întrebă Cullen, înăbușindu-și un hohot de râs. Krystal se dusesse la curățătorie cu dâra de vopsea pe nas și cu un strat fin de var pe sprâncene.

-Ce? Oh, nu, dar domnul Dangel crede că poate îndepărta vopseaua. Însă îi va lua ceva timp.

-Ce? Am o întâlnire. Își privi ceasul și înjură. În douăzeci și cinci de minute, adăugă el.

-Ce-ai făcut cu bărbatul acela?

-Care bărbat? Oh! Clientul. Era interesat de o companie care să-i curețe birourile. E directorul unei firme de asigurări. Are zece birouri la un etaj și șase la alt etaj. Mi-a dat un avas pentru a beneficia de serviciile firmei. Îi flutură sub ochi cecul, apoi privi în jur, cu maxilarul încordat. Trebuie să mă întorc la birou și să-mi iau mașina. Respirând adânc, Krystal îi băgă cecul sub nas.

-De unde ai știut că am timpul și echipa necesară pentru a accepta această afacere? Nu crezi că ți-ai permis un pic cam mult? El o privi.

-Era mai bine să-l trimit la altă companie? Ai un mod grozav de a face afaceri! Krystal se înfurie.

-N-am nevoie de ajutorul tău pentru a face afaceri. Vreau să-ți spun chiar...

-N-am timp să mă cert. Mă grăbesc. Am venit pe jos până aici de la mine de la birou. Îi ignoră privirea întrebătoare. Nu avea de gând să-i spună că avusese

nevoie să meargă pe jos pentru a-și face curaj să-i vorbească. Nu mai avusese putere să stea departe de ea, dar nu fusese sigur de cum va fi primit. Întâmplarea cu vopseaua fusese un incident neprevăzut, care însă îi fusese de ajutor, prelungindu-i vizita. Cel puțin ea nu-l dăduse afară, dar nici nu reușiseră să discute despre ei doi. La naiba! De când se certaseră avea senzația că-și trăiește viața pe o funie, deasupra prăpastiei. Iar acest lucru trebuia să înceteze.

-Te duc eu cu mașina, spuse ea morocănoasă. Cine îl pusese să vină pe jos până la magazinul ei, la urma urmei? se întrebă ea în gând. N-avea ce căuta din nou în viața ei. Abia își mai revenise. Reușise în sfârșit, ca din când în când, să nu se mai gândească la el... uneori chiar pe durata unei ore întregi. De ce se întorsese și o făcuse să verse vopseaua pe costumul lui?

-Nu mai visa, spuse el. Trebuie să plecăm. Arată foarte drăguță cu dărele de vopsea pe față, își spuse el, cu părul ieșindu-i de sub șapca de bumbac ce făcea reclamă la produsele Yardley.

-Camioneta mea e în spate, spuse ea. Trebuie doar să curăț pensula de vopsea și să închid cutia. Scoase din poșetă suficienți bani ca să acopere nota de plată de la curățătorie și îi întinse spre el, împreună cu chitanța pentru ridicarea costumului. Fără să-l privească puse pe ușă plăcuța pe care scria „închis” și trecu pe lângă el, îndreptându-se spre camera din spate. Fu surprinsă când îl auzi venind spre cada mare din spate, unde își curăța în fiecare noapte echipamentul de lucru.

-Scuză-mă, spuse ea când termină. Îmi schimb imediat salopeta. Înainte de a putea face încă o mișcare, el o cuprinse în brațe.

-N-ai de gând să te uiți la mine?

-M-am uitat.

-Mi-a fost dor de tine.

-Spuneai că ești în întârziere, spuse ea disperată, gata să izbucnească în lacrimi și hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de mult o afectaseră cuvintele lui.

-Sunt. Îi dădu drumul din brațe și o privi alergând într-un vestiar mic și trăgând perdeaua în spatele ei. La naiba! bombăni ei. Se gândise la ea încontinuu de când se despărțiseră, în urmă cu câteva săptămâni. Fusese pe punctul de a o suna de nenumărate ori. Era evident că ea reușise să-l uite, fără nici o problemă. Când reapăru în vestiar îmbrăcată în blugi strâmți și un tricou de bumbac, cu mânecă lungă, cu o haină atârându-i pe un umăr, el o privi cu respirația întretăiată. Arăta senzuală, provocatoare, cumplit de sexy, dar în același timp ca o fecioară inocentă.

-Să mergem, spuse Krystal, observând neliniștită felul în care el o privea. Își amintise oare de petrecerea lui Gadsden și de bărbății care se îngrămădiseră în jurul ei? Mai aflase ceva despre ea de atunci și venise să-o evalueze? Ei bine, să-l

ia naiba! Inima i se strânse și își blestemă în gând corpul și mintea pentru că fusese pe punctul să cedeze fără rezerve unui astfel de bărbat.El dăduse buzna în viața ei,îi tulburase liniștea și credea că poate pleca așa cum venise.Să-l ia naiba! Cullen arată spre salopeta cu care era îmbrăcat.

-Ți-o voi trimite înapoi.

-Bine.Ieșiră în zona din spatele clădirii,acoperită acum de zăpadă.Krystal curățase o porțiune mică pentru a avea loc să-și lase camioneta,dar restul trebuia să aștepte până la primăvară.Cullen examina camioneta ruginită și veche.

Portiera scârțâi și căzu când el o deschise.Privirea lui se îndreptă spre tapițeria ruptă a scaunelor.

-Merge bine și atinge viteze destul de mari,spuse ea înțepată.

-Bine.Krystal era cu siguranță o luptătoare,se gândi el.Camioneta era un jaf.El își dădea perfect de bine seama de asta.La modul în care arăta era clar că va fi greu de urnit.Era mult prea veche.Ea nu reuși s-o bage în viteză pentru a da înapoi și simți cum se înroșește toată.

-Ai mai primit vești de la Violet? întrebă el,prefăcându-se că n-a observat.

Ea dădu din cap și reuși să dea cu spatele până ce ajunse pe o alee îngustă aflată între clădirea în care locuia ea și clădirea vecină.Când ajunse în stradă se opri,examina traficul,găsi un moment liber și țâșni ca din pușcă,băgând în viteza a doua.

-Da,spuse ea când se află în siguranță,în traficul străzii.Mă sună de câteva ori pe săptămână și în fiecare weekend.Îmi va face o vizită în curând.

-Bun.Ea și Gadsden au devenit foarte apropiați.Nu m-ar mira dacă va încerca s-o convingă să se mărite cu el.Krystal întoarse capul spre el și camioneta își modifică direcția.

-Ai grijă! Gullen se aplecă și apucă volanul,răsucindu-l cu dificultate.

Mașina asta nenorocită e ca un elefant,bombăni el.E prea greu pentru tine s-o conduci.

-E foarte bună pentru firmă,spuse ea cu mândrie.Sper că nu te gândești că Violet nu-i suficient de bună pentru Gadsden.El e o persoană foarte drăguță,dar Violet e o ființă minunată și ea...

-Nu am gândit niciodată astfel.Îi privi profilul,strângând din dinți când observă cum i se contractau mușchii,atunci când încerca să învârtă volanul.Cred că-mi pot da seama dacă ești sau nu în stare să conduci o astfel de rablă.Nu-i plăcea s-o vadă conducând camioneta asta ruginită și rigidă și își dădea seama că într-un moment de criză,în trafic,nu se va putea descurca.

-Este foarte bună pentru nevoile mele,spuse Krystal repede.Refuza să-i fie

îndatorată lui cu ceva.Deja se simțea mult prea dominată de puterea degajată de el.În afară de asta,camioneta era tot ce-și putea permite în prezent.Obținea doar un profit redus din afacerea ei.Nu putea să-și cheltuiască banii pe o mașină nouă.

-Bine,spuse el,evident mulțumit de refuzul ei.Krystal opri în dreptul clădirii unde se afla biroul lui și-l privi.

-Va trebui să te grăbești.N-ai prea mult timp.

-Slavă Domnului că am încă un costum în birou.Se întoarse spre ea în timp ce-și desfăcea centura de siguranță.Aș vrea să te mai văd,Krystal,spuse el.Trebuie să stăm de vorbă.Poate putem cina împreună.

-Nu cred.Să ia cina cu el,să-l vadă holbându-se la ea,amintindu-și toate lucrurile pe care,fără îndoială,le aflase de la oameni despre ea.Nu.

-Bine,spuse el,fără să încerce măcar să-și ascundă nemulțumirea.Pe curând.

Coborî din mașină,iar ea porni imediat după ce el trânti ușa în urma lui.Îl auzi strigând în același moment în care un șofer o claxona și-i arăta pumnul.Făcu un gest de regret spre șoferul furios,dar nu întoarse privirea spre Cullen.Îi era imposibil să și-l alunge din minte,dar încercă să se concentreze mai mult asupra traficului.

În aceeași după-amiază,mai târziu,Gadsden intră în biroul lui Cullen și-l găsi privind pe fereastră.

-Ce s-a întâmplat?

-M-am hotărât să mă întorc pe mare.Cred că aș putea petrece o vreme supraveghind pescuitul.Avem câteva contracte importante și n-ar fi o idee rea să urmăresc îndeaproape desfășurarea lucrurilor pe mare.

-Înțeleg,spuse Gadsden încet.Ai vreun motiv special care te-a determinat să iei această hotărâre? Cullen aruncă pe birou hârtiile pe care le ținea în mână.Le trânti cu atâta putere,încât răsturnă câteva creioane și pixuri care se rostogoliră pe jos.

-Da.Trebuie să plec.Gadsden se aplecă să culeagă de pe jos creioanele.

-Ai văzut-o pe Krystal? îl întrebă el.

-Da,s-o ia naiba.E atât de slabă și muncește de parcă ar fi plătită în plus pentru orele suplimentare.Ar trebui să vezi ce mașină conduce.O camionetă ruginită care arată ca un tanc Sherman și căreia de-abia poate să-i învârtă volanul.Ce naiba se întâmplă cu ea? Se răsuci în scaun și lovi cu pumnul în birou.

-Odată,spuse Gadsden,așezându-se pe un alt scaun,când de-abia începuseși să ne însoțești,pe mine și pe tatăl tău,pe mare,ai legat greșit o undiță.Undița a scăpat și...

-Nu-i nevoie să-mi povestești din nou,spuse Cullen încordat.Am fost doar acolo.Nielsen a fost rănit din cauza mea.S-ar fi putut întâmpla o nenorocire.

-Iar după asta ai fost subiectul glumelor întregului echipaj.Te-ai fi putut muta de pe *Mary Bee* pe *Deirdre*,dar ai ales să rămâi acolo și să-i înfrunți pe cei care râdeau de tine.De ce? Cullen se încruntă spre prietenul lui.

-E total nerelevant pentru discuția noastră.

-Nu cred.Răspunde-mi.El ridică din umeri,enervat și stânjenit.

-Nu sunt prost.Încerci să faci o analogie între întâmplarea asta și...

-Răspunde-mi,insistă Gadsden.Cullen sări în picioare și începu să măsoare camera cu pași mari.

-Bine.Am rămas pe vasul ăla,pentru că am știut că nu voi mai putea da ochii vreodată cu echipajul,dacă nu-i înfrunt atunci.Și? Gadsden zâmbi.

-Asta face și Krystal.Înfruntă de una singură oamenii.Și face asta de când a plecat din San Francisco.

-Stai puțin.Situația ei e diferită.Ea nu mă înfruntă,ea mă evită.

Gadsden oftă,privindu-l dezgustat.

-Ești orb,omule.Tu,care erai una dintre persoanele cele mai perceptibile pe care le cunoșteam,acum,pur și simplu,nu vezi.Nu ți-a trecut prin cap că te evită, pentru că nu este sigură dacă ai crezut sau nu toată bârfa auzită despre ea?

-N-am crezut nimic! Cum aș fi putut crede despre Krystal că este o „*însoțitoare a oamenilor de afaceri*”,după cum sunt numite în ziua de azi prostituatele de lux? N-am crezut o iotă din tot ce-am auzit!

-Și l-ai pocnit pe Carter Begging când a făcut o remarcă jignitoare la adresa lui Krystal.

-Ai aflat asta?

-A constituit știrea cea mai senzațională,cred,spuse Gadsden sec.

-Nu,n-a fost.Begging a meritat-o.Cullen întinse absent mâna după haina de la costum.Ocupă-te de treburile de la birou.Voi lipsi o vreme.

-Cât timp?

-Cât timp va fi necesar.Spune cui întreabă de mine că sunt plecat la pescuit.

Gadsden rânji în timp ce Cullen ieși din birou,trântind ușa după el.Apoi se întinse spre telefonul aflat pe biroul lui Cullen și formă un număr.

-Violet? Gadsden.Cred că lucrurile încep să se aranjeze,draga mea.

Murdară și plină de vopsea,Krystal închise biroul,căscând obosită.Avea nevoie de o pauză.Slavă Domnului că avea o echipă completă pentru noaptea asta! Ducându-și mâna la gură pentru a-și înăbuși un nou căscat,închise sertarul,

trântindu-l cu putere. O baie lungă i-ar mai alunga puțin osteneala, se gândi ea. Când ajunsese, sus, în apartamentul ei, rezolvă ce mai avea de făcut înainte de a se relaxa. Controla în agendă, sună în fiecare loc în care avea lucrători și verifică sarcinile cu fiecare din șefii de echipă.

-Bine. Sună-mă dacă se ivește vreo problemă, îi spuse ea ultimului, apoi închise telefonul, oftând ușurată. Își scoase hainele și le puse într-un coș mic, cu rufe murdare, aflat într-un dulap din bucătărie.

Era vremea cinei, dar se simțea prea epuizată ca să poată mânca. Își turnă un pahar mare cu lapte și-l luă cu ea la baie. Intrând în casă, își bău laptele încet, apoi puse paharul gol pe podea. Zâmbind, închise ochii și se cufundă mai adânc în apa parfumată, acoperită de spumă. Raiul! Paradisul! O desfătare împărătească! Uită noțiunea timpului, simțind cum tensiunea începe treptat să-i părăsească corpul.

Muzica de la stația din living era un fundal sonor ce-i desăvârșea relaxarea.

-Ar trebui să încui ușa când ești în cadă.

-Aaah! Krystal încercă să se ridice, împrășcând cu apă în jurul căzii, însă alunecă și se propti într-un cot, încercând să-și găsească echilibrul fizic și psihic. Cullen! Avea halucinații, pentru că îl dorea atât de mult! Pulsul îi bătea cu atâta putere, încât probabil că va muri în câteva minute.

-Vrei să te spăl pe spate? o întrebă el. Speriată, uimită, ea se cufundă în apă, apoi reveni la suprafață, împrășcând cu apă în jurul ei.

-Cine e? Știa foarte bine cine era, dar încerca să tragă de timp, încrucișându-și brațele peste sâni. Ieși afară! Să-l ia naiba, se gândi ea, privindu-l pe furiș. Era atât de frumos! Era enervant. Iar acel corp minunat... Perversul! Cum îndrăznește să o seducă cu privirile lui? Va pune să fie arestat... după ce-l va săruta de șase sute sau șapte sute de ori! Oh, la naiba, îl dorea atât de mult! Pleacă! îi strigă ea.

-Calmează-te, spuse Cullen blând. Știi cine sunt. M-ai privit drept în față. Îți privi corpul rozaliu, mai bine-zis ceea ce putea zări de sub spumă și aburi, și se gândi că va suferi primul atac de cord. Era incredibil de frumoasă, puternică și bine făcută. Vederea ei îi făcea inima să-i bată cu atâta putere, de parcă voia să-i spargă pieptul. Îi scrisese numele pe un memorandum adresat către *Bridgeton Fish Mongers* din Newfoundland. Îi mâzgălise inițialele pe un fax trimis la Juneau, în Alaska. Cu o zi în urmă i se adresase lui Gadsden spunându-i „Krystal”. Înțeleptul lui partener se făcuse că nu auzise. Trebuia să o facă să vorbească cu el. Îi distrugea viața. La naiba, avea nevoie de ea.

-Cullen Dempsey! exclamă ea. Cum îndrăznești să intri în casa mea? Ca un hoț! Ca un voyeur! Ca un tâlhar...

-Vrei să vorbești mai încet? Poți fi auzită până în port! Lasă-mă să-ți explic.

N-am avut de gând să intru în apartamentul tău. Dar ai lăsat ușa neîncuiată. A fost o prostie din partea ta.

-N-am lăsat-o și nu mă face proastă, spuse ea, încercând să-și îndepărteze spuma din ochi.

-Ba da. Înmuie un burete curat în apa caldă și i-l puse pe față. Uite. Nu te freca, șterge-ți fața ușor.

-Nu-mi spune mie ce să fac, zise ea furioasă, ștergându-și ochii plini de spumă. Ieși afară de aici!

-Mai întâi te scot pe tine, în starea în care ești, ai putea să aluneci în cada asta veche, cu picioare de monstru, și să-ți spargi capul. De unde naiba ai luat o astfel de cadă?

-Am găsit-o în baie și vreau să-ți spun că astfel de căzi sunt foarte la modă. Se strâmbă când încercă să-și deschidă ochii. Ieși afară de aici! spuse ea din nou, încercând să privească spre el.

-Nu. Ai putea să cazi.

-Dă-mi atunci un prosop. Cum va ieși din cadă, cu el stând acolo? Așteaptă-mă în camera cealaltă. Vin într-un minut. Când el clătină din cap, ea îl stropi cu apă. Era atât de sexy, îmbrăcat în pantalonii aceia subțiri și cu o cămașă din bumbac care-i scotea în evidență mușchii. Exhibiționistul! Avea niște pectorali grozavi... și nici coapse... iar părul era atât de bogat... Ieși afară! Se încruntă la el, stropindu-l din nou cu apă.

-La naiba! Cel puțin de data asta nu e vopsea, bombăni el, ștergându-și clăbucii de pe pantaloni. Avem de discutat, Krystal.

-Bine. Du-te în camera cea...

-Nu. Voia s-o ia în brațe, să facă dragoste cu ea, să fie iubit de ea.

Înainte ca ea să poată reacționa, se aplecă și o ridică din cadă, așezând-o în picioare pe covorașul moale din fața căzii. În timp ce ea se zbătea și-l împingea, total ineficient însă, el luă sticla cu loțiunea de corp, de pe chiuvetă, și își turnă în palme.

-Te ferește de mâncărime pe vreme de iarnă, dacă o aplici pe pielea udă, spuse el, începând s-o maseze. Simți furnicături în mâini în timp ce-i atinge corpul. Îi plăcea la nebunie. Desigur, adăugă el, primăvara aproape a venit. Zăpada s-a topit. Simțea că tremură de dorință. Ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe podeaua băii.

-Încetează, spuse ea slab.

-Nu pot, șopti el. Să o atingă era tot ce-și dorea, acum, și o mie de ani în viitor. Krystal mai făcu o încercare.

-Ai spus că vrei să vorbim.Simțea că se topește sub atingerea lui.Ar fi vrut ca el să facă dragoste cu ea chiar în acea clipă.

-Încă mai vreau,spuse el răgușit.Era atât de frumoasă,atât de incredibil de sexy, de plină de pasiune,de minunată.

-Atunci vorbește.Corpul ei părea gata să se lichefieze.Eu nu fac așa,adăugă ea. Nu stau de vorbă când fac baie.Spunea prostii! Creierul ei era incapabil să mai judece.

-Nici eu.De fapt,n-am mai șters niciodată o femeie după baie.Îmi place.

-Nu te-a rugat nimeni să faci asta.

-Sunt spontan.Se aplecă și o sărută pe buze.

-Asta nu face parte din înțelegerea noastră.

-Mi-a fost dor de tine.Fusese distrus fără ea.

-Ți-a fost? Ea fusese nefericită fără el,incapabilă să doarmă.

-Da.Nu voia să se mai despartă vreodată de ea.Ești frumoasă,adăugă el.

Niciodată în viață,de la vârsta de cincisprezece ani,când cunoscuse prima dată o femeie,nu fusese atât de tulburat.Krystal îi acaparase toate gândurile și avea senzația că plutește prin aer fără o țintă precisă,deși mâinile lui o strângeau cu putere.Se încrută spre ea.Derutată de amestecul de furie și pasiune,Krystal încercă să se desprindă din brațele lui.Lupta împotriva senzației de căldură care-i invadase membrele,împotriva nevoii de a i se dărui,încercând să deslușească mesajul din ochii ce-o hipnotizau.Când îl văzu încruntându-se,îl întrebă:

-La ce te gândești?

-La o mie de lucruri,toate legate de tine,doamnă.Când o văzu devenind dintr-o dată rigidă,zâmbi,atingându-i gura cu un deget.Încet.Relaxează-te.Mă gândeam cât de independentă,muncitoare și perseverentă ești.O femeie dură,dar,în același timp,o adevărată doamnă,Krystal.Gura lui îi atinse bărbia și urcă apoi pe maxilar până în dreptul urechii,de unde o mușcă ușor.Începusem un lucru minunat împreună,șopti el.

-E ridicol,spuse ea cu răsuflarea întretăiată.De-abia ne-am cunoscut.Dar ea îl cunoștea.El îi schimbase existența,îi adusese din nou soarele în viața ei.O făcuse să aibă puterea să înfrunte trecutul pe care-l lăsase în urmă și astfel,o forțase să se analizeze pe sine însăși.Deși era sigură că până la urmă el va pleca,va continua să existe în mintea ei în toți anii ce vor urma.

-Ne-am „cunoscut” unul pe altul foarte bine,spuse el.Am sărit doar câteva etape din rutina obișnuită.

-A fost ceva rapid și trecător,spuse ea,încercând să zâmbească.

-A fost ceva solid,sănătos și strălucitor ca soarele,spuse el plin de pasiune,puțin

jenat de propriile-i sentimente atât de intense.O strânse mai tare,lipindu-și gura de părul ei.Luată prin surprindere,ea încercă să râdă.

-Parcă ai descrie un plan legat de mediul înconjurător,spuse ea.

El râse la rândul lui,în timp ce cu limba îi atingea pielea fină de pe gât.

-Nu poți nega că am parcurs împreună un drum,Krystal.

-Un drum denivelat,plin de gropi și curbe.

-Majoritatea relațiilor parcurg un astfel de drum,spuse el răgușit.

-Și apoi se întâmplă inevitabilul.*Singurătatea,pustietatea...și dorul*,adăugă ea în gând:

-Se întâmplă tuturor,nu numai nouă.Noi,într-un fel,am fost norocoși.Se depărta de ea.Am aflat unul despre altul foarte repede,în public,când nu eram pregătiți.Fiecăruia îi este dat să sufere niște șocuri.

-Da, așa e.De mai multe ori chiar,în timpul unei vieți.El ridică din umeri.

-Și? Le vom înfrunta când va fi cazul.Vorbea oare despre un viitor? se întrebă ea.Se simți cuprinsă de speranță.Zâmbetul lui aproape c-o înduplecă,dar își aminti imediat ce se întâmplase între ei doi.

-Și dacă va fi prea mult? întrebă ea.Prea multe nepotriviri,prea multe neînțelegeri,prea multe deziluzii? Atunci ce se va întâmplă?

-De aceea oamenii au grijă de clipele prețioase,le păstrează vii în memorie.O examina cu atenție,îi văzu pielea îmbujorându-se și expresia îngrijorată din ochi.Nimeni nu are totul.Există destulă suferință pentru fiecare om în lumea asta,doamnă.

-Și care-i soluția ta?

-E multă durere în viața fiecăruia.Dar...îi mângâie obrazul cu buzele...dacă prețuim lucrurile bune,dacă încercăm să înfruntăm răul și să-l îndepărtăm,poate reușim să ne menținem pe linia de plutire.Iar asta e valabil pentru toți,draga mea.

-Deci,trebuie să construim un adăpost pentru o comoară,nu-i așa?

-Cam asta-i ideea.Rămase nemișcat,întrebându-se dacă se poate încrede în sclipirea plină de dragoste din ochii ei.

-Înțeleg,zise ea.Dar ea voia să construiască acest adăpost împreună cu el.Cullen apăruse ca o lumină călăuzitoare în viața ei.Își lăsă mâinile să facă ceea ce tânjeau de atâta timp...să-i mângâie părul mătăsos și bogat.

-Vreau atât de mult să fac dragoste cu tine,spuse el răgușit.Simt că mi se înmoaie genunchii.Dar mai întâi trebuie să vorbim despre noi doi.Înghiți cu greu,coborând fruntea și lipind-o de a ei.

-Nu sunt sigură că te voi lăsa să faci dragoste cu mine.Ce minciună sfruntată! Dorea mai mult ca orice să-l țină în brațe,să-l simtă înăuntrul ei.Trebuie să știm

mai întâi spre ce ne îndreptăm,adăugă ea.Ce prostie! Nu dorea decât să stea în brațele lui.

-Bine.Cullen încercă să-și mascheze dezamăgirea cu un zâmbet.Atunci,nu facem dragoste deocamdată.A fost doar o propunere.Fusese dorința vieții lui.Voia cu adevărat să se căsătorească cu ea,dar simțea cumva că ea nu era pregătită pentru așa ceva.Ea aprobă din cap.

-Dar trebuie să stăm de vorbă.Dacă ieși afară din baie,mă voi îmbrăca.

El rămase nemișcat.Picioarele îi erau parcă lipite de podea.

-Krystal? Privi în jos spre curba minunată a sânilor ce se zăreau de sub prosopul ce aluneca treptat.

-Da.

-Dacă totul între noi iese bine,îmi faci o favoare?

-Depinde.*Orice*,adăugă ea în gând,*atâta vreme cât nu o părăsea.*

-Aș vrea să fac o baie împreună cu tine în cada asta veche,cu picioare de monstru,spuse el,apoi strânse ochii de parcă ceva îl durea foarte tare.

Asta,adăugă el printre dinți,după ce lămurim totul între noi,bineînțeles.

-Ce s-a întâmplat? întrebă ea,mângâindu-l cu dragoste pe obraz.

-Încerc să nu mă gândesc la mine și la tine în cada asta nenorocită,dar îmi este foarte greu.Corpul ei va străluci,iar clăbucii vor atârna pe sfârcuri...La naiba!

-Imaginația poate fi foarte dureroasă.Ea avea de furcă cu propria-i imaginație și simți cum i se înmoaie genunchii.Îngrozitor,adăugă ea răgusită.

-Spune-mi.O lipi mai tare de el.Mai bine am merge să mâncăm,să jucăm șah sau să patinăm.

-Te bâlbâi,murmură ea.

-N-am ce face.N-avea încotro,când simțea dorința crescând în el precum un vulcan gata să erupă.Ea ridică privirea spre el.

-Sunt foarte multe în joc aici,spuse ea solemn.

-Sănătatea mea mintală,de exemplu.Se aplecă și-o sărută.În mâinile tale, Wynter,stă soarta unei bătălii,pentru că doresc mult acest lucru.

-Același lucru este valabil și pentru mine,Dempsey,pentru că și eu vreau,dar cu anumite condiții.

-Vorbim despre un aranjament de conviețuire comună?

Ea se trase înapoi,speriată.Nu se referise deloc la așa ceva,dar își dădea seama de ce el înțelesese așa ceva.Era un om de afaceri priceput,care ar fi citit clauzele oricărui contract.

-Ah...nu mă gândisem atât de departe...dar nu e o idee rea.

Dezamăgit,dar vrând să fie sincer,el dădu din cap aprobator.

-Voi vorbi cu avocatul meu mâine dimineață.

-Și eu la fel.Simțindu-se dintr-o dată dezamăgită,ea se depărta puțin de el.Vrei să luăm cina în oraș?

-Da.

-Mă îmbrac imediat.Ieșiră amândoi din baie.Ea se îndreptă spre dormitorul ei, apoi,deodată,se întoarse cu fața spre el.

-Cred că ne-am fixat o sarcină dificilă.El aprobă din cap.

-Așa e.Dar știu că vreau să trăim împreună și să lămurim lucrurile,să nu fim despărțiți.Ea ridică o sprânceană.

-Nu cred că e ceva potrivit cu o relație celibatară.

-Nici eu.Îi zâmbi.De aceea am și propus.Veni mai aproape de ea și o privi intens.Vreau să trăiesc cu tine,să fac dragoste cu tine.Tu ce vrei?

-Nu sunt sigură.O multitudine de imagini,cu amândoi,dansau prin fața ochilor ei.Ar putea fi periculos,șopti ea.

-Și? Ce facem în legătură cu asta? Eu propun să trăim împreună.

-Am putea să suferim.Eu am mai trecut prin asta.Nu-i distractiv.

Asta îl făcu să tresară.Înseamnă că ea mai trăise cu cineva înainte?

-Și eu am mai trăit,spuse el,încercând să-și păstreze vocea calmă.Nu mi-a plăcut, dar am preferat asta decât să mă izolez.Ea îl privi lung o clipă,apoi dădu din cap.

-Bine.Vom face cum spui tu,încercând să rezolvăm problemele înainte de a face niște angajamente definitive.O.K.? El scoase un sunet de ușurare.

-O.K.

-Când?

-În seara asta.Cinăm,apoi ne întoarcem aici și luăm ce-ți trebuie pentru zilele următoare.Încetul cu încetul,vom duce toate lucrurile tale la mine.

-Ce? Se încruntă.Am hotărât că vom sta la tine,cumva? El făcu o grimasă.

-îmi pare rău.N-am vrut să înțelegi asta.Apartamentul meu e foarte spațios.

Ocupă întreg etajul trei din Granger House.E situat în partea veche a orașului, aproape de apă,dar....

-Știu unde e Granger House,spuse ea.Ești un pescar destul de amărât dacă-ți poți permite doar așa ceva.El aprobă din cap,zâmbind.

-Cred că știi zona.Granger House e una dintre investițiile făcute de Gadsden și tatăl meu.A fost mai mult Ideea lui Gadsden.Tatăl meu credea că e suficient să ai o mică flotă cu care să ieși la pescuit...și să bei o cantitate apreciabilă de whisky,adăugă el sec.Lui Gadsden îi plăcea să se implice în mai multe.L-a făcut pe tatăl meu să dea și el bani,asa că au devenit amândoi coproprietarii câtorva clădiri de pe coastă.A devenit ca un joc pentru ei.Krystal chicoti,imaginându-și-i

pe cei doi prieteni făcând permanent speculații cu privire la riscurile investițiilor în terenuri și clădiri.

-Se pare că au fost destul de șireți.

-Cred că da.Deși aș spune că Gadsden a fost cel mai șiret dintre ei doi.Îmi amintesc cum tatăl meu a încercat să împiedice unele afaceri,argumentând că este mai bine să păstreze bani gheață.

-Dar apoi s-a răzgândit.

-Cred că da.Mereu părea gata să intre într-o nouă afacere.Clătină din cap.Au cumpărat câteva proprietăți în părțile vechi ale orașelor,nu prea degradate,apoi le-au închiriat.Au câștigat tot atât de mulți bani din asta ca și din pescuit.

-Întreprinzători,nu-i așa? Krystal se simți măgulită de faptul că el îi povestise aceste lucruri.O ajuta să-l cunoască mai bine.Trebuie să se fi înțeles foarte bine împreună și să se fi respectat mult unul pe altul.

-Au fost și câteva neînțelegeri mari.

-Ce s-a întâmplat? întrebă ea,când îl văzu devenind dintr-o dată gânditor.

-Cred,spuse el încet,că până să începem să vorbim uitasem certurile pe care le-au avut amândoi.Scandalurile lor zguduia deseori punțile.Tatăl meu era întotdeauna plecat cu bărcile,așa că nu-l vedeam atât de des cât îl vedeam pe Gadsden,după moartea mamei mele,dar îmi amintesc ce temperament aprins avea.L-am simțit de câteva ori și pe pielea mea.Observă un zâmbet slab pe fața lui Krystal.La ce te gândești?

-Te ascultam doar și mă gândeam ce viață frumoasă ai avut pe bărci.

-Minunată.Se opri,atingându-i obrazul.Dar nu discutam despre altceva?

-Ba da.

-Trebuia să hotărâm unde vom locui.Pot foarte bine să locuiesc și aici dacă vrei.
Ea râse.

-Crezi? Ne-am călca mereu pe picioare.Nu e o locuință prea confortabilă.

Zâmbetul ei dispăru.Vom încerca la tine,continuă ea.Deși trebuie să fiu o proastă să plec de aici.La privirea lui întrebătoare,ea adăugă: N-are legătură cu tine.Își întinse mâinile și continuă: E atât de convenabil.Nu trebuie decât să pun în ușa tăblița pe care scrie „închis” și pot urca aici și trage un pui de somn.

-Ai făcut asta? întrebă el,deși cunoștea deja răspunsul.Era prea muncitoare pentru a trage un pui de somn.

-Nu încă.Dar era o măsură de siguranță aceea de a-și avea propriul ei loc pe care să-l conducă și în care să se ascundă dacă avea chef.Însă ascunzându-se,ar sta departe de Cullen și asta i-ar tulbura liniștea sufletească.El o apucă ușor de brațe.

-Dacă e atât de important pentru tine,putem lăsa cea mai mare parte a mobilei tale aici.Astfel îți va fi mai ușor.Ce zici? Ea aprobă din cap.

-Voi încerca să...nu mă ascund de tine.Zâmbi slab.Am făcut asta,dar încerc să n-o mai fac.El o îmbrățișă.

-Ne va fi bine împreună.

-S-ar putea să fie un dezastru.

-Pesimisto. Hai să mergem.Mi-e foame.

-Asta-i altceva ce n-am discutat.Va trebui să ne împărțim sarcinile.Râse tare la grimasa lui.

-Eviți răspunsul,spuse el.Bine.Vom împărți sarcinile.Nu mă pricep cine știe ce la gătit,dar pot spăla vasele și pot întinde așternuturile pe pat.Îi zâmbi triumfător.

-Grozav.Eu sunt un bucătar bun.Voi face eu asta,iar tu vei spăla după mine vasele.Eu voi spăla rufele,tu vei face paturile.

-Patul.Al meu are mărimea unui pat de rege.Iar s-o aibă pe ea în patul lui îl va înnebuni.Nu va dormi niciodată.Întrega lui ființă era excitată.

-Patul,repeta Krystal încet,fascinată de imaginea amândurora în el.Vom vorbi în drum spre restaurant.

-Dacă voi avea puterea,bombăni el,în timp ce ea dispăru în dormitor.

CAPITOLUL 6

De vreme ce Cullen era îmbrăcat obișnuit,Krystal hotărî să nu îmbrace o fustă.

Alese o pereche de pantaloni negri,din lână,și o bluză crem,din mătase.

-Sunt gata,îi spuse ea când se întoarse in camera principală.El stătea cu ochii ațintiți spre ușa dormitorului.

-Și eu,spuse Cullen.Nu se referea la cină și știa că ea înțelesese perfect.Își dădea seama după ochii ei,care se măriseră,după ușoara îmbujorate a obrazilor,Cullen îi întinse mâna.Când ea îi dădu mâna,inima lui o luă la goană.M-am gândit să mergem la localul lui *Angelique*,spuse el.Ți-a plăcut acolo.

-Da.*Acolo există acea aură minunată*,se gândi ea.Acolo începuse să-și dea seama ce mult însemna el pentru ea.Voia să meargă din nou acolo,împreună cu el.Voia să savureze din nou acolo,împreună cu el,amintirile și să se bucure de prezent.Cina fu extraordinar de apetisantă.Cel puțin așa i se păru lui Cullen.

Mâncă cu poftă,dar toată atenția lui era îndreptată asupra lui Krystal.Totul în restaurant era perfect...masa lor intimă,situată într-un colț,lumina lumânărilor și muzica în surdină.Dar ea era steaua de pe cerul lui și strălucea mai puternic decât orice altceva.Mâncară aceeași mâncare din acea primă și minunată seară petrecută împreună,iar Krystal o savura din plin.Minunatul somon de Pacific,în

acel sos ceremonios de tarhon.Salată de spanac cu șuncă prăjită.Baghete proaspete,calde,crocante și având aromă de rozmarin.

-Foarte gustos,spuse ea când termină.Își tampona gura cu șervetul de in,apoi se lăsă pe spate,zâmbând.Nu m-aș sătura niciodată de peștele proaspăt.

-Mulțumesc,doamnă.Noi suntem cei care îl livrăm la *Angelique* și la alte câteva dintre cele mai bune restaurante din oraș.Zâmbi când îi văzu expresia surprinsă. Avem câteva contracte în zonă,iar ăsta e unul dintre cele mai bune pentru bucătăria franțuzească.Lasă-mă pe mine să comand desertul.

-Nu-mi spune că e prins tot de tine.Chicoti când îl văzu strâmbându-se.Era atât de amuzant.Și era în stare să facă haz de propria-i persoană.Îi povestise tot soiul de întâmplări caraghioase despre aventurile lui pe bărcile de pescuit.

-Nu,spuse el,dar știu că *Angelique* a câștigat o medalie de argint pentru minunatul ei tort de alune,numit „*torte de ciel*”.Se aplecă spre ea când o văzu lingându-și buzele.Aș vrea să-mi faci asta mie,șopti el.Ea clipi de câteva ori, încercă să conștientizeze gestul pe care-l făcuse.Când își aminti,se făcu toată roșie.

-Ai vrea?

-Foarte mult.Gândul că mi-ai putea linge buzele îmi înmoaie genunchii,Krystal Wynter.

-Ah,ce grozavă descoperire,spuse ea foarte încet,încercând să-și ascundă răgușeala din voce.Acum știu cum să te îngenunchez.

-E simplu.Privește-mă doar cu ochii ăștia minunați și cad în genunchi pe podea. O privi fix.Era mai frumoasă chiar decât atunci când o cunoscuse prima dată. Ești frumoasă,spuse el,iar eu sunt înnebunit după ochii verzi.

-Mulțumesc.Ar fi vrut să-i spună cât de frumos îl găsea și ea pe el,dar cuvintele nu puteau trece de nodul pe care-l simțea în gât.El îi ridică mâna la gură,fără să-și ia o clipă ochii de la ea.Răsucindu-i mâna,își lipi gura de palma ei, atingându-i-o ușor cu vârful limbii.

-Ești în sângele meu,Krystal Wynter.

-Sunt? Dacă el n-ar fi ținut-o de mână,ar fi alunecat sub masă.Atingerea lui îi lichefia toate oasele.Nici unul nu se mișcă atunci când ospătarul le întinse lista de menu pentru a comanda desertul.Bărbatul fu nevoit să tușească pentru a le atrage atenția.Cullen ridică nervos privirea.

-Tort,spuse el,privind înapoi spre Krystal.Ea ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de captivată de infinitatea creată între ei.Era sigură că nu va putea acorda atenția cuvenită desertului,dar când îi fu pus în față,gura îi salivă.Era delicios,iar ea îl mănca aproape pe tot.Cullen îl termină atât pe al ei,cât și pe al lui.

-Dansezi cu mine? întrebă el,în timp ce ea sorbea din cafea.

-Cu plăcere.Tremurând anticipat,ea îl urmă pe ringul de dans,croindu-și drum printre celelalte mese.Când se răsuci,el o luă în brațe,făcând-o să se topească.

-La ce te gândești? o întrebă Cullen,cu buzele lipite de părul ei.

-Că mă simt minunat,șopti ea.Nu-i spusese că se gândea la ce va mai urma în această seară.Iar faptul că se gândea anticipat la acest lucru o șocă.

Întotdeauna,când fusese în compania bărbaților,evitase orice aluzie sau provocare sexuală.Acum era sigură că și dacă nu-i va sugera Cullen să petreacă noaptea împreună,o va face ea.

-Și eu mă simt minunat,murmură Cullen.O sărută pe gât și o simți cutremurându-se.Propriul lui corp era străbătut de fiori.Voia să plece,s-o ducă la el în apartament și s-o iubească.Apoi o va convinge să se căsătorească cu el, chiar și cu un contract prenuptial.Asta ar fi umbrit puțin relația lor,dar era dispus s-o facă,dacă ea așa voia.Ideea lui fusese să danseze un dans,apoi să termine cafelele și să plece.Dar un dans fu urmat de altul.Krystal dansa perfect și se potrivea de minune cu el.Îi plăcea rock-ul,însă dansa cu o reținere care-l intriga.Dansa la fel de bine pe melodiile lente,iar lui nu-i venea să-i dea drumul din brațele sale.Când,în cele din urmă,se reîntoarseră la masa lor,cafeaua se răcise.Nici unul n-o mai voia.

-Mergem? întrebă Cullen,încercând să-i citească gândurile.Nu voia să sugereze sau să propună ceva ce ar speria-o.Ea aprobă din cap,privindu-l în ochi.

-Sunt gata.Ceva în felul în care rostise aceste cuvinte îl făcu să-și țină respirația.

-Și eu sunt,spuse el răgușit.

-Atunci,hai să mergem.Îi întinse mâna,zâmbind.Cullen își căută portmoneul cu mâna liberă,nevrând să irosească nici măcar cele cinci minute pare i-ar fi fost necesare dacă ar fi plătit cu o carte de credit.Lăsă câteva bancnote pe masă,apoi luă hainele și o conduse spre hol.O ajută să-și îmbrace haina,apoi și-o puse la rezezeală pe-a lui.Când o auzi râzând,o privi,zâmbind trist.

-Încerc să nu mă grăbesc prea tare.

-Ah,poți să te grăbești.Râse tare când văzu privirea lungă pe care i-o aruncă el.

-Te distrezi,nu-i așa?

-Da,într-adevăr.Și chiar se distra! Nu simțise niciodată o astfel de fericire,lipsită de orice griji,o atât de bună dispoziție.Ieșiră din restaurant,ținându-se de braț.Era o noapte rece,dar în aer se simțea mirosul primăverii care era aproape.Pe trotuare mai erau bucăți netopite de gheață,ca și cum iarna s-ar fi încăpățânat, nevrând să cedeze atât de ușor.Cerul era senin,de culoarea onixului,presărat cu mici diamante strălucitoare.Luna subțire părea din platină.

Krystal inspiră adânc și zâmbi. Era o noapte magică. Cullen își puse un braț în jurul ei, ținând-o strâns până la mașină, lipsindu-se de serviciile valetului, formând parcă o singură ființă, fericită și relaxată. Odată urcați în mașină, totul se schimbă. Amândoi fură cuprinși de tensiune. Cullen tuși pentru a-și drege glasul.

-Dacă preferi...

-Dacă vrei să... Vorbiră amândoi în același timp. Se uitară prostește unul la altul, apoi își feriră privirea. Cullen porni motorul, dar nu ieși cu mașina în stradă.

-Ce dorești, Krystal? Ea inspiră adânc, de două ori, apoi expiră încet.

-Eu...vreau să merg la tine în apartament. N-am fost niciodată la Ganger House, adăugă ea pe un ton degajat.

-Atunci e timpul să faci o vizită, răspunse el pe același ton, deși sângele îi clocotea în vene. Odată porniți spre apartamentul lui, Krystal nu-și mai putu reține zâmbetul de pe față. O dorea. Simțise în tonul vocii lui. Iar asta era fericirea. Nu-și putea reține fiorul ce-i străbătea corpul. Cullen își puse mâna în poala ei, după ce schimbă viteza, căutându-i degetele și înlănțuindu-i-le cu ale lui.

-Te poți oricând răzgândi și nu va fi nici o problemă. Ea privi spre mâinile lor împreunate, apoi spre fața lui, și-l strânse mai tare de degete.

-Nu mi-e frică, îi spuse ea,

-Mie da, spuse el, apoi zâmbi când ea izbucni în râs. Ne înțelegem atât de bine.

-Așa e. Respirând adânc, ea privi din nou spre el. Trebuie să știi că ne vom întâlni, probabil, și cu alți oameni care au luat parte la petrecerile lui Violet, chiar și aici în Seattle. Spunând asta, simți că încrederea în sine începe să i se clatine.

-Mă vei prezenta sau nu, spuse el. Va rămâne la latitudinea ta. Ce vor spune, cine sunt, cu ce se ocupă, nu mă va interesa atâta timp cât tu mă vei vrea pe mine, nu pe ei.

-Pe tine te vreau, spuse ea cu o voce ce de-abia se auzea.

-Bine. Și eu simt la fel. Răsuci volanul și intră pe o stradă îngustă, pavată cu pietre, apoi opri și parcă mașina. Am ajuns, spuse el. Ea privi clădirea din cărămidă de culoarea mării și clătină din cap.

-Arată frumoasă și primitoare chiar și pe o noapte rece.

-Da. Se aplecă și o sărută pe păr, inhalându-i parfumul minunat. Sunt cinci etaje, spuse el. Eu stau la ultimul. Trebuia să-l împart cu Gadsden, dar el preferă să stea la hotel în perioadele scurte cât este în Seattle. Bineînțeles, mai presus de orice, preferă California.

-Și pe Violet.

-Ce? Era atât de captivat de linia dulce a obrazului ei, încât, pe moment, nu înțelese ce voise ea să spună. Apoi dădu din cap, o sărută pe obraz și coborî din

mașină.Veni pe partea ei și o ajută să coboare.Mâna ei tremură când o atinse pe-a lui,iar el zâmbi.Și eu sunt destul de șocat de acest moment,spuse el.Cred că l-am dorit prea mult.Ea aprobă din cap.

-Îmi amintesc de o noapte de Crăciun,acasă,în Lancaster.Aveam senzația că dimineața nu va mai veni niciodată.Apoi s-a luminat,iar ziua a trecut atât de repede,de parcă nici n-ar fi fost.Privi spre el și zâmbi.De atunci nu mi-am mai dorit atât de mult să sosească Crăciunul,ci mi-am dorit ca ziua de Crăciun să treacă foarte încet.El râse și-și petrecu un braț,în jurul mijlocului ei.După ce deschise cele două uși de la intrare,o conduse într-un hol foarte mare.În mijloc se afla o canapea,tapisată în tafta.În capătul îndepărtat al holului se afla o scară largă ce ducea la al doilea etaj.Balustrada din lemn de mahon se sprijinea pe un stâlp de lemn încrustat.Două lifturi se aflau pe peretele din apropiere.

-Foarte victorian,spuse ea.Îi plăcea tavanele înalte,lemnul încrustat,care nu dădea însă senzația de încărcat.Stilul era demn și plin de eleganță,amintind despre o perioadă apusă.Cullen zâmbi.

-Gadsden a adăugat micile detalii,cum ar fi veiozele ce seamănă cu lămpile de gaz de odinioară,evantaiile de bronz din fața șemineelor.În mod normal,n-ar trebui să fie pe gustul meu.

-Mie îmi place ca totul să fie foarte simplu.Uneori îmi petrec vara pe o barcă,unde nu am decât strictul necesar și-mi place la nebunie.Dar când mă întorc aici,mă simt acasă.Sunt relaxat.Pereții ce dau spre exterior sunt foarte groși și zgomotul traficului nu pătrunde.

-Foarte drăguț.Era mult mai mult de atât,se gândi Krystal.Era o cameră,nu un hol.Ar fi fost foarte potrivită pentru a medita,pentru a citi,pentru scopuri intelectuale la fel ca și pentru cele artistice.

Nu așteptară prea mult liftul,iar de îndată ce urcară înăuntru,el se aplecă și-o sărută pe gură Ea îi puse o mână pe obraz,iar sărutul lui deveni imediat mai intens și gura i se deschise peste gura ei.

Ea îi atinse cu limba buzele,întâi timid,apoi cu din ce în ce mai multă pasiune.

Când îi trase limba lui în gură,îi simți răsuflarea fierbinte.Strângându-se unul pe altul în brațe,savurară plăcerea care-i făcea incapabili să se despartă.

Când liftul se opri brusc,ușile din fier forjat zăngăniră.Ea tresări speriată și se desprinse din brațele lui.

-Uși blestemate,spuse el răgușit.Ar fi trebuit să aibă uși normale.Astea fac prea mult zgomot.

-Nu fac,spuse ea zâmbind.

-Îmi place ca nimic să nu ne întrerupă.Luând-o de mână,o conduse afară din lift

într-un hol mic cu două uși.Arătă cu mâna spre ușa mai îndepărtată.Când erau două apartamente asta era ușa lui Gadsden,îi explică el.Dar am transformat cele două apartamente într-unul singur și acum asta e ușa bucătăriei.Chiar atunci când vorbea,atenția lui era concentrată mai mult asupra felului în care părul ei se ondulează pe spate,decât asupra celor despre care povestea.

-Oh.Creierul lui Krystal părea incapabil să gândească.Nu găsea nimic altceva să-i spună.Dorise de atâta timp acest lucru,dar în acest moment nu se putea relaxa în prezența lui.De ce? El o ținu strâns cât timp descuie ușa.

-Intră,îi spuse el.Krystal zâmbi slab și trecu pe lângă el intrând în apartament.Se opri însă brusc,privind fereastra uriașă prin care se putea admira panorama nocturnă a Seattle-ului.

-Oh,ce frumos! îi opri repede mâna ce era gata să învârtă comutatorul pentru a aprinde lumina.Nu,spuse ea.E o priveliște minunată.Se văd portul și insulele.
El aprobă din cap.

-Priveliștea e minunată într-o zi senină.Iar când este ceață,crează o atmosferă ireală.Prima dată când am văzut acest loc,am știut că aici vreau să locuiesc. Proprietarul dinaintea mea tocmai plecase,peu ce obținuse o slujbă de profesor la Tokyo,așa că n-a trebuit să rog pe nimeni să se mute.Ea merse mai aproape de fereastră,fascinată de imaginea nocturnă,de multitudinea de lumini, de stelele ce străluceau,de luna înconjurată de o aură argintie.

-E minunat.N-aș aprinde niciodată lumina.

-Mie îmi convine.Veni lângă ea,își strecură mâinile în jurul mijlocului ei și îi lipi spatele de el.Gura lui începu să traseze sărutări pe linia gâtului ei.Îmi place să stau așa,șopti el.Ce constatare,își spuse în sinea lui.Nu se simțise niciodată atât de împlinit.Și nici măcar nu făcuseră încă dragoste!

Krystal întoarse capul,iar gurile lor se întâlniră.Inima ei începu să bată sălbatic când simți pasiunea și focul aceluia sărut.Avusese mai multe case în viața ei,dar niciodată nu se simțise mai acasă decât aici.El înălță capul.

-Te doresc,Krystal.Atât de mult.

-Și eu te doresc.Dar...

-Ce este? El își ținu respirația.Dacă acum dădea înapoi,îl va sfâșia în două,totuși nu avea nici cea mai mică intenție s-o preseze în vreun fel.Voia ca și ea să-l dorească cu aceeași intensitate și pasiune ca a lui.Ea se răsuci în brațele lui, punându-i mâinile pe piept și urcând apoi către gât.

-Fără îndoială că te aștepti la o femeie expe-rimentată...

-Nu mă aștept la nimic de la tine.O sărută pe nas.Și nu am idei preconcepte în ceea ce te privește.Deși,trebuie să recunosc,mi-am imaginat cum ar fi să te am în

brațele mele și în patul meu din prima zi în care te-am cunoscut.

Ea încercă să răspundă zâmbetului lui cu un alt zâmbet, dar nu reuși.

-Poți să fii serios pentru o clipă? El dădu din cap, apoi îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe față și o sărută.

-Sunt serios.

-Nu...nu m-am culcat cu toți acei bărbați din San Francisco.Înghiți în sec.N-ar fi trebuit să-i fie greu să-i spună lui Cullen așa ceva.

-N-am crezut niciodată că ai făcut-o, Krystal.Și, oricum, puțin îmi pasă. Te iubesc. Nu te-aș putea judeca. Tremurând, ea îl apucă cu mâinile de umăr, iar ochii i se umplură de lacrimi.

-Mulțumesc.!

-Vorbesc serios, zise el, mângâind-o pe obraz.

-Te cred. Oftă adânc: Te rog, lasă-mă să termin. El dădu din nou din cap. Nu. Nu asta voiam să-ți spun. Își șterse picăturile de transpirație de deasupra buzei superioare. Nu m-am culcat cu nimeni altcineva, spuse ea pe nerăsuflăte, apoi ridică privirea spre el.

-Ce? Cullen simți cum îi zvâcnește ceva în cap. Inima i se opri în loc. Nu putea fi adevărat.

-Nu am...se bâlbâi ea, n-am făcut...N-a mai existat nimeni până la tine.

El continuă s-o privească uimit.

-Ești virgină, draga mea? Ea aprobă din cap, nefericită.

-Nu-mi spune că sunt cea mai bătrână virgină de pe față...

El o sărută cu putere, apoi o ridică în brațe și începu s-o învârtească, cu gura lipită de gura ei. Când îi dădu drumul, amândoi de-abia mai respirau.

-Fată nebună, murmură el. Îmi oferi un dar minunat. N-ai știut asta?

-Nu te deranjează? Ea îi privi zâmbetul de băiețel fericit, uimită de plăcerea întipărită pe fața lui.

-Nu fi proastă, o certă el cu blândețe. Îi spui bărbatului care te iubește că ești virgină și crezi că vei fi certată pentru asta? Nu vei fi. O sărută din nou, apoi ridică o mână și-i mângâie obrazul. Pentru mine totdeauna ai fost nepătată, continuă el. Am simțit sincer acest lucru. Nu mi-ar fi păsat dacă ai mai fi avut relații. Și eu am mai avut. Fac parte din trecutul meu. Consider orice bărbat din viața ta ca fiind de domeniul trecutului. Sincer, nu mi-a păsat, atâta vreme cât de-acum mă iubești pe mine și accepți să fii ultimul bărbat din viața ta. Îmi doresc acest lucru mai mult decât îți poți imagina.

-Și eu îl doresc. Vreau să fii ultima ta femeie. Clătină din cap. Eram atât de sigură că mă vei crede puțin nebună. Dar n-am cunoscut nici un alt bărbat cu care să

doresc să-mi împart,pasiunea,așa că am păstrat-o pentru tine,cred.

-Oh,Doamne,te iubesc.O ridică din nou în brațe,lăsându-i picioarele să atârne deasupra podelei.Vreau să te duc în pat,spuse el.

-Da.Se depărta puțin de el.Dar ai grijă s-o faci bine,de vreme ce vei fi inițiatorul meu.

-Îți promit să primești o sută zece la sută,spuse el,râzând în hohote.

-Bine.Ea închise ochii și se agăță de ei,cu gura lipită de gâtul lui.

-Dar am și eu să-ți cer câteva lucruri,adăugă el.

-Ce anume? Privi în jur,în timp ce el o ducea în dormitor.

-Nu țipa în urechea mea în felul ăsta și nu mă mai săruta pe gât... Scoase un geamăt.Krystal!

-Îmi pare rău,zise ea nerăbdătoare și fericită de efectul pe care-l avea asupra lui.

-Nu prea pari.O lăsă să alunece de-a lungul corpului lui,apoi făcu semn cu mâna prin cameră,îți place?

-La nebunie.Îi simți mâinile în păr,scoțându-i agrafele care-i țineau părul ridicat.Krystal se răsuci și-i apucă mâinile.Asta face parte din ritual?

-Da-te deranjează?

-Nu.Dar mi-ar plăcea să mă inițiezi și pe mine,în timp ce facem asta.El chicoti.

-Păi,să vedem.Mai întâi,mă bucur că-ți place dormitorul nostru.Dar dacă e ceva ce vrei să schimbi,o poți face numaidecât.*Numai nu pleca*,adăugă el în gând, neîndrăznind să exprime cu glas tare lucrul de care se temea cel mai mult.

-Mulțumesc.Vocea ei tremură când el îi descheie naturii bluzei.Era nervoasă,dar nerăbdătoare,ezita dar era gata de zbor.

-Ăsta-i pasul al doilea,continuă el.Unul din cele mai plăcute lucruri e să dezbraci ființa iubită.

-Oh.Trebuie să fac și eu asta? Nu sunt chiar total necunoscătoare,să știi.Am citit câteva romane de dragoste în timpul adolescenței.Iar acum urma să facă parte dintr-unul din ele.

-Ah,bine.O femeie inteligentă.Îmi place asta.Da,ești liberă să mă dezbraci oricând simți nevoia.Se rugă să nu se prăbușească pe podea la prima ei atingere.

-Păi,atunci aș face bine să nu te vizitez la birou,spuse ea.

Umorul ei îl excită și mai tare.Cu mâinile tremurându-i,el îi desfăcu restul nasturilor bluzei,apoi i-o lăsă în jos peste umeri.Dorița din interiorul lui era gata să-l facă să explodeze când îi văzu pielea sîdefie,sânii acoperiți doar de mătase și dantelă.Nici un tablou n-ar fi putut rivaliza cu frumusețea ei.

Când ea rămase în fața lui doar în chiloți și sutien,el închise ochii.

-Iubita mea,nu credeam vreodată că voi spune asta,dar e foarte greu pentru mine

să te privesc.Mai bine am merge în pat.

-Așteaptă,spuse Krystal,ridicând mâinile spre nasturii cămășii lui.Îmi place atât de mult.Îl privi,fascinată de corpul lui excitat și încordat de dorință.Era înalt, puternic,cu mușchi bine conturați și frumoși.Iar acum era al ei,iar ea era a lui.Sentimentul de posesiune îi crea o plăcere imensă.Toată acea minunată masculinitate era a ei.Zâmbi,simțind o siguranță de sine necunoscută până atunci,dar cu atât mai minunată.Oftă mulțumită.

-E nostim,murmură ea,în timp ce-și scotea cămașa.Mă așteptam să fiu stânjenită.Credeam că eu voi fi cea care voi închide ochii și voi încerca să mă ascund,dar mă simt foarte bine în clipa de față și total relaxată.

-Eu nu,spuse el aspru,încleștându-și pumnii.Ea se aplecă și-i sărută pieptul gol,căutându-i cu buzele sfârcurile.

-Foarte plăcut.

-Încetează,Krystal.Își smulse pantalonii de pe el și-i aruncă peste umăr,apoi întinse mâna după ea.Krystal se dădu înapoi,tachinându-l,întărâtându-l și mai tare.

-Vai,ce bărbat grozav ești,Dempsey.Ce corp nemaipomenit.Chicoti când îi văzu zâmbetul uimit,apoi îl bătu cu palma pe piept.Dar știam asta înainte de a-ți da jos pantalonii.El gemu,apoi izbucni în râs.

-Ce naiba ți-au pus în băutură? Krystal însă nu era deloc intimidată.Voia să facă dragoste cu el la fel de mult cum dorea și Cullen.El o luă în brațe și se îndreptă cu ea spre pat.Ești o femeie sălbatică,știi asta?

-Încep să aflu,Cullen Dempsey.Se prinse de el,adâncindu-și fața în gâtul lui,inhalându-i parfumul masculin.El se lăsă jos pe pat,ținând-o strâns în brațe.Krystal se ghemui în brațele lui,sporindu-i încântarea.

-De ce am crezut că va fi o experiență dificilă pentru mine? întrebă ea.Am senzația că știu instinctiv ce am de făcut.Îl sărută ușor.

-Cred că da.Ea îi zâmbi,apoi se eliberă din brațele lui,în timp ce amândoi se întinseră pe pat.Ducându-și mâinile la spate,își desfăcu sutienul și și-l îndepărtă ușor.

-Aș fi făcut eu asta,spuse el,privind-o intens,dar nu cred c-ar fi fost o idee bună.Ca să-ți spun adevărul,mi-e cam frică să te ating.Nu simțise niciodată până atunci o dorință atât de copleșitoare și de puternică.Nu fusese în toată viața lui atât de excitat,atât de încântat,deși nici măcar n-o atinsese încă pe Krystal.

Krystal se simțea la rândul ei minunat.Nimeni nu trebuia să le explice de ce mișcările lor erau atât de fluente,atât de naturale,pline doar de nerăbdarea produsă de curiozitate.Dragostea era ingredientul care îndulcea totul.Poate că el

nu știa că ei doi se iubeau, se iubeau cu adevărat, dar ea știa asta. Și îi va spune și lui, dar nu acum. Era prea prinsă în acest joc de a seduce și de a se lăsa sedusă. Era pentru prima dată când descoperea încrederea în sine însăși. Trăia intens prezentul și întrezărea viitorul, plin de dragoste și pasiune. Iar asemenea momente vor mai urma. De-a lungul drumului va savura fiecare clipă, oricât de mică, fiecare senzație minunată. Cullen întinse mâna după ea.

-Doamna mea, șopti el. Văzând pasiunea din ochii lui, ea se cutremură.

-E o senzație ciudată, nu-i așa, șopti ea, să fim așa, împreună?

-Da. El ar fi vrut s-o apuce, s-o culce pe pat și s-o sărute fără să se mai oprească.

Dar își jurase să aibă răbdare cu ea.

-Oh, Cullen. E atât de minunat. Îi cuprinse fața în mâinile ei. N-am știut până acum. Gemând, el o trase în brațele sale. Își presă gura de a ei, într-un sărut lung, nesfârșit, și căzu pe spate, pe pat, trăgând-o după el. Cu respirația ! întretăiată șopti:

-Iubito, nici eu n-am știut. Scoaseră puținele haine care mai rămăseseră pe ei, iar în câteva secunde rămăseră amândoi goi. În lumina slabă a dormitorului reușiră să se vadă unul pe altul și se sorbiră din ochi.

-De-abia mai pot aștepta, spuse el, dar nu vreau ca tu să pierzi ceva.

Ea zâmbi, încântată plimbându-și piciorul în sus și-n jos pe piciorul lui plâcându-i să simtă părul lui aspru pe pielea ei.

-Cum dorești. Rânji când îi auzi râsul răgușit. Încet, începu să-și plimbe mâinile în sus și-n jos, de-a lungul coapselor ei. Când o auzi oftând, o sărută pe gât.

-Atât de moale dar cu mușchi atât de frumos conturați.

-Munca de curățenie și-a lăsat amprente. Nici un aerobic nu-i mai eficient decât spălatul podelelor. El răsă și se lăsă în jos, până ce gura îi ajunse la spațiul dintre sâni ei. Plâcându-i senzația, ea începu să se frece de gura lui. Când degetele lui începură să-i mângâie picioarele, ea gemu de plăcere. Un val de căldură din ce în ce mai mare, se răspândi în interiorul corpului ei, pătrunzând până în locurile cele mai ascunse. Când el veni și-i sărută din nou buzele, apoi își coborî gura pe corpul ei, ea se arcui de dorință, șocată de intensitatea ei. Simțea că îl dorește, că are nevoie de el.

-Krystal, șopti el, sărutându-i corpul. Amețită, ea întinse mâna după el, apucându-l de păr.

-Cullen, eu nu...

-Ssst, draga mea, încet. E foarte bine. Era uimit de pasiunea care-l cuprinsese, sălbatică, minunată, înălțătoare. Nu s-ar fi despărțit de ea în acea clipă pentru nimic în lume. Era inima, sufletul și viața lui.

-Trebuie să fie atât de bine? întrebă ea.

-Da,da, așa trebuie. Corpul ei se cutremură când mâinile lui descoperiră triumphiul de păr de deasupra coapselor. Degetele lui începură să-l exploreze cu blândețe, sâmțindu-i căldura umedă și bucuria de a fi fost descoperit. Începu să tremure atât de tare, încât fu convinsă că oasele ei se vor dezmembra din articulații. Când el se așeză deasupra ei și începu să-i sugă sânii, ea scoase un țipăt de plăcere. Apoi, gura lui coborî, mai jos, tot mai jos, până ajunse la miezul feminității ei, arzând-o, făcând-o să-i strige numele. O căldură nemaicunoscută până atunci o învălui. Trebuia să fie mai aproape de el, să fie una cu el. Ridicând-o, el își presă gura de acel loc. Nevoia de a o avea explodă în interiorul lui, sporindu-i pasiunea la intensități necunoscute. O iubi cu tot ce avea. Limba lui mângâie și cercetă, până ce o simți zguduindu-se de plăcere, încercă să-i strige numele, dar extazul o copleșea. I se dăruie în întregime și, privind-o aproape că luă la rândul lui foc.

-Cullen, murmură ea, când el o cuprinse în brațe.

-Da, iubito. Sunt aici. Doamne, cât era de minunată, se gândi el. Nu cunoscuse niciodată o dragoste atât de intensă. Ca să spună adevărul, nici nu se gândise vreodată că poate exista așa ceva. Ea îl purtase pe tărâmurii noi, în lumi de senzații necunoscute, în adâncimi neștiute. I se dăruie cu totul.

Iar acum o va iniția în ultima fază a unirii lor. Pasiunea era amestecată cu teamă... trebuia să fie bine pentru ea! își așeză corpul peste al ei.

Când Krystal îl trase în jos, el îi desfăcu cu blândețe mâinile. Apoi se îndreptă spre interiorul ei, încercând să pătrundă în ea, dar întâlni bariera și o simți crispându-se ușor, iar apoi forțându-se să se relaxeze, încercă din nou s-o pătrundă, iar căldura ei umedă îl făcu să dorească să intre cât mai adânc, din ce în ce mai mult. Dar atunci o văzu strângând din ochi, ca și cum își înăbușea durerea. *Nu vei simți nici un pic de durere, dragostea mea,* îi promise el în gând. Se depărta de ea, iar ea deschise brusc ochii.

-Ce s-a întâmplat, Cullen?

-Nimic, dragostea mea. O sărută cu blândețe, mușcând-o ușor de buza de jos. Totul e perfect.

-Atunci, de ce...? Te iubesc. Înainte ca ea să poată răspunde, el coborî spre partea de jos a corpului ei, sărutându-i pielea mătăsoasă și fierbinte. Când ajunse din nou la acel loc minunat, o simți arcuindu-se surprinsă.

-Credeam că am terminat, zise ea, tremurând.

-Abia începem. Sângele îi zvâcnea în vene. Ardea de dorință s-o mai guste o dată. Ridicând șoldurile, o trase spre gura lui. Corpul ei se arcui. O auzi gemând, dar nu-i dădu drumul, ci începu s-o iubească din nou. Când ea scoase un strigăt și se

agăță de el, simțind că se apropie punctul culminant, Cullen se ridică repede și o pătrunse. Încercă să fie blând, dar ea nu-l lăsă. Strângându-l cu putere, își petrecu picioarele în jurul lui. Simți dintr-o dată ceva rupându-i-se, o durere scurtă, dar ea era atât de captivată de senzațiile minunate pe care le simțea pentru prima dată, încât nu-i dădu atenție. Gemând, Cullen cedă dorințelor ei și se abandona cu totul actului ce-i făcea să fie unul singur. Pierzându-și controlul, amândoi plutiră pe tărâmurile unde ajung doar îndrăgostiții. Rămaseră acolo, pierzând noțiunea timpului, conștienți doar de minunea dragostei lor.

-N-am știut, șopti ea.

-Nici eu, iubita mea.

-Vom avea asta întotdeauna?

-Întotdeauna.

CAPITOLUL 7

Zile și nopți fierbinți urmară pentru cei doi îndrăgostiți, deși la Seattle, primăvara timpurie era încă destul de friguroasă. Căldura era însă a lor, generată de o privire, de o atingere, de un zâmbet. Chiar și semnarea acelei stupide înțelegeri prenuptiale nu le diminua cu nimic ardoarea. Zilele și săptămânile, care urmară primei lor nopți, fură euforice, incredibile... înspăimântătoare. Nu părea să fie adevărat, deși totul era. Pentru Krystal fericirea lor avea dimensiuni aproape ireale. Era sigură că în orice clipă se putea termina, imensa ei bucurie nu putea diminua în întregime teama pe care-o simțea în permanență.

Chiar și acum, la șase săptămâni după ce începuseră să trăiască împreună, nu se putea convinge să creadă în viitor. Trăia intens doar prezentul. Într-o după-amiază târzie, Krystal privea pe fereastra magazinului ei. Totul era pregătit pentru schimbul de noapte și, ca întotdeauna când avea câteva clipe libere, visa la Cullen. Când telefonul sună, ea tresări.

-Alo?

-Bună, scumpa mea. Sunt Violet. Mă bucur să te anunț că Gadsden și cu mine vom veni la Seattle în mai puțin de o săptămână. Este iar una dintre acele recepții date în scop de binefacere. Ne vom vedea, pentru că Gadsden mi-a spus ca tu și Cullen veți veni acolo.

-Grozav. De-abia aștept să ne vedem. Îi pomenise Cullen ceva despre asta? se întrebă ea

-Ești fericită, Krystal?

-Da. Mai vorbiră puțin, apoi, cupă ce închiseră, Krystal se simți vinovată. Nu-i scăpase îndoiala din vocea lui Violet când aceasta o întrebase dacă e fericită.

Intuitivă ca întotdeauna, Violet simțise nesiguranța lui Krystal.

Îi spusese lui Cullen despre telefon a doua zi dimineață, cât stăteau încă în pat, satisfăcuți după o repriză de dragoste.

-Da, spuse el. Ne vom vedea cu ei. Ar fi trebuit să-ți dau programul meu, ca să nu mai uit să-ți spun unele lucruri. Ea râse.

-Uneori ne concentrăm asupra altor lucruri.

-Da. O sărută pe gât, zăbovind cu gura pe pielea ei mătăsoasă. Ea se întinse languroasă spre el. Deci, murmură el, vrei să continuăm să trăim aici, la Granger House?

-Îmi place aici, spuse ea cu voce răgușită și plină de dragoste. Patul e mare... și asta e ceea ce contează. Fără să deschidă ochii, zâmbi când îl auzi chicotind.

-Adevărat. O sărută din nou, apoi oftă. Trebuie să plec. Am o întâlnire importantă în dimineața asta. Ea căscă, dând din cap.

-Trebuie să te duci.

-Așa e. O sărută pe burtă, plâcându-i felul cum i se înflora pielea la atingerea lui. La naiba! Nu vreau să plec.

-Niciodată nu vrei. Și nici eu nu vreau. Ridică un umăr gol. Ce e de făcut?

El o sărută cu putere și se rostogoli de lângă ea.

-Să trăim pe o insulă pustie. Scoase un sunet de protest când ea începu să râdă. Lucrezi în seara asta? Ea dădu tristă din cap.

-Cred că da. Plotnitz e bolnav din nou și e prea mult de lucru pentru echipa mea.

-Vin la tine când termin la birou. Gândește-te ce-ai zice de o cină chinezească.

-Întotdeauna m-ar bucura o cină chinezească, îmi place la nebunie. Se dădu jos din pat și se întinse fericită.

-La naiba, nu face asta, bombăni Cullen, întorcând privirea.

Făcură dușul împreună, ceea ce fu o greșeală, făcând despărțirea și mai grea.

Îmbrăcatul era un chin la care erau supuși în fiecare zi. Nici unul nu-și putea lua privirea de la celălalt.

-Ar trebui să avem camere separate, spuse Cullen sever. Îmi place costumul ăsta, adăugă și îți vine minunat așa, ca o femeie de afaceri extrem de sexy.

-Nu ți se pare o contradicție de termeni?

-Nu, când e vorba de tine. Trebuie să fug. O sărută și dispăru pe ușă.

Krystal ieși fluierând din casă și se urcă în camioneta ei, care nu mai era ruginită. Fusese revopsită și lăcuită, iar acum mergea ca o mașină aproape nouă. Cullen avusese grijă de asta. Ea se opusese categoric când el pomenise despre cumpărarea unei camionete noi. Educația ei menonită se revoltase în fața unei astfel de cheltuieli. Nu era mult de la Granger House până la magazinul ei și de

obicei îi făcea plăcere să meargă prin aglomerația de dimineață a străzilor din Seattle. Deși putea alege și un traseu mai puțin aglomerat, mergea pe drumul cel mai circulat până la New Market. Dimineața asta avea ceva magic. Chiar și în zilele friguroase sau ploioase ea cobora geamul mașinii pentru a simți aerul proaspăt. Așa făcu și în această dimineață. Mirosul puternic de pește din aer ar fi putut fi respingător pentru alții, dar pentru Krystal era un adevărat parfum.

Ajunsese să iubească Seattle-ul... oamenii, clima, locurile. Va rămâne aici, împreună cu Cullen. Trase camioneta pe aleea îngustă de lângă clădirea unde se afla biroul ei, dădu înapoi și parcă. După ce încuie portiera, intră grăbită în magazin, lăsând afară aerul proaspăt al dimineții. Ca de obicei, înăuntru era rece, pentru că avea obiceiul să închidă căldura înainte de a pleca acasă. Era prea economicoasă ca să-o lase deschisă, în timp ce învârti butonul termostatului, observă pâlپând luminița robotului telefonic. Gemu înăbușit, rugându-se să nu fie un alt lucrător bolnav. Apăsă butonul și ascultă mesajele în timp ce făcea ordine pe birou. Primul era de la un lucrător cu jumătate de normă care spunea că poate veni să lucreze în acea seară. Al doilea era de la Plotnitz care spunea că se simte mai bine și că va veni la lucru. Totul se aranjase. Era o zi care începea bine. Al treilea o făcu să scape creionul din mână și să cadă în scaunul de la birou, privind spre peretele pe care era agățată o reproducere după „*Fata ducând coșul*” a lui Winslow Homer. Nu văzu fata din tablou, ce mergea legănându-și coșul pe un șold. Nu văzu nimic, nu simți nimic. Treptat, durerea începu să trezească. Pentru o clipă, crezu că va începe să vomeze. Apoi, banda se opri. Avocatul ei, drăguțul domn Duval, îi zdrobise întregul univers. În mesaj era vorba de contractul prenuptial. Domnul John Banks, avocatul lui Cullen îl sunase pentru a modifica paragraful șase. Să-l sune pe domnul Duval? Contractul prenuptial! se gândi ea, uimită. Le spusese avocaților lor să-l redacteze, îl semnaseră și apoi uitaseră imediat de el. Sau, cel puțin, ea uitase. Formă numărul avocatului,

-Cu domnul Duval, vă rog. Krystal Wynter la telefon. Vocea ei părea că vine de foarte departe. Bună ziua. Am primit mesajul dumneavoastră. Da, înțeleg. Nu, nu vreau să-i spuneți asta. Voi semna... o voi face chiar astăzi. Închise telefonul, neținând seama de protestele avocatului, apoi se lăsă în scaun pe spate, tremurând. O multitudine de gânduri îi invadaseră creierul. Nimic nu părea să aibă sens. Și totuși, avea. Teama și durerea o răscoleau în interior, dar încerca să le ignore. Fii rațională, practică, își spuse ea. Dar teama îi bloca orice tentativă de a-și calma durerea. Sună pentru a-și fixa o întâlnire cu John Banks, apoi se forță să se

apuce de lucru.Când sosi ora prânzului,uită de obișnuitul ei lapte degresat și iaurt cu fructe,închise magazinul și se îndreptă spre camionetă.

De această dată vopseaua proaspătă, strălucitoare, nu-i mai sări în ochi.

Tot drumul până la firma avocatului nu simți altceva decât durere.Biroul avocatului era situat aproape de tribunal.Luă liftul până la etajul zece și coborî într-un hol de recepție impunător.Birourile lui Banks,*Banks, Lieval și Dorn* erau sobre, predomina culoarea mov și muzica baroc cântată în surdină.Pe un perete, o grafică avangardistă oferea un contrast izbitor cu restul ambianței.

-Sunt Krystal Wynter, spuse ea recepționerei elegante.Am o întâlnire cu...

-Sigur, Domnul Banks vă așteaptă.Intrați pe ușile acelea duble și imediat ia stânga.Femeia zâmbitoare, cu ochelari, apăsă pe un buton și ușile se deschiseră.

Pe jos se afla o mochetă de culoare mov care se întindea până în fața unui birou alb, din lemn de stejar.Un bărbat se ridică și-i întinse mâna, zâbindu-i crispat.

-Sunt Krystal...

-Wynter.Desigur.Sunt John Banks.Am auzit că sunteți destul de atrăgătoare.Văd însă că a fost o subapreciere.Încercarea lui de linguşeală o lăsă rece, dar încercă să zâmbească amabil.Krystal merse spre scaunele situate de cealaltă parte a biroului, părăndu-i-se că drumul nu se mai sfârșește.Banks începu să ascută un creion cu mâna stânga, în timp ce mâna dreaptă o ținea încă întinsă spre ea.Vrând să se răzbune, ea i-o apucă repede, cât el încă mai ascuțea creionul și îl trase ușor. Când îl văzu că pare să-și piardă echilibrul, aplecându-se peste birou, ea zâmbi.

Acum nu se mai simțea atât de intimidată.

Încruntându-se ușor, Banks îi făcu semn să se așeze pe unul din scaunele aflate de cealaltă parte a biroului, apoi se așeză și el, lovindu-și palmele de birou.

-Bun.După cum știți, doamnă Wynter....Sau preferați să vă spun domnișoară? Își lăsă capul într-o parte și așteptă.Sigur, vă pot spune și Krystal.Râse încântat.

-Doamnă Wynter e foarte bine, spuse Krystal, simțind cum i se usucă gura.

Murind de nerăbdare să afle ce avea să-i spună bărbatul acesta scârbos, îl privi fix, fără să clipească.

-Păi, trebuie să vă spun, începu el, că nu acționez de fapt ca...aaa, avocatul domnului Dempsey.Tuși și-și duse mâna la gură.Tatăl meu, James Banks îl reprezintă pe...ăăă, domnul Dempsey și pe câțiva din ceilalți...aaa, vreau să spun, a fost o greșeală.Un funcționar nou-venit a încurcat dosarele și m-am trezit cu dosarul domnului Dempsey în fața mea.Îl deschise și extrase câteva hârtii din el.Pot rezolva eu această treabă.Sunt bucuros să-l scutesc pe tatăl meu de unii dintre clienții mai dificili...Nu, nu clienții sunt dificili.Dar cu o astfel de

problemă simplă mă pot descurca și eu. Nu că nu m-aș ocupa de cazuri mai complicate...

-Am înțeles, domnule Banks, spuse Krystal încordată.

Nu vreți să trecem la subiect? Își strânse degetele de la ambele mâini și încercă să se stăpânească să nu țipe. *"Să te ia naiba, Dempsey"*! strigă ea în gând. *"M-ai lăsat să te iubesc. De ce? De ce?"*

Banks o privi o clipă, mișcându-și nasul ca un șoarece.

-Da. Bine. Tuși și aranja hârtiile din fața lui, privindu-le pe deasupra ochelarilor.

Deși este o procedură simplă, continuă el, e bine să fie făcută cum trebuie, așa că eu am redactat cu foarte multă grijă pentru a nu exista motive de...adică, pentru a nu exista greșeli în viitor. Strângându-și buzele, o privi încă o dată, apoi începu să citească, metodic, pronunțând clar și răspicat fiecare cuvânt.

-Cunosc contractul, domnule Banks, îl întrerupse ea la jumătate. Am primit o copie și am citit-o în întregime. Și, pentru că totul se petrecuse cu mai bine de o lună în urmă și între ei doi nu mai fusese pomenit nimic despre acest subiect, ea și-l scosese din cap, bucuroasă să-l poată uita.

-Bine, bine, spuse Banks. Eu am făcut câteva modificări, pentru binele clientului, după cum sper să înțelegeți. O privi provocator. Ea îl privi la rândul ei, fără să spună nimic, iar el își coborî ochii în jos, tușind din nou. L-am contactat ieri pe avocatul dumneavoastră, continuă el, și am insistat că paragraful șase trebuie modificat. El n-a fost de acord. Dar, vreau să vă spun, după ce i-am spus și lui, că intenționez să rămân ferm pe poziția mea.

-Continuați. Nu-i plăcea expresia de pe fața lui Banks. Tot ce voia era să semneze porcăria aia de contract și să plece. Apoi va merge și-și va strânge lucrurile de la Granger House și se va muta înapoi în apartamentul ei, situat deasupra magazinului. Nu putea rămâne cu Cullen, când el acționa pe la spatele ei, dând dovadă de o astfel de lipsă de încredere.

-Doamnă Wynter, aceasta este o firmă veche și onorabilă de avocați. N-am servi interesele clienților noștri dacă nu i-am proteja cât de bine am putea...

-Treceți la subiect, vă rog. Rosti cuvintele aproape răgușit, încercând să-și rețină lacrimile.

-Foarte bine, spuse Banks ofensat. Mi-a atras atenția faptul că ați fost implicată într-o poveste dubioasă, la San Francisco, doamnă Wynter. Trebuie să ne înțelegeți poziția de a încerca să ne apărăm clienții. De aceea, am redactat un codicil la contract prin care se stipulează că nu veți primi nimic dacă relația durează mai puțin de cinci ani. După cinci ani, dacă relația nu merge, veți primi o

despăgubire dreaptă și echitabilă, așa cum a stipulat clientul meu. Banks închise dosarul, trântind zgomotos copertile și împinse spre ea o singură foaie de hârtie. În nici o circumstanță, indiferent ce s-ar întâmpla, adăugă el, nu veți prelua controlul companiei *Dempsey Fisheries*. Semnați, vă rog, în josul paginii.

Krystal semnă, luă copia și se ridică.

-Vreau să cred că nu vor exista resentimente, doamnă Wynter. Afacerile sunt afaceri. Râsul lui Banks dispăru când ea îi aruncă o privire înghețată. Fără să spună un cuvânt, se întoarse și ieși afară, trântind ușa în urma ei.

Krystal nu știu cum ajunse acasă, fără să facă un accident. Urcă sus în apartament și-și împachetă automat lucrurile, luându-și numai ce avea nevoie în zilele imediat următoare. Restul îl putea lua după aceea.

M-ai trădat, Cullen! țipă în mintea ei vocea răului. *Mi-ai spus că n-ai crezut un cuvânt din toată bârfa răutăcioasă auzită pe seama mea. Ai mințit. Aș vrea să te urăsc.*

Krystal, ești o proastă, spunea vocea rațiunii. *Fugi din nou, exact cum ai făcut în urmă cu doi ani. Nu pot sta. Aș sângera de moarte dacă aș rămâne.*

La ce ți-a folosit când ai fugit prima dată?

Îl iubesc pe Cullen, dar el nu mă iubește, altfel n-ar fi făcut așa ceva. Mai bine o despărțire rapidă, decât să lungim suferința la nesfârșit. Ai încredere în el.

Nu pot. Vreau, dar nu pot. Poate ticălosul ăla de Banks a făcut o greșeală.

Nu, n-a făcut.

Doar strictul necesar, își repeta ea neîncetat, fără să privească spre aparatul de ras sau periuța de dinți a lui Cullen. Văzu puțină pastă de dinți care căzuse în graba cu care plecau în fiecare dimineață. Întotdeauna zăboveau prea mult în pat. Era o nebunie să se mai gândească la astfel de lucruri.

Când în sfârșit termină, trase două valize uriașe, le încarcă cu lucrurile ei și le cără în camionetă. De ce luase una dintre noile reviste de pe măsuta de cafea? se întrebă ea. Merse înapoi la magazin și duse valizele sus, în apartamentul ei, fiind aproape gata să leșine. Rămase sprijinită de ușa și privi în jur, de parcă nu mai văzuse niciodată acel apartament. Mobila era tot pe locul ei, perdelele erau la ferestre, dar camera părea lipsită de viață. Era o cameră ce nu cunoștea decât glasul singurătății. Clătină din cap, încercând parcă să alunge fantomele ce-i tulburau mintea. Apoi merse și deschise fereastra, lăsând aerul proaspăt să pătrundă. Despacheta, fără să se gândească la nimic, își agăță hainele pe umerase și-și îngrămădi cosmeticele în baie. Nu privi înapoi, își repetă ea. Luptă și vei reuși. Răzbună-te trăind bine. Toate lozincile cu care își împuiase capul când venise prima dată în Seattle aveau acum un gust amar. După ce închise ferestrele,

aruncă o ultimă privire apartamentului ei curat,dar neatrăgător,apoi plecă.La parter lumina robotului telefonic pâlpâia.În timp ce-o privi,telefonul sună.

Nu răspunse la telefon și nu ascultă nici banda robotului.Plecă direct spre serviciu,după ce-l anunță pe șeful ultimului schimb că va lucra împreună cu echipa în acea seară.Traversă orașul,simțind că i se face rău,pe măsură ce se apropia de destinație.Slavă Domnului că nu era clădirea în care își avea Cullen birourile.Parcă camioneta în garajul subteran,apoi se îndreptă spre vestiar.

Unul dintre lucrători,Plotnitz,era acolo și o privi surprins.

-Ce cauți aici,șefa? Alma mi-a spus că vii.Avem suficient personal în noaptea asta.

-Cum te simți? îl întrebă Krystal,ignorându-i întrebarea.Plotnitz era unul dintre primii ei angajați și îl însărcinase cu supravegherea lucrului.Rareori se întâlneau în același schimb,iar el era acum curios și uimit.Krystal zâmbi slab văzându-i privirea cercetătoare.

-Sunt bine,spuse el.S-a întâmplat ceva,șefa?

-Mă doare capul,spuse Krystal.

-Nasol.Plotnitz vru să mai spună ceva,dar ea se scuză și se îndreptă spre dulapul cu materiale.Făcu mult zgomot,căutând echipamentul,salopeta și pantofii de lucru.Aproape că răsuflă ușurată când bărbatul plecă de lângă ea,fără să mai spună ceva.

Două ore mai târziu,era concentrată asupra freacăului podelelor.Munca era un mod de a-și uita supărările.Știa că a doua zi dimineață o vor dura umerii și genunchii,dar apucă și mai tare cârpa de șters,de parcă era ultima ei ancoră,ultima legătură cu pământul.Auzi ușile liftului deschizându-se,dar nu ridică privirea.Toți din echipă aveau sarcini precise.Rămânea puțin timp de pierdut.

La început,nu-i remarcă prezența.Apoi îl simți,de parcă îi pătrunsese în ființă și o atenționa din interiorul ei.Cullen! Fu atât de sigură că era el,de parcă cineva i-ar fi strigat numele cu glas tare.Însă nici acum nu ridică privirea.

-Da? întrebă ea,iar vocea i se frânse.

-Ce dracu' se-ntâmplă,Krystal? Vocea lui vibra de furie.Și nu te prefă că nu înțelegi.Ea tocmai avea de gând să spună acest lucru,dar cuvintele lui erau ca niște săgeți ascuțite.Era cumplit de furios.Ce tupeu avea! De parcă nu ea fusese cea înșelată.Puse cârpa în găleată și o sprijini de perete.Respirând adânc de câteva ori,se ridică și-l privi drept în față.

-Nu-ți pot înțelege,într-adevăr,accesul de furie.Îl privi direct în ochi,apoi regretă acest lucru.Ochii lui clocoteau de mânie.

-Ce dracu' vrea să însemne toată povestea asta? întrebă el,punându-și mâinile în șolduri.Am venit acasă,așteptându-mă să găsesc un bilet de dragoste din partea doamnei mele,care să mă invite la un tete-â-tete în clădirea unde are de lucru.În schimb,ce găsesc? Văd că și-a luat o mare parte din haine și lucruri personale din casa noastră,fără să-mi lase nici un bilet,fără să-mi dea nici o explicație.

-Nu-nțelegi,nu-i așa? Banii i-ai numărat? Înghiți în sec,sperând să-și liniștească vocea.Era ca un vulcan gata să erupă și nu mai avea mult până să izbucnească.

-Încetează.Cuvintele îi ieșiră din gură ca un șuierat.Spune-mi ce s-a întâmplat.

-Am hotărât că nu vreau să trăiesc cu un bărbat care n-are încredere în mine, spuse ea încordată.El rămase cu gura deschisă,iar ea ar izbucnit în râs dacă n-ar fi fost atât de înfuriată.

-Ce idee nebunească te-a făcut să ajungi la această concluzie?

-Nu mă face pe mine nebună! strigă ea,făcându-l pe unul dintre lucrători să vină alergând spre ea.

-Ați pățit ceva,domnișoară Krystal? o întrebă Angel Torrs,legănând amenințător în aer țeava aspiratorului.

-N-am pățit nimic,Angel.Du-te înainte și termină de curățat biroul din capătul îndepărtat al coridorului.Vin și eu într-o clipă.

-Bine.Dar sunt pe-aproape,dacă aveți nevoie de mine,spuse Angel,privind către Cullen.Krystal și Cullen rămaseră tăcuți până ce Angel se depărta,târșându-și pantofii,plini de clăbuci,pe podea.

-Îți propun,spuse Cullen în cele din urmă cu voce mai calmă,să nu implici pe nimeni altcineva în discuția noastră.Dinții îi scrâșniră pentru a accentua cuvintele.

-Nu începe cu chestii din astea.Nu mă sperii tu pe mine,așa cum nu m-au speriat nici ticăloșii ăia care au încercat să mă șantajeze sexual în California.Strânse pumnul și-l ridică în fața lui.Cullen se crispă.

-Cine? Vreau nume.Îi va ucide pe ticăloși,apoi va încerca s-o facă pe Krystal să vorbească coerent.Deodată,sensul cuvintelor spuse de ea îl izbi ca o lovitură primită în burtă.

-Mă compari pe mine cu ei?

-Las-o baltă.E de domeniul trecutului,bombăni ea.Nu mai are importanță.

-Pe dracu' nu are.Faci parte din viața mea,la fel cum eu fac parte din viața ta.

Vreau să știi despre oricine încearcă să te intimideze cu ceva,indiferent cu ce...

-Atunci,ar fi cazul să începi cu tine,i-o trânti ea.Nimic nu-i mai intimidant decât să ți se spună că viața ta din trecut necesită anumite clauze în contractul prenuptial.

-Ce?

-Nu țipa așa.Știi foarte bine despre ce vorbesc,domnule Dempsey.Câinele tău de pază a avut grijă să-ți apere interesele,în caz că ne-am despărți,ceea ce vom și face...

-Vom face pe dracu'! urlă Cullen,făcând ca lucrătorii să iasă din birourile pe care le curățau pentru a vedea ce se întâmplă.

-Încetează să mai urlî ca un taur rănit,îi strigă ea,apoi le făcu semn cu mâna oamenilor să se întoarcă la treabă.Vei declanșa o alarmă...sau ceva de genul ăsta...

-E ridicol,spuse Cullen,pe un ton mai scăzut.Rămase tăcut pentru o clipă,apoi continuă: De ce ai plecat?

-M-am gândit că ar fi mai bine,ținând cont...

-Ținând cont de ce? Ce dracu e toată povestea asta cu blestematul ăsta de contract? Nu plec de aici până nu-mi spui.Ea se aplecă și-și luă găleata,inspectând cu privirea zona foarte circulată între lift și fântâna arteziană.Era curat.De obicei,rămâneau urme neșterse în porțiunile care necesitau o atenție suplimentară.

-Vino cu mine,îi spuse ea.Cullen merse în spatele ei,admirându-i unduirile corpului subțire,care se zăreau,în ciuda salopetei lipsite de orice formă.Krystal era frumoasă chiar și atunci când era îmbrăcată în ceva total neatrăgător.O urmă într-un birou și închise ușa.Ea se opri și se întoarse cu fața spre el.El veni lângă ea și-și puse mâinile pe mijlocul ei.Krystal îi dădu mâinile la o parte,dar el nu se mișcă de unde-era.

-Spune-mi,spuse el.

-M-am întâlnit azi cu domnul John Banks,de la *Banks,Banks,Lieval și Dorn*.

Mi-a spus că ei trebuie să aibă în permanență în vedere interesele tale și că de aceea trebuie să modifice paragraful șase al contractului.A spus că din cauza trecutului meu scandalos...

-Stai puțin! Greșești total în legătură cu asta,Krystal...

-Nu,nu greșesc.Am semnat azi acel amendament.Respiră adânc,apoi spuse: Dar am hotărât că nu vreau să trăiesc cu un bărbat care are atât de puțină încredere în mine,încât...

-Așa că ai preferat să pleci,decât să stai jos și să discuți asta cu mine.Nu-i așa?

De ce să-i spună despre cât de tare plângea sufletul ei?

-Da.!

-Ei bine,îmi pare rău că așa ai gândit,dar am și eu unele drepturi.Nu-mi poți trage un șut fără să ascuți...

-Nu ți-am tras un șut. Am plecat. M-am mutat din nou la mine în apartament...

-Unde voi merge și eu în seara asta și în fiecare seară când tu ești acolo. Fără să-i dea ocazia să răspundă, se răsuci și ieși afară din birou, trântind ușa în urma lui.

-Idiot, bombăni ea în camera goală.

Auzi mereu, până ce termină de lucrat, răsunându-i în ureche diferite voci. El va fi în apartamentul ei. Nu va fi. Era un ticălos. Poate că nici n-ar fi trebuit să-l asculte. Prostii. El fusese doar cel care-i dăduse instrucțiuni avocatului. Poate că dacă va discuta cu el va clarifica unele lucruri. Niciodată. Moartă de oboseală, se spală și-și lăasă ustensilele de lucru, după care coborî la subsol. Nu se bucura la gândul că va trebui să treacă din nou prin garajul subteran. Prudentă ca întotdeauna, își luă flaconul cu soluție de amoniac. Când auzi un zgomot, se întoarse. Văzu din umbră apărând o siluetă masivă și apăsă pe atomiseur.

-La naiba! Krystal! Ochii mei...

-Cullen? Oh, Doamne, credeam că ești un răufăcător. El se aplecă, ducându-și mâinile la ochi. Trebuie să te usture, cred. El tuși violent.

-Gândește-te înainte să acționezi. În ciuda durerii pe care o simțea în ochi, Cullen era bucuros că Krystal era capabilă să se apere de una singură. Dar era încă furios pe ea pentru că plecase de la el. De când se despărțise de ea, se tot gândise la ceea ce-i spusese și era furios că ea crezuse atât de ușor tot ce era mai rău despre el. Încercase să ia legătura cu Banks, dar bărbatul nu era nici acasă, nici la birou. Simți că ea îl ia de braț, în timp ce el continua să-și șteargă ochii care-i lăcrimau. Îl conduse spre ușa vestiarului.

-Așteaptă până deschid ușa, spuse ea. Asta îți va face mai bine. Îmi pare rău.

-Ești sigură că nu-i acid? Întrebă el. Ochii îl usturau atât de tare, încât nu-i putea deschide.

-Ești răutăcios.

-Răutăcios? Eu? Tu m-ai bombardat cu amoniac și eu sunt răutăcios? La naiba, Krystal. Chiar dacă era ultimul lucru care-l făcea pe lumea asta, tot o va face să înțeleagă totul. Și era foarte posibil să fie ultimul lucru. Atacul ei i se părea că fusese letal. Krystal deschise ușa și îl conduse înăuntru. La lumina slabă din vestiar îl examina cu atenție și se strâmbă.

-Ochii tăi sunt puțin roșii... și umflați, șopti ea.

-La naiba, asta ți-aș fi putut spune și eu. Aș putea orbi, femeie.

-Nu exagera, bombăni ea. Simțindu-se vinovată, își înmuie batista curată în apă rece și începu să șteargă ușor zona.

-Au! Krystal, mă doare! Auuu! încet. Ea se depărta puțin.

-Nu fi copil.

- Nu tu ai fost stropită cu amoniac în ochi,Krystal,i-o trânti el.
- Vezi,ești răutăcios.
- La naiba,Krystal.Mă doare.
- Doar nu crezi că ți-am făcut asta intenționat?
- Nu? După tot ce ai debitat până acum,pot să cred.Ea îl privi în ochi pentru o clipă,simțind cum hotărârea începe să i se clatine.Apoi dădu din cap.
- Cred ce văd scris negru pe alb.
- Și eu la fel.
- Și mai cred ceea ce ne-am spus unul altuia.O apucă de braț.Hai să plecăm de aici.Conduci tu.Îmi voi lua mașina când voi putea vedea din nou.Speriată,ea se răsuci cu fața spre el.
- Poate ar trebui să te vadă un doctor.Te duc la spital...
- Mă duci acasă,oriunde este casa ta.Hai să mergem.
- Nu poți sta la mine.E prea mic.
- Mă voi acomoda,spuse el.Ținând-o încă de braț,o îndreptă spre locul de lângă șofer,așa că ea fu nevoită să treacă peste schimbătorul de viteză pentru a ajunge în fața volanului.
- E puțin cam incomod,nu ți se pare? întrebă ea; încruntându-se spre Cullen care se urcă în spatele ei.
- Nu vreau să risc.Ai fi putut pleca fără mine dacă te-aș fi lăsat să urci direct în fața volanului.Jignită,ea îl privi încruntată în timp ce porni motorul.
- Întâmplător,sunt o persoană foarte sensibilă,Cullen Dempsey,și n-aș fi...
- Sigur,de aia ai plecat și m-ai lăsat cu ochii în soare,fără un bilet măcar.
- Ți-am explicat motivul,spuse ea cu un aer superior.
- Pe dracu mi-ai explicat.Dar o vei face acum.
- Nu mă amenința,Cullen Houghson Dempsey.
- Nu te ameninț și o știi prea bine.Și încetează să mi te adresezi folosind numele meu întreg,de parcă ai citi o sentință.
- Poate că asta și fac.

CAPITOLUL 8

O săptămână nebună!Cele cinci zile care urmară mutării ei în micuțul apartament de deasupra magazinului nu puteau fi descrise altfel.Cullen se mută la ea,dormind pe canapeaua din prima cameră.După o zi,apartamentul arăta atât de dezordonat,încât era aproape imposibil să mai fie locuit.Haine trântite unele peste altele,așternuturi nestrânse,hârtii,vase nespălate,ambalaje goale de la diverse cumpărături.Krystal gătea doar pentru ea.El mânca ce-și cumpăra.

Mirosurile lui picante se combinau cu mirosurile mâncărilor ei fade. Deși încercau în permanență să facă ordine, apartamentul arăta ca o ladă de gunoi.

-Genul ăsta de mâncare pe care-o mănânci nu-ți va spori eficiența la serviciu, îi spuse ea într-o seară, ridicând de jos un ambalaj de carton în care fuseseră cartofi prăjiți.

-Faptul că ai mereu limba ascuțită nu face decât să-ți crească aciditatea gastrică, i-o trânti el, smulgându-i cartonul și bucurându-se în sinea lui când văzu că îi apar pete roșii pe față și pe gât.

-Dacă aș fi știut că fumezi, spuse ea țâfnoasă, nici nu m-aș fi gândit să locuiesc împreună cu tine. *Mincinoaso!* se gândi ea. Ar fi traversat Pacificul înot numai ca să fie împreună cu el.

-Dacă mai stau cu tine, spuse el, îndreptându-se spre baie, va trebui să renunț la tutun și să trec la opium.

-Nu am limba ascuțită, șopti ea în spatele ușii închise de la baie. Trebuia să aibă puterea să nu-i mai adune de pe jos hainele aruncate, ce formau o grămadă în mijlocul camerei. Lasă-l să se ocupe singur de asta! El refuzase să împartă dulapul cu ea. Singurul loc unde se mai putea atârna hainele era cuierul din hol, de pe ușa de la intrare. Câteva dintre cămășile lui bune, din mătase fină și bumbac erau atârinate acolo. Locul semăna cu un câmp de bătaie.

Bucătăria arăta cel mai rău. Nu mâncau împreună, pentru că rareori erau acasă la aceleași ore. Pe zi ce trecea păreau că se depărtează mai mult unul de altul. Cullen pleca dimineața, înainte ca ea să se trezească, iar ea lucra intenționat în fiecare noapte până târziu... chiar dacă nu era nevoie... și nu venea acasă decât la mult timp după ce el era în pat.

-Urâsc dezordinea, spuse ea într-o seară, înainte de a pleca. De fapt, voise să spună că ura înstrăinarea lor.

-Și eu, răspunse Cullen. Voi comanda o ladă mare pentru gunoi la ușă și vom arunca totul în ea. De fapt, voise să spună: „*Nu-mi pasă cum trăiesc dacă nu mă iubești. Dar nu te las să pleci*”.

-Așa să faci. *Aruncă totul afară*, adăugase ea în gând. *Dar nu pe mine, Cullen. Nu pe mine.* Ura într-adevăr dezordinea, dar știa ce ura și mai mult. Ura să accepte cu inima strânsă ziua în care Cullen îi va spune că se mută înapoi la Granger House. Atunci va muri. Avusese suficient timp să cântărească plecarea impulsivă de la locuința lui, să se îndoiască de cuvintele lui John Banks, care nu era de fapt avocatul lui Cullen. Dacă ar fi așteptat și ar fi vorbit mai întâi cu Cullen, poate că acum nu i-ar mai fi fost atât de greu să înceapă comunicarea cu el. Dacă ar găsi măcar cuvintele cu care să aducă vorba despre acest subiect, poate ar reuși să

depășească această imposibilitate de a comunica.

În seara următoare nu se îmbracă pentru serviciu.Cullen o privi mirat.

-Ești bolnavă? Ea clătină din cap.Extenuată,era un cuvânt mai potrivit.Și obosită să se mai ascundă.Hotărâse în acea zi,mai devreme,că era momentul ca ea și Cullen să stea de vorbă.Dar cum să înceapă?

-Știai că Gadsden și Violet sosesc aici în câteva zile? întrebă ea,încercând să aducă pe departe vorba despre subiect.El aprobă din cap.

-M-am gândit că pot sta la Granger House.

-Atunci,ar trebui s-o sun pe Violet...

-Am vorbit cu Gadsden,spuse el.Ochii ei se măriră când îi auzi tonul tăios.Ce ochi frumoși are,se gândi el.Ar fi vrut să le simtă căldura pe tot corpul lui.Simți cum totul în el se încordează și trebui să gonească imaginile senzuale care îi apăruseră în minte.Încordarea îi făcu vocea și mai aspră.E partenerul meu, adăugă el.Vorbesc cu el aproape în fiecare zi.

-Desigur,spuse ea rece.

-Le place Granger House,adăugă el pe un ton mai blând.

-Da.Există apartamente libere?

-Le-am oferit apartamentul nostru.

-Da? Ea îl privi îngrozită.Și ce-au spus?

-Mulțumesc,spuse el sec.Dacă ești îngrijorată despre ceea ce ar putea gândi,nu trebuie să fii.Știu doar că noi ne-am mutat aici.

-Probabil că se întreabă de ce.El ridică din umeri.

-Și? Lasă-i să se întrebe.Își luă jacheta și ridică o sprânceană spre ea.Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?

-Nu.Mă gândeam să pregătesc niște paste...

-Bine.Plec ca să nu-ți stau în drum.Își îmbracă jacheta,își luă cheile și plecă.

-Voiam să spun,zise ea încet,că am suficient pentru două persoane.Merse în bucătăria mică să pregătească,absentă,mâncarea.Singura parte care îi plăcea era zdrobirea usturoiului.Mirosul puternic îi abătea gândurile de la Cullen.El insistase încă de la prima lor întâlnire,ca amândoi să mănânce usturoi,atunci când li se servea,astfel ca unul să nu fie deranjat de mirosul celuilalt.În mod intenționat,Krystal puse acum doi căței de usturoi în loc de unul.

Telefonul sună când ea puse pe foc vasul cu apă pentru pastele făinoase.

-Oh,Violet.Ce bine îmi pare că te aud.De-abia așteptăm să vă vedem.

Folosindu-se de scuza că tocmai erau la mijlocul cinei,Krystal scurtă conversația.Dar Violet era perspicace Simțise imediat tensiunea dintre Krystal și Cullen.Vor fi deruțați,apoi vor urma priviri întrebătoare.Krystal se cutremură și

se aplecă peste chiuvetă,fiind sigură că va vomita.Starea de greață dispăru totuși,iar ea se ridică,respirând adânc.

-Ce s-a întâmplat? Tresări speriată când îi auzi vocea lui Cullen.

-Nu te-am auzit venind.Ai uitat ceva?

-Nu.S-a întâmplat ceva? Ce? Ea ezită,apoi ridică din umeri.

-Tocmai a sunat Violet.Ea și Gadsden sosesc în ziua fixată.El se încruntă;

-Știam asta.De ce ți s-a făcut rău?

-Nu mi-era rău.Dar gândul la tensiunea care va fi când ei vor sosi,e suficient ca oricui să i se facă rău.El clătină din cap.

-Nu de asta ți s-a făcut rău.Ceva m-a determinat să mă întorc.Am știut că ceva nu-i în regulă.Ești gravidă,nu-i așa?

-Ce? Ea îl privi uimită.Sigur că nu sunt.

-Ba ești.Și te ascunzi de mine,iar acum vrei să mă părăsești.Ce dracu se petrece?

-Nimic.Ea fu șocată când el o ridică în brațe și o strânse la piept.

-Încetează.Dă-mi drumul.

-Niciodată.O strânse mai tare în brațe.Ești absolut nebună și nu voi reuși să te înțeleg niciodată,dar nu te las să pleci.Vom avea acest copil împreună.

-Nu există nici un copil,îi spuse ea,strângând din dinți,peutru că își simțea corpul gata să cedeze la atingerea lui.Sfârcurile i se întăriră,genunchii i se înmuiară și respirația îi devenise fierbinte.

-Nu contractul prenuptial e cel care ți-a luat mințile,șopti el în părul ei.Începu să-și plimbe mâna pe spatele ei,în sus și-n jos,cu inima bătându-i nebunește.Un copil.O fetiță care să semene-cu Krystal,care să aibă ochii ei mari și verzi, zâmbetul ei dulce și temperamentul el aprins.

-E vorba de contract,spuse Krystal,încercând să lupte împotriva senzației de leșin produse de mângâierile lui și a dorinței de a-l lua în brațe.

-Nu.Ți-e frică să faci copilul.Voi fi lângă tine...

-Cullen,nu eu sunt nebună.Tu ești.El se depărta pentru o clipă.

-Nu.N-ai face atâta tărăboi pentru ceva ce tu ai propus de la început și care e atât de lipsit de importanță pentru amândoi.Dădu la o parte șuvițele de păr care îi căzuseră pe față.Ea îl privi fix,în timp ce sensul cuvintelor lui îi devenea din ce în ce mai clar.Era lipsit de importanță! El o spusese.Simți o bucurie enormă,dar imediat fu cuprinsă de vinovăție și regret.

-Nu voi avea un copil,Cullen,spuse ea încet.Și cred că am greșit că n-am stat de vorbă.El făcu un pas înapoi,iar ea se simți imediat părăsită.Avem un gol în comunicare cât Marele Canion,adăugă ea,încercând să gândească.El nu zâmbi.

-Explică-mi,spuse el încordat.Ea dădu din cap.

-Când ți-am propus contractul prenuptial,am...am crezut că nu vei fi de acord cu el...

-Tu l-ai vrut.

-Știu,știu.Își întoarse privirea de la el.Am crezut că sunt legată de...trecutul meu.

-Nu ai un trecut,spuse el brusc.Ea privi peste umăr,încercând să zâmbească.

-Toți avem un trecut.Și...am crezut că pot să-l dau pe-al meu uitării,să nu mă mai poată face sa sufăr.Dar m-am înșelat.Încă mă mai face.Și de-a lungul anilor care vor veni,întotdeauna va exista cineva care va spune ceva,care va aduce vorba despre el,direct sau prin aluzii răutăcioase.Nu sunt sigură că pot face față acestui lucru.Cineva își va aminti...

-Ce să-și amintească? N-ai făcut nimic.Nu ești răspunzătoare pentru greșelile tatălui tău.Nu ești răspunzătoare că el te-a compromis,pe tine și pe Violet, lăsându-i pe unii să creadă că tu faci parte din afacerile lui murdare.E vina lui,nu a ta.Cullen se încruntă,convins că ea nu fusese pe deplin sinceră cu el.

Krystal,uită-te la mine,continuă el.Nu te voi lăsa să mă învinuiești pe mine pentru ce-a făcut tatăl tău.Asta n-are nimic de-a face cu cine suntem sau cu ce avem noi doi.Indiferent ce contract semnăm,nu înseamnă că ne vom trăi viețile după el.Dacă relația noastră merge sau nu,asta depinde de ceea ce spunem,ce facem și ce simțim amândoi.Și nu te voi lăsa să pleci până nu voi ști că asta vrei cu adevărat.Tăcere.

-Spune-mi ce gândești,spuse el încet.Obosită,stoarsă,ea ridică privirea spre el.

-În clipa de față nu știu ce gândesc,spuse ea,ridicând neajutorată din umeri.Am senzația că nu sunt în stare să-mi fac ordine în gânduri.El o prinse de brațe.

-Atunci,nu-ți face.Vom aștepta până după plecarea lui Violet și Gadsden,apoi vom lua totul,bucățică cu bucățică și vom vedea ce nu merge.Ne-am înțeles?

Ușurată că nu va fi obligată să înfrunte situația până atunci,ea aprobă din cap.

-Bine.Nu facem nimic până ce Violet și Gadsden nu se întorc la San Francisco.

-Și vom locui aici,iar lor le vom lăsa apartamentul de la Granger House...pentru moment.Cullen se acuză în gând,pentru că nu-i intuisese mai devreme vulnerabilitatea.La naiba,ea fugise doar de acolo,nu-i așa? Și fusese nevinovată.

Nimeni nu știa asta mai bine ca ea.Dar chiar și așa,ea continuase să se acuze, fiind sigură că nimeni n-o va crede.Fugise,în loc să-i înfrunte pe ceilalți.Exact așa cum încercase să fugă acum de el.Iar acest lucru urma să se sfârșească.Îi zâmbi slab.

-Așa strâmt cum este,vom rămâne aici.

-Bine.Se aplecă și-o sărută pe vârful nasului,încă nu știi,doamnă,adăugă el,dar

vei scăpa de toate fricile tale pentru totdeauna.

În dimineața următoare, cu două zile înaintea recepției pentru colectare de fonduri, Krystal se trezise devreme, dar Cullen plecase deja. Se simți cuprinsă de dezamăgire și frustrare. Nu se mai culcaseră împreună de când ea plecase de la Granger House. În cele șase săptămâni cât stătuse acolo, nu trecuse o zi fără să facă dragoste. Acest lucru devenise ceva esențial. Acum, era suficient ca el să apară în fața ei și simțea cum sângele începe să-i clocotească. Dorința era aproape vizibilă. Dar dat fiind relația lor atât de instabilă, cum putea ea să-i comunice uriașa nevoie de el? Cullen dragă, te superi dacă sar pe tine? Sună minunat!

Enervată pe sine, ieși din apartament și merse jos, în birou. Din fericire, fu imediat absorbită de munca ei. Lucră timp de o oră pentru a aduce contabilitatea la zi.

Notă câteva instrucțiuni pentru noaptea care urma, făcu ordine pe birou și plecă.

Porni cu camioneta, fără să aibă o țintă anume. Nu departe de Granger House era o străduță cu magazine mici, intime, cu mărfuri de bună calitate și prețuri destul de ridicate. Își urmă impulsul și conduse spre acea direcție; opri și începu să hoinărească prin zonă. Un magazin avea o firmă care sărea în ochi, scrisă cu caractere aurii, pe fond negru: MOKI-HANA. Krystal deschise ușa și intră înăuntru, fiind de îndată copleșită de articolele în stil hawaian. O femeie brunetă apărură de după o perdea ce dădea în spatele magazinului, zâmbindu-i larg.

-Ezitați, domnișoară. Dar nu trebuie. Veți fi uimită de numărul mare de pe continent căroră le place stilul și materialele de pe insule. Krystal dădu din cap.

-Totuși, nu este ceea ce caut. Vru să se întoarcă și să plece. N-ar fi trebuit să intru...

-Sigur că trebuia să intrați. Femeia veni spre ea, apucând-o de braț și strângând-o ușor. Veniți în spate și dați-mi voie să vă arăt câteva lucruri. Poate găsiți ceva.

Camera din spate era enormă. Krystal rămase uimită. Se așteptase să vadă doar grămezi de haine din insule. Dar văzu cabine de probă spațioase, cu clienți care probau. În afară de asta se mai aflau și câteva mașini de cusut la care se lucra intens. Ajutoarele cărau maldăre de haine frumoase și scumpe. Krystal privi spre însoțitoarea ei.

-O activitate intensă, murmură ea.

-Da. Eu sunt Muki-hana. Când am venit prima oară de pe insule am avut de gând să mă rezum doar la materialele și stilul ținutului meu natal. Dar curiozitatea și dorința de a deveni un mare designer m-au făcut să merg mai departe. Am dobândit în timp o clientelă serioasă și loială.

Și nu-i jefuiesc,să știți,încheie ea mândră,făcând-o pe Krystal să zâmbească.

-Nici eu,spuse Krystal,și-i explică femeii despre afacerea ei.Și,vedeți,am vrut... am nevoie de o rochie frumoasă,iar garderoba mea e destul de săracă.

-Spuneți-mi doar o cifră orientativă,spuse Moki-hana,cu accentul ei melodios,hawaian.Krystal îi spuse și primi un rânjel din partea desenatoarei.

-Prea mică,spuse ea,strâmbându-se.

-Deloc,spuse Moki-hana.Mă voi ocupa chiar eu de dumneavoastră.Veniți după mine.Krystal merse cu grijă printre personalul ocupat și munții de materiale,apoi se opri când fu condusă într-o cameră mare de probă.Toți pereții,inclusiv plafonul erau acoperiți de oglinzi.Nu durează decât un minut.Krystal dădu din cap și se așeză pe scaunul de la bar,simțindu-se din ce în ce mai stânjenită.

Când Moki-hana năvăli în cameră,Krystal își uită stânjeneala.Femeia ducea pe brațe un maldăr de haine.

-Nu toate sunt gata,spuse Moky-hana,gâfâind sub greutatea care o căra.Oftând ușurată,depuse hainele pe o masă,apoi își îndreptă spatele,ștergându-și transpirația de deasupra buzei superioare cu degetul arătător.Dar unele s-ar putea să fie măsura dumneavoastră.Le puteți proba.Dacă vă place ceva,puteți comanda.

-N-am un buget foarte mare pentru îmbrăcăminte,spuse Krystal.

-Nu vă faceți griji.Aveți o afacere.Veți sta de vorbă cu oamenii.Ăsta-i cel mai bun mod de a-mi face reclamă.Ora următoare trecu într-un vârtej de haine și materiale,exclamații,îmbrăcat și dezbrăcat diverse toalete.Când în cele din urmă termină,Krystal se sprijini de masa din apropiere,transpirată,bucuroasă și deprimată în același timp de alegerile făcute.Cheltuise mult prea mult,intrase în banii ei puși deoparte,dar se simțea liberă și sălbatică.

-Sper că nu voi avea insomnii din cauza asta,Moki.

-Nu vei avea,nu vei avea,îi spuse Moki,înapoindu-i cartea de credit.

Încărcată de pachete și luând adresa unui magazin de pantofi,plecă din magazinul Moki-hana și se urcă în camionetă...

în interiorul ei începu să se dea o luptă dacă să se oprească sau nu la magazinul de încălțăminte,dar în cele din urmă cedă.

-Nu ai nimic ca să încalți la aceste haine,bombăni ea pentru sine.

Un bărbat ce mătura trotuarul din fața unui mic magazin de încălțăminte o privi.

-Doriți ceva,doamnă?

-Nu,spuse Krystal,zâmbind slab.Mă certam cu mine însămi.Fac asta adeseori.Și mama făcea la fel.

-I-hi.O familie de nebuni.

Bărbatul ridică din umeri și își văzu mai departe de măturat.

-Nu cunoști nici jumătate din ea, bombăni Krystal, ocolindu-l și intrând în magazin. Un bărbat în vârstă stătea în spatele magazinului, lucrând la un pantof.

Avea o expresie ce părea veșnic încruntată.

-Vorbește, i se adresa el lui Krystal. Lumea e ocupată, știi doar.

-Pantofi. Tuși pentru a-și drege vocea. Pantofi, repetă ea.

-Am. Ce mărime, ce culoare, ce stil? întrebă el irascibil, apoi îi făcu semn cu capul. Pe aici. Dintr-o dată, Krystal simți că trebuie să lupte pentru a-și stăpâni hohotul de râs ce amenința să izbucnească din interiorul ei. Fusesse o dimineață nebună! În plimbarea ei întâlneau oameni foarte interesanți. Și, fără să știe, ei îi schimbaseră dispoziția atât de proastă din ultimele zile.

Mașina lui Cullen se afla în fața clădirii când ajunse acasă. Înainte de a încerca să deschidă portiera, aceasta îi fu smulsă din mână. Privi în jos și-l văzu pe Cullen care o privea încruntat. Zâmbetul îi dispăru instantaneu de pe față.

-S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

-Dacă s-a întâmplat? Drace, da, s-a întâmplat ceva. Unde ai fost? Am sunat toată ziua.

-Abia a trecut de prânz.

-Atunci, toată dimineața. Unde dracu' ai fost?

-Ce s-a întâmplat?

-Nimic. Voiam să vorbesc cu tine. Se întinse, o ridică din camionetă și o puse jos. O frică irațională o cuprinse.

-Ești sigur că nu s-a întâmplat nimic? Cullen o trase în brațele lui.

-Nimic. Sincer. Doar că n-am reușit să te gădesc. N-am putut lucra, neștiind unde ești, așa că am venit acasă. Își lipi gura de părul ei. Aș vrea să lași un mesaj mai clar pe robotul telefonic când mai faci așa ceva. Sentimentul de ușurare care-o cuprinse o făcu să-și pună mâinile după gâtul lui.

-N-am vrut să te sperii. Am fost la cumpărături.

-Ce? Tu nu te duci niciodată la cumpărături. Zâmbetul lui strâmb făcu să i se strângă inima.

-Ei bine, am fost de data asta. Îi atinse ușor obrazul. El clătină din cap.

-Ce dracu mă interesează, atâta timp cât ești teafără. Făcură câțiva pași împreună, fără să simtă aerul rece și umed. El o trase mai aproape și ea nu se opuse.

-Hai înăuntru, șopti el. Am cumpărat iaurt și niște felii subțiri de șuncă.

Vânzătorul mi-a spus că nepotul lui numește această cură „Stil westfalian”.

-Pâine de seară și sos de ridichi, spuse Krystal. Știa că obrăjii îi erau îmbujorați. Era atât de excitant, aproape de nesuportat, să fie împreună cu el, să

stea de vorbă,să râdă.Îi lipsiseră atât de mult aceste lucruri,încât toată ființa o dorea.Mă duc să-mi iau lucrurile,șopti ea.Cullen i-o luă înainte și scoase pachetele din mașină.

-Arată-mi ce ți-ai cumpărat în timp ce mâncăm.Se întoarse și se aplecă s-o sărute,plăcându-i felul în care roșise.

-Mi-am cumpărat multe,mărturisi ea.Dar a fost distractiv...

-Vei îmbrăca ceva nou la recepția dată pentru colectarea de fonduri?

-Da.

-De-abia aștept să văd.Ea se răsuci,îndreptându-se spre treptele ce duceau la apartament.Voia să-i facă plăcere,voia să depășească bariera ridicată între ei.Voia să se întoarcă spre el și să-i spună că-l iubește,că vrea să fie cu el, aproape de el,iubindu-l.În schimb,îi spuse că-i place șunca.

-Întotdeauna ți-e foame,spuse Cullen,dar niciodată nu te îngrași.O iubea așa cum era,se gândi el.Iar mersul în spatele ei,în timp ce urca scara era o încântare. Legănatul corpului ei subțire,făcea ca dorința din interiorul lui să atingă dimensiuni nebănuite.

-Și ție îți este întotdeauna foame,spuse ea chicotind,apoi alergă înainte și deschise ușa apartamentului.El trecu pe lângă ea,ducând pachetele.

-Poate ai putea rezolva tu asta pentru mine.Obrajii ei se înroșiră puternic.

-N-avea timp.Trebuie să te întorci la serviciu.

-Încearcă să mă convingi să-mi iau după-amiaza liberă,spuse el răgușit,așezând pachetele pe măsuta din living și întorcându-se spre ea.

Respirând întretăiat,tremurând din tot corpul,ea se forță să zâmbească.

-Poate c-o voi face.

-Fă-o.

-Mai bine am mânca,spuse ea repede.Altfel cățelul ar putea mânca șunca.De ce spusese un lucru prostesc? El o mângâie cu un deget pe obraz.

-N-avem cățel.

-Întotdeauna mi-am dorit unul.E o prostie,nu?

-Ai trăit la o fermă din Pennsylvania,nu-i așa? Ea oftă adânc și se răsuci pe jumătate cu fața de la el.

-Da.Dar după moartea mamei am petrecut mulți ani călătorind cu tata.Nu era loc sau timp pentru un animal în viața noastră nomadă.Zâmbi trist.Dar nu m-a deranjat,adăugă ea.El văzu și simți ce se ascundea în spatele acestui zâmbet.Îl înfurie când se gândi cum o dezrădăcinase tatăl ei,pentru ca apoi s-o neglijeze când avea mai multă nevoie de siguranță și de fericire.Își petrecu brațul în jurul mijlocului ei,aplecându-se spre ea.

-Ar trebui să mâncăm,murmură ea,cu ochii închiși.

-Așa e.El urmărește emoțiile zugrăvite pe fața ei,remarcând vulnerabilitatea...și dorința.Încetul cu încetul,se apropiau tot mai mult unul de altul.

Mâncară iaurt,șuncă pe pâine de secară cu sos de ridichi în oțet.Cidrul pe care-l băură li se părură un adevărat nectar.

-De ce are un gust atât de bun? îl întrebă ea pe Cullen.El o privi,apoi izbucni în râs.Ce-i atât de amuzant?

-Și eu mă întrebam același lucru.

-Mințile simple gândesc la fel?

-Mințile mari,dragostea mea,mințile mari.Nu se va întoarce la serviciu decât dacă ea îi va spune să plece,hotărî el.Bun cidru,spuse Cullen.

-Sunt bune merele din Washington,spuse ea.

-Ce avem la desert? El își puse coatele amândouă pe masă și se aplecă,privind sugestiv.Când o văzu roșind,rânji.Văd că-mi citești gândurile.

-Oricine ți le-ar citi.Râsul ei era ezitant,mâinile îi tremurau.Îl dorea cu o foame pe care n-o putea nega.Fără să se gândească,întinse mâna spre el.

El o cuprinse cu ambele mâini,fără să-și desprindă ochii de ai ei.

-Ești foarte frumoasă.Îi sărută palma.

-Și încă n-ai văzut nimic,spuse ea,cu vocea tremurându-i,în ciuda încercării de a glumi.Așteaptă până mă vei vedea în noile achiziții.

-De-abia aștept.Între ei se lăsă tăcerea,iar mrejele erau transmise prin intermediul ochilor.Se ridicară în același timp,de parcă cineva le dăduse un semnal neauzit.Se aplecară și buzele li se întâlniră.

Inima lui Cullen bătea nebunește.O explozie de senzații îi străbătu corpul, făcându-l să-și apese cu putere gura de a ei,nerăbdător să-i simtă gustul.

Uimită de puterea acestui sărut,Krystal închise ochii,în timp ce-și lipi corpul de al lui,tremurând de dorință.Știa ce efect avea asupra ei dragostea lui Cullen.

Faptul că putuse uita această forță,atât de puternică,o lăsă acum fără răsuflare.

Cum de trăise fără el atât de multe zile? Ere aerul pe-care-l respira.El îi lăsă gura și începu s-o sărute de-a lungul gâtului.!

-Cullen! strigă ea,în timp ce era străbătută de valuri de căldură.

-Krystal! Iubito,eu...Telefonul sună,întrerupând liniștea minunată.

-Nu răspunde,spuse Cullen răgușit,lipind-o mai tare de el.Ascultară amândoi robotul telefonic declanșându-se.Mai întâi auziră mesajul lui Krystal,apoi cel care sunase.

-Cullen! Gadsden la telefon.Trebuie să vii aici! Harold de pe *Mary Bee* a fost lovit de un vas comercial încărcat.Vasul e pe cale să se scufunde.Am chemat

elicopterele,dar au nevoie...Cullen ridică receptorul.

-Am plecat.Făcu o grimasă spre Krystal,apoi ieși în goană din apartament.

Krystal își lăsă capul în mâini,încercând cu disperare să-și stăpânească emoțiile zbuciumate.

CAPITOLUL 9

În următoarele două zile,Cullen veni foarte rar acasă.Intimitatea,care începuse să se creeze între ei,se pierdu datorită avalanșei treburilor de serviciu.

Gadsen și Violet sosiră în ziua recepției pentru colectare de fonduri,târziu după-amiaza.Cullen îi spusese lui Krystal că recepția va cuprinde o cină, discursuri,dans și...Krystal oftă și începu să se pregătească pentru recepție.Cum fuseseră la un pas să se împace,ea căută să găsească timp pentru el.Dar criza de la serviciu nu era încă rezolvată.El muncise zi și noapte,iar când sosea acasă era numai pentru a dormi.Cel puțin vor fi împreună în această seară,dar vor fi și alți oameni în jur...Cheia lui! Venise acasă.Ieși din dormitor cu halatul peste una din noile toalete pe care era nerăbdătoare să i-o vadă Cullen.

-Bună,spuse ea.El zâmbi,punând jos o cușcă mică.

-Bună.Vino să-i urezi bun-venit noului nostru tovarăș.Deschise cușca,zâmbind larg când îi văzu expresia de uimire.Căutând cu mâna înăuntru,scoase un cățeluș pufos,ca o minge,care schelălăia.Fă cunoștință cu Maggie O'Dea.Lup irlandez cu un arbore genealogic regal,mai vechi decât oricare dintre cunoștințele tale,și cu niște părinți extrem de reușiți,din câte mi s-a spus.Krystal rămase privind uimită creatura cu picioare lungi,care porni nesigură prin cameră.

-Maggie O'Dea.E frumoasă.Aplecându-se,întinse mâna spre cățel.Maggie o mușcă imediat de degete.Au! exclamă ea.Ai dinți ascuțiți,Maggie O.Krystal râse,pocnind din palme.E frumoasă,adăugă ea.Cullen luă cățelușul și-l duse în bucătărie.

-Nu e încă învățată,așa că va trebui să acoperim podeaua cu ziare.

-Oh! Poate folosim paie sau rumeșuș.Ce zici? Cullen dădu din umeri.

-Nu știu.Cred că trebuie s-o învățăm cât se poate de curând.Arătă cu capul spre servietă.Am luat și o carte despre creșterea câinilor.Ne va fi de ajutor.

-Unde-ai găsit-o?Simțindu-se deodată copleșită de bucurie,se lăsă în genunchi,șifonându-și halatul.E cu adevărat a noastră? El se răsuci când îi auzi vocea neîncrezătoare.Aștepta tensionată răspunsul lui.

-E a ta,Krystal.Cadoul meu pentru tine.O văzu cum se luptă cu valul de emoții ce-o năpădisese,de parcă erau prea puternice pentru a le putea ține piept.Îl mișca să vadă cât de mult însemna pentru ea să aibă un cățeluș,care va face tot felul de

acte antisociale în apartament.

-Unul dintre bărbați a primit-o la un schimb făcut cu unul dintre pescari. Soția lui a făcut o criză, așa că el căuta pe cineva cui s-o vândă. Am cumpărat-o eu. Are acte. Iar Lem mi-a spus că a văzut poze cu părinții ei și că erau niște câini frumoși. Se încruntă ușor. Am uitat să-l întreb cât se face de mare la maturitate. Eu am avut întotdeauna corcitură când eram copil, așa că nu mă pricep la câinii de rasă. Dar îmi închipui că e un câine de mărime obișnuită. Nu foarte mare, nu foarte mic. Oricum, e a ta.

-E foarte frumoasă. Un lup irlandez. Cred că am auzit de această rasă.

-Lem spune că e una dintre cele mai vechi rase cunoscute de om și că erau folosiți la vânătoare. Cullen se strâmbă când Maggie O'Dea începu să mototolească ziarele întinse pe jos. Vor urma, cred, câteva momente destul de neplăcute cu ea, adăugă el.

-Voi curăța eu, spuse Krystal repede, temându-se că s-ar putea răzgândi și va duce cățelul înapoi. Nu mă deranjează. El îi zâmbi.

-Îți place, și asta e bine. Și mie îmi place. Dar trebuie să te pregătești pentru recepție. Curăță eu. Ea privi spre ceas.

-Ai face bine să te pregătești. Trebuie să ne întâlnim cu Gadsden și cu Violet peste aproximativ patruzeci de minute. Cullen curăță repede, apoi se îndreptă grăbit spre baie. Krystal fu bucuroasă să rămână în bucătărie cu Maggie O'Dea. Cullen îi dăduse cățelușului un ciorap vechi de care trăgea acum furios, mârâind din când în când. Krystal era fermecată de curiozitatea nesfârșită a cățelului. Scoase cartea despre câini din servieta lui Cullen și o răsfoi până ce ajunse la capitolul destinat rasei respective.

-Sfinte Doamne, murmură ea, începând să citească. Cerule! Dumnezeule!

Citi până la capăt, apoi închise cartea și o privi pe Maggie O'Dea. Cei mai răi câini din lume. Era ridicol. Părea atât de mică.

-Cu siguranță că nu vei crește atât de mare, îi spuse ea cățelușului. Ești atât de mică. Cei care au scris cartea trebuie să se fi înșelat. Ridică în sus cățelul și râse. Oricum, nu contează, spuse ea. Rămâi aici. Gândindu-se că poate citise greșit statisticile privind această rasă sau că poate Cullen se înșelase asupra rasei, nu se mai gândi și merse în dormitor pentru a termina să se îmbrace.

Cullen se îmbracă în baie. Când ieși afară o găsi pe Krystal în living, așteptându-l.

-Dumnezeule, spuse el, oprindu-se pentru a-și face nod la cravată. Arăți minunat. Era îmbrăcată în negru, culoare la care el nu se așteptase s-o vadă îmbrăcată, dar care îi venea uimitor, făcând-o să pară sofisticată și elegantă. Partea de sus a

rochiei avea câteva aplicații strălucitoare.Ciorapii negri și pantofii cu tocuri înalte se potriveau perfect cu toaleta.

-Ai stil și ești frumoasă.Iar eu te iubesc.Numai când o văzu cu gura deschisă,el realizează că vorbise cu voce tare.Ea se legănă de pe un picior pe altul,fără să-și ia privirea de la el.

-Acum,am spus-o,șopti el răgușit și n-am de gând să retrag.

-Nu retrage,zise ea,întinzând mâinile spre el.El lăsă capetele cravatei desfăcute și veni spre ea.

-Mrrr.Urletul de disperare îi făcu pe amândoi să se întoarcă și să meargă grăbiți la bucătărie.Cățelușul reușise să-și prindă capul într-unul din sertarele întredeschise și acum schelălăia și mârâia de furie și de frică.

Cullen îi eliberă capul și se întoarse spre Krystal.

-Avea perfectă dreptate.Se încruntă.Dar m-am săturat să tot fim întrerupți.Ridică cățelușul și-l puse din nou în cușca mobilă,împreună cu o farfurie cu apă și ceva mâncare.Apoi se ridică și se întoarse spre Krystal.Nu vom mai fi,spuse el.Vreau să-ți spun că te iubesc.Și că vreau să mă căsătoresc cu tine,nu doar să trăiesc cu tine.Dacă ne mai certăm,vom rezolva pe loc orice controversă.Nu vreau să mă mai despart de tine decât dacă îmi vei spune tu să plec.

-Nu-ți voi spune.Tremurând din tot corpul,veni în brațele lui.Oh,Cullen,am fost atât de proastă.Te iubesc,te iubesc cu adevărat,dar am făcut ca incertitudinile mele să stea în calea dragostei noastre.

-Uită-te la mine,iubito.Privi în jos spre ochii ei umezi.Căsătorește-te cu mine imediat și vom locui unde vrei tu.

-Cred că ar trebui să ne gândim la o fermă.Maggie O'Dea are nevoie de așa ceva.Când el se încruntă privind-o întrebător,ea îl trase spre ea,își lipi gura de a lui și nu-l mai lăsă să vorbească.Se sărutară înfometăți,de parcă era ceea ce le trebuia pentru a putea supraviețui.În cele din urmă Cullen își desprinse gura de a ei.

-Voi transmite părerile noastre de rău pentru că nu putem veni,spuse el răgușit.
Krystal râse.

-Nu se poate.Îl mângâie cu mâna pe obraz.Dar vom avea timp mai târziu.Privi în ochii lui.Te iubesc și te doresc în viața mea.Nu voi mai face greșeala să fug din nou.Rămân cu tine.

-M-ai făcut un om fericit.Și poți fugi oricând dorești...atâta timp cât mă iei și pe mine cu tine.

-Promit.!

-La naiba,Krystal,vreau să rămânem acasă.

-Știu,spuse ea foarte serioasă.Dar trebuie să mergem.

Aruncară o privire plină de dorință apartamentului,de parcă plecau din Paradis.

-Nu va fi o seară foarte lungă,anunță Cullen.Ieșiră din apartament,ținându-se de mână.

-Îmi place cățelușul meu,spuse ea,alintându-se în timp ce străbăteau cu mașina orașul.

-Când vom fi căsătoriți îți voi dărui multe lucruri.Vreau să fac asta.

-Vino doar acasă,la mine.E tot ce-mi doresc.

-Nu-ți face griji,voi veni.Krystal se simțea în culmea fericirii.Viața ei nu era terminată.Începea o viață nouă împreună cu Cullen.Fericirea purta numele lui Cullen.

-Ești foarte frumoasă,Krystal.Îți vei păstra numele după ce ne căsătorim?

Ea clipi de mai multe ori la această întrebare neașteptată.

-Aș dori să port numele tău,exceptând afacerile.Zâmbi când îl văzu rânjind.Și ne putem muta înapoi la Granger House.

-Cum vrei tu,spuse el.De bucurie,mâinile îi tremurau pe volan.Nu știu cum am ajuns în punctul ăsta,doamnă,dar nu voi lăsa să ne scape.

-Nici eu.Întinzându-se,îi trase cu degetul conturul urechii.Și nu-ți voi da drumul niciodată să pleci.O ușurare minunată o cuprinse când el întoarse capul și-i luă degetul în gură.

-Ești liberă să mă legi cu cătușe de tine,spuse el.Îmi voi muta biroul la biroul tău.

-De-abia aștept să ne întoarcem acasă diseară,Cullen.Sunt nerăbdătoare să-ți arăt cât de hotărâtă sunt să te păstrez.Când îl auzi gemând,chicoti veselă.

-La naiba,aș fi vrut să nu trebuiască să mergem la această recepție.

-Și eu.Îl sărută pe ureche,apoi zâmbi visătoare.Sunt fericită.Aș vrea să fi avut bunul-simț să vorbesc cu tine după vizita făcută lui Banks.

El îi atinse ușor coapsa,înainte de a pune mâna pe schimbătorul de viteze.

-Și eu,spuse el încordat.Nu ți-am spus că am fost să discut cu el.Din cele ce mi-ai spus am dedus că încerca să-i fure clienții tatălui său de luni de zile.

Și,dacă n-ar fi fost tatăl lui,l-aș fi pocnit chiar acolo,în mijlocul biroului,pe nemernic.Krystal ridică din umeri.

-Pot da vina pe el,desigur.Dar adevărata vină e a mea.Cred că eram atât de nesigură de dragostea noastră,încât cea mai mică îndoială m-a făcut s-o iau la goană.Acum nu mai simt așa.Voi lupta ca să te păstrez,Cullen Dempsey.

-Bun.Și eu la fel.O privi încruntat,în timp ce intra cu mașina în garaj.Nu uita,îi aminti el.E o seară scurtă.

-Nu-ți face griji. Am de gând să te trag afară de păr dacă va fi cazul.

EPILOG

Krystal Dempsey deschise ochii și privi drept spre fața îngrijorată a soțului ei.

-Mă simt bine.

-Da, spuse Cullen răgușit. O sărută pe obraz, apoi pe gură, zăbovind un pic mai mult. Un băiat, adăugă el. Avem un băiat.

-Știu. Eram acolo, spuse Krystal râzând, apoi căscă cu gura până la urechi. Înainte de a naște mă simțeam ca un elefant. Ar fi trebuit să știu că fiul tău se va opune nașterii. Îți place confortul exact ca ție. Perioada, de mai mult de un an scursă de la căsătoria lor, fusese pentru Krystal o adevărată lecție de fericire. Călătorise împreună cu soțul ei, îl însoțise pe vasele lui de pescuit, cumpărase împreună cu el o fermă pe care o făcuseră reședința lor permanentă. Și râse... fusese permanent veselă și bine dispusă.

-Nu glumi în legătură cu nașterea, bombăni Cullen. Am fost atât de speriat. Se încruntă spre ea, apoi o sărută pe sprânceană, pe nas, pe buze. Ai avut o naștere a naibii de grea, adăugă el.

-Bine că am avut o condiție fizică bună. Toată munca de la fermă a meritat.

-A fost prea mult pentru tine. Un copil mi se pare suficient.

-Oh, nu, ai spus că ar trebui să avem o duzină. Krystal se simțea epuizată, dar fericită și mulțumită. Știuse cât de îngrijorat fusese el, cât de speriat. Nu plecase nici o clipă de lângă ea, ajutând-o în toate fazele dificile ale travaliului, susținând-o, dându-i putere. Acum se strâmbă spre ea.

-În nici un caz. Hai să avem grijă de Cullen Gadsden înainte de a ne gândi la alți copii. Se încruntă și adăugă: Ar fi trebuit să locuim la Granger House. Așa n-am fi avut atât de mers până la spital.

-N-am stat la Granger House din cauza „mixtei” noastre Maggie O'Deași a celor aproape șaiszeci de kilograme ale ei. E prea mare pentru a o ține în oraș. Krystal îi atinse obrazul, zâmbind cu drag către soțul ei, care-i adusese atât de mult în viață. Nu numai ajutorul acordat firmei ei în ultimele luni ale sarcinii. O înconjurase cu dragoste, atenție și bună dispoziție, încât ea cunoscuse mai multă fericire decât cunoscuse vreodată că există.

Căsătoria cu Cullen fusese mult mai mult decât se așteptase ea. Își uniseră inimile, mințile și corpurile, împărțind unul cu altul, fiecare nouă experiență.

Cullen îi arătase clar că viața împreună cu ea era tot ce-și dorea.

Ea încercase să-i arate același lucru, iar dragostea pentru el crescuse cu fiecare zi.

-Te iubesc, Cullen, îi spuse ea acum, așa cum făcuse în fiecare zi de când se

căsătoriseră.El zâmbi.

-Și eu,doamnă.A fost minunat.Iar acum avem un fiu.Își pocni palmele.Violet și Gadsden așteaptă la Granger House să afle vestea cea mare.Va trebui să-i sun.

Sunt foarte emoționați.Krystal dădu din cap,căscând din nou.

-Știu.De când s-au căsătorit au devenit părinții noștri,nu-i așa? Uneori uit că nu sunt cu adevărat.Zâmbi somnoroasă.Fiul nostru va fi foarte răsfățat,cred,adăugă ea.

-De ce nu? E adorabil,la fel ca mama lui.

-Și ca tatăl lui.Se întinse pentru a-și pune mâinile după gâtul lui.El se aplecă s-o sărute.

-Viața e frumoasă împreună cu tine,nevestă.M-ai făcut atât de fericit...chiar dacă m-ai speriat al naibii de tare în ultimele douăzeci și patru de ore.Fața îi fu din nou marcată de îngrijorare.Să nu mă părăsești,Krystal,adăugă el.Am nevoie de tine.O sărută din nou.

-Și eu am nevoie de tine,întotdeauna,spuse ea,răspunzându-i la sărut.

Apoi,amândoi în același timp,se întoarseră și priviră mica ființă ce dormea pe burtă în pătuțul de spital.

-N-am crezut niciodată că viața poate fi atât de plină,murmură Cullen.

-Nici eu.Nu voi mai fugi niciodată de viață.Sunt prea multe motive pentru care merită să trăiești.Am învățat asta...cu greu.Îl sărută din nou.Nu vreau să spun că n-a fost minunat să vin la Seattle...și să te cunosc pe tine.A fost.

-Da.Nu-și putea lua privirea de la ea.Materitatea te-a făcut și mai frumoasă.

-Mulțumesc.

-Sărută-mă și iubește-mă,Krystal Dempsey.

-Te iubesc și te voi iubi mereu.Tu mi-ai dat viață.

SFARSIT